

အကြည်ဝက်

အိပ်မက်အပိုင်ခွဲ ၉

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- * ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး၊
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများမပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- * တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး၊

အကြည်စိုက်

အိပ်မက်အပိုင်း

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း
အကြည်တော်၏ စာအုပ်အမှတ်စဉ် (၁၀)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၉၈၅/၂၀၀၄(၉)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၁၀၀၆/၂၀၀၄(၉)

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း	-	ကိုဆန်း
ထုတ်ဝေသူ	-	ဦးလှိုင်ဝင်းမိုး (မြဲ - ၀၃၉၀၀) အမှတ် (၇၇/ခ)၊ ၃၈လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	-	ဦးထွန်းလင်း (ဖိုးဝပုံနှိပ်တိုက်) အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅-လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်။
အတွင်းဖလင်	-	ကိုဦးနှင့်ညီများ
စာအုပ်ချုပ်	-	ကိုတင်အေး (လှိုင်)
ပုံနှိပ်ခြင်း	-	၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ (၅၀၀)
တန်ဖိုး	-	၁၀၀၀ ကျပ်

အိပ်မက်အပိုဒ်(၁)

အိပ်မက်ဆိုတာ
အိပ်နေမှပေါ်လာတတ်တာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။

မျက်လုံးဖွင့်ထားလည်း
စိတ်ထဲရှိသမျှ မျှော်လင့်ချက်အားလုံးဟာ
အိပ်မက်ပါပဲ။

အိပ်မက်အပိုဒ်(J)

မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့
ရှင်သန်နေတာဟာ
အိပ်မက်အသေတွေကို
ဖက်တွယ်နေရသလိုမျိုး
သမားရိုးကျဆန်လွန်းပါတယ်။

အိပ်မက်အသေတွေကို
ဆက်မက်နေရတာလည်း
မဖြစ်နိုင်တဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေကို
တူးဆွနေရမုန်း သိသာလွန်းလှရဲ့ ။ ။

တကယ်တော့...
အိပ်မက်နဲ့မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ
လူတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေလိုပါပဲ။
သူတို့တွေဟာ
အရှေ့ကိုသာကြည့်နေရတဲ့အတွက်၊
အနောက်ကိုဘယ်တော့မှ မမြင်ရပါဘူး...။

အိပ်မက်အပိုဒ်(၃)

“အဲဒီကောင်မလေးပဲကွ”

“ဒါဆိုကျုပ်လိုက်ပြီ ”

မျက်လုံးထဲ ရုပ်ရှင်ပြကွက်လိုရှင်းနေတယ်။ ။

ပန်းခြံထဲ လှတပတကောင်မလေးတစ်ယောက် လှည့်ပတ်ပြေးနေတယ်။

မြားနတ်မောင်က သေးသေးမျှင်မျှင်မြားတိုလေးတစ်စင်းကို လေးပေါ်တင်လိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ သူကခြေတိုတိုလက်တိုတိုလေး။ ။

“ဒီကြားထဲပုံမှရတဲ့ တောင်ပံကပိနေသေးဆိုတော့ ကောင်မလေးကို လိုက်လိုမိဘူး။

သူ့များ ချွေးတွေပျံ့၊ လျှာတွေထွက်လို့ ဒါကြောင့်။ ။ ။

အိပ်မက်အပိုဒ်(၄)

“မကောင်းသူထိပ်ကောင်းသူထိပ်ကွ”

ဒါပဲတတ်နိုင်ရှာတဲ့မြားနတ်မောင် မြားကိုမိုးပေါ်ထောင်ပစ်လိုက်တယ်။

မြားက ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ ကောင်းကင်ပေါ်ပျံဝဲသွားတယ်။

နောက် မကောင်းသူတစ်ယောက်ရဲ့ ထိပ်ပေါ်...။

“အောင်မလေးဗျ...။”

လူတစ်ယောက်ငယ်ထိပ်တည်တည် မြားမှန်ပြီးစန့်စန့်ကြီး လဲကျသွား၏။

အိပ်မက်အပိုဒ်(၅)

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

“လူတစ်ယောက်ပန်းခြံအတွင်း မြားမှန်သေဆုံးရသည့်အမှု၏ အဓိကတရားခံ
မြားနတ်မောင်...”

မြားနတ်မောင်သူလက်တိုတိုလေးကို လက်ထိပ်အခတ်ခံထားတဲ့အတွက် မျက်ရည်တွေကို
အသုံးမကျတဲ့တောင်ပံနဲ့ ခေါက်ခက်သုတ်နေရတယ်။

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ...။ ဒါကျွန်တော်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့အလုပ်ပါ...။
ကျွန်တော်သူ့ကိုစွဲစေချင်တာပါ...”

သူ့စကားကို တစ်လောကလုံး ခေါင်းခါတယ်။

“လူတွေအားလုံး ကျုပ်မြားနဲ့ပစ်လိုက်ရင် အချစ်စိတ်နိုးကြွလာတာ ချည်းပဲဗျာ...
ဒီလူ့အလှည့်မှအချစ်စိတ် မနိုးကြွတဲ့အပြင် လူပါသေရတယ်လို့...တောက်... ကျုပ်ကိုက
ကံခေတာဖြစ်မှာပါ...ဟင်း...”

မြားနတ်မောင်စကားကို တစ်လောကလုံး ခေါင်းခါကြပြန်တယ်...။

အိပ်မက်အပိုဒ်(၆)

“ဒုန်းဒုန်းဒုန်း”

“အများပြည်သူများ နားနေရာပန်းခြံတွင်း ဝင်ရောက် လက်ကမ်းခြေသည် မြားနတ်မောင် ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျခံစေ... သို့သော်ခြွင်းချက်အနေဖြင့် ၎င်းလျှောက်လဲခဲ့သလို အကျိုးဆောင်ခဲ့သူသည် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်ရှိသော် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပြုမည်။ အမိန့်တော်...”

မြားနတ်မောင်မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားပြီး ကျွန်တော်ကိုဝေကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ပြီးပြီလိုက်သည်။ ထိုအပြီးကိုမြင်တော့မှ မြားနတ်မောင်တွန့်ခွဲ မျက်နှာအိုသွားသည်။ မျက်ရည်များဝိုင်းတက်လာသည်။

“အားငယ်နေသူကို အဲဒီလိုတော့ အနိုင်မကျင့်ပါနဲ့ တရားသူကြီးမင်းရယ်...”

“ဟေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“တရားသူကြီးမင်း ဦးနှောက်ရောမျက်လုံးပါ ကောင်းတယ်ဆို ရင်ဒီလိုစကားမျိုး ပြောထွက်မှာမဟုတ်ဘူး ကြည်ကြည်ပါဦးဗျာ...”

မြားနတ်မောင်ပရိသတ်ဘက်လှည့်ပြီးအကူအညီတောင်းတယ်...

“ဒီလူရုပ် ဒီလူရည် ဒီလူလုပ်ပေါက်နဲ့ ဘယ်နှယ်အိမ်ထောင်ကျနိုင်မှာလဲ... သူအိမ်ထောင်ကျမှ ကျွန်တော်လွတ်ရမယ်ဆို ကျွန်တော်ကို သေဒဏ်ချလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲပေါ့... ဒါတမင်သက်သက် တရားသူကြီး မတရားဆုံးဖြတ်တာအနိုင်ကျင့်တာ...ဟီး...”

မြားနတ်မောင်နှင့်အတူတစ်လောကလုံးငိုသံများဆူညံသွား၏။

အိပ်မက်အပိုဒ်(၇)

“ငါကြိုးစားပါမယ်ကွာ . . .”

“မဖြစ်နိုင်တာမပြောပါနဲ့တော့ဗျာ . . . မြားနတ်မောင်ဆိုတာ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ မရှိတော့ဘူးလို့သာ မှတ်လိုက်ပါတော့ . . .”

“အဲဒီလိုလဲမဟုတ်ပါဘူးကွ . . . မဖြစ်နိုင်တာကို ဖြစ်အောင်ကြိုးစားတာကိုက . . .”

“တော်ပါဗျာ . . .”

“မူတ်ဘူးကွမြားကြီးရ ငါကအကောင်းနဲ့ပြောနေတာ . . . ယောက်ျားဆိုတာ ကြိုးစားရင် . . .”

“တော်ပါကိုသာလိရယ် ခင်ဗျားကျွန်တော့် လေးနဲ့မြားယူထား လိုက်ဗျာ . . . ကျွန်တော့်ဘဝကိုတော့ ကျွန်တော်သိပါပြီ . . .”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ . . .”

“နေပါစေလေဗျာ . . .”

“ငါပြောတာက . . .”

“တော်ပါဆို . . .”

“ယောက်ျားတံခွန်လေ . . .”

“ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း . . . ကြားချင်ဘူး ကြားချင်ဘူး”

.....

.....

.....

အိပ်မက်အပိုဒ်(ဂ)

နောက်တစ်နေ့သတင်းစဉ်တွင် သတင်းတစ်ခုကြေညာ၏။ ထိုသတင်းမှာ လူတစ်ယောက်လေးတစ်လက်နှင့် ရောမမြားထုပ်ကြီးကိုလွယ်လျက် အများလူသူထူထူရှိရာ၌ တွေ့ကရာမိန်းကလေးများကို တစ်သံထဲ လိုက်လံပစ်ခတ်နေပါသည်။

မရှောင်ပါနှင့်။ မရှောင်လျှင်လွတ်သည်။

ဒါပါပဲ။ . . .

အိပ်မက်အပိုဒ်(၉)

တစ်နေ့သ၌...

မျှော်လင့်ချက်နှင့်အိပ်မက်အချင်းချင်း စကားများလုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြရာ အိပ်မက်က
နေရာတွင် ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးပြီး၊ မျှော်လင့်ချက်က တငွေငွေနှင့် လိုက်လံသေဆုံးသွားပါသည်။
ထို့ကြောင့်...ထိုအမှုတွင်အဓိကတရားခံဖြစ်သော...

- - -

- - -

ဖြစ်စဉ်အကျဉ်းမှာ...

“မြင့်စန်းရိပြန်လာပြီစောကြည်ဖြူ . . .”

“ညင် . . .”

ကတုန်ကယင်အသံနှင့်အတူ ဝုန်းခနဲမိုးရေစက်များ အလှအ
ယက်ပြိုဆင်းလာကြသည်။ လင်းခြင်းနေရာမှ ချက်ချင်းမှိုင်းညှို့သွားသော
ကောင်းကင်သည် လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်များကို တန်ဆာဆင်ရင်းအလင်း လက်
နက်နဲ့မြင်မြင်သမျှလိုက်လံပစ်ခတ်ကျီစယ်နေ၏။ ဝုန်းခနဲမြည်သံ၊ ဒိုင်းခနဲ
ကျိုးပြတ်သံ၊ မီးပွင့်မတတ်ပြီးပျက်နေသော လျှပ်စစ်စီးကြောင်းများ၊ အလင်း
ရောင်မြင်လိုက်တိုင်း သူ့အနောက်ကလှိုက်တက်လာသောမိုးခြိမ်းသံများ။
ကမ္ဘာပျက်တော့မလား ထင်မှတ်ရလောက်အောင် ဆူညံဟီးထနေသည်။

ထိုမိုးရေစက်များအောက်မှ မိုးကြိုးအပစ်မခံရပါဘဲ ဆံပင်များ
ထောင်ထနေသော လူတစ်ယောက်။ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်နေသော မျက်ဝန်း၊
ပြုတ်ကျနေသော မေးရိုးတို့ကို ကောက်မတင်နိုင်သေးဘဲ ပြောင်းကောက်
နေသော ဒူးလေးကြီးကိုဖက်တွယ်ရင်း မိုးရေစက်များကြား ငြိမ်သက်နေ၏။
သူ၏လက်များက ဒူးလေးမောင်းဖြုတ်ရန်အဆင်သင့် . . . ။

မိုးရေစက်များက ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့ကျဲဖြာကျနေသော်လည်း
ဘာမှသတိမရတော့ လူသေတစ်ယောက်လို ငြိမ်သက်နေ၏။ သူ့နည်းတူစွာ
ပဲ သူ၏လက်အတွင်းမှ ဒူးလေးသည်လည်း မပျက်မယွင်းသူ့ရင်ဝကို ချိန်
ရွယ်လျက်ငြိမ်သက်နေ၏။ ထိုဒူးလေးမှာ မြားနတ်မောင်ထံမှ ရထားသော
လေးနှင့်သောနုတ္တိလ်မုဆိုးထံမှ ဒူးလေးကို အလဲအထပ်ရိုက်၊ အလိုက်ပေးလဲ
ထားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုချက်ပို၍ ပြင်းထန်မှန်ကန်စေရန် ရည်ရွယ်ပုံရသည်။
သို့သော် မုဆိုးထံမှ စယူတုန်းက ဒူးလေး၏ပြောင်းက အဖြောင့်ပင် . . . ။
သူ့လက်ထဲရောက်မှ မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ ဒူးလေးပြောင်းမှာတစ်နေ့တခြား
ကောက်ကောက် ကျလာ၏။

ယခုတော့ ပြောင်းကောက်နေသောဒူးလေးကို ဖက်တွယ်လို့ ကြိတ်
ကြိတ်တိုးစည်ကားနေသောမိုးစက်များကြား ဖလံပိုးကိုချောင်းနေသော အိမ်
မြှောင်မြီးတို့လိုအားစိုက်ငြိမ်သက်။ မြီးတို့ကြီးသာဘတ်လပ်ဘတ်လပ် တဗျတ်
ဗျတ်နဲ့ . . . တောင်ထိုးမြောက်ထိုးအစိုးမရနိုင်ဘူး . . . ။

ရုတ်တရက် သူ့ပခုံးပေါ်ကျလာသော လက်တစ်ဖက် . . .
နောက် စကားသံတိုးတိုးက . . .

‘မြင့်စန်းရီကလေဆိပ်မှာလာကြိုပါတဲ့ . . ’

‘ညင်’

ကတုန်ကယင်အသံနှင့်အတူ သူလည်းလန့်ပြီး ဒူးလေးခလုတ်
ပေါ်တင်ထားသောလက်ကို ကွေးညှစ်မိသည်။

‘ဖောက် . . .’

‘အား . . .’

အော်သံနက်နက် . . . ဒူးလေးထဲမှမြားကသူ့ရင်ထဲ ဖောက်ထွက်
သွားပြီ . . . ။ မြား၏ခွင်းထွက်သွားသော ဒဏ်ရာကြောင့် တပေါက်
ပေါက်ကျလာသော နှလုံးသွေးများကိုသူ ငဲ့ကြည့်သည်။

ပြီးနောက် . . . နောက်ဆုံးထွက်သက်မှာပင် သူ့အမည်တစ်ခုရေ
ရွတ်လိုက်သည်။

“မြင့်စန်းရီ . . .”

ပြီးနောက်နှလုံးသွေးအိုင်ထဲလဲကျ . .

မိုးရေစက်များကြိတ်ကြိတ်တိုးစည်ကားနေတုန်း . . ။

လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်များကောင်းကင်မှာစီညံနေတုန်း . . . ။

ကောင်းကင်ကလည်း . . .

ညို . . . နေတုန်း . . . ။

အိပ်မက်

မိုးရေစက်များ ကြိတ်ကြိတ်တိုးစည်ကားနေသည်။ ငှားလာသော ကားပေါ်မှဆင်း၍ ကျွန်တော်လေဆိပ်အဆောက်အဦထဲ ကတိုက်ကရိုက်ပြေးဝင်လိုက်၏။

နောက်ကျနေပြီလားဟူသော အသိစိတ်နှင့် ပါလာသော ထီးကောက်ပင်ဖွင့်မဆောင်းဘဲ လေဆိပ်အဆောက်အဦထဲ အလျင်အမြန် ပြေးဝင်လိုက်သည်။

အလောတကြီးနိုင်လှသော ကျွန်တော့်ကို လေဆိပ်အတွင်းမှ လူများတအံ့တဩကြည့်သည်။ လေဆိပ်တာဝါထဲဝင်ရန်အတွက် မှန်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

‘ဟေ့. . . ဟေ့လူခဏနေပါဦး. . .’

အော်သံကြားလို့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လေဆိပ်မှ တာဝန်ရှိသောဝန်ထမ်းတစ်ဦး. . . ။ သူ့ကျွန်တော့်ကို

ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၏။ စတစ်ကော်လံအဖြူလက်ရှည်အသစ်ကချင်ပိုးတွဲ
ပုဆိုးအသစ်၊ အော(လ်)ကတို့ပါ အသစ်နှင့်ခန့်သန့်နေသော ကျွန်တော့်ကို
သူ တအံ့တဩကြည့်သည်။ ကျွန်တော် ထီးကောက်မည်းကြီးကိုဝှေ့ယမ်းပြီး
ရင်ကော့ပြလိုက်သည်။ ထိုသူကား ကော့ပြသောကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို
စိတ်မဝင်စား. . . သူ့အင်္ကျီလက်ကို သာဟန်ပါပါခေါက်တင်ရင်း. . .

‘ခင်ဗျားလေယာဉ်တာဝါထဲဝင်ဖို့ဧည့်လက်မှတ်လုပ်ပြီးပြီလား’
‘အဲ. . .’

ကျွန်တော့်ရင်ထဲထိတ်ခနဲ. . . ။

လေယာဉ်တာဝါထဲမှ လူတွေတဖွဲဖွဲထွက်ကျလာ၏။ များသော
အားဖြင့် နိုင်ငံခြားသားဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်းလူများကို ဝေ့ကြည့်ပြီး
စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်. . .

‘ဒီလေယာဉ်ဘယ်ကဆိုက်တာလဲ’

ထိုသူလေယာဉ်ရုံးထဲနာရီကိုဝေ့ကြည့်ရင်း. . .

‘ဒါထိုင်းလေကြောင်း. . . နို့. . . နေပါဦး. . . ခင်ဗျားတာဝါထဲဝင်
ဖို့လက်မှတ်လုပ်ခဲ့သလား. . .’

တစ်ဆက်တည်းမေး၏။ ကျွန်တော်အိတ် ကပ်ကိုပြန်စမ်းမိပြီး. . .

‘ဟင့်အင်းမလုပ်မိခဲ့ဘူး’

‘ဒါဆိုမှတ်ပုံတင်ရောပါလား’

ကျွန်တော်မိုးရေစက်များကြား ချွေးစေးများပင်စိမ့်ထွက်လာ၏။
လေယာဉ်ချိန်မမီမှာစိုး၍ ကမန်းကတန်းထွက်ခဲ့မိ၍ ဘာဆိုဘာမှပင်
သတိမရခဲ့. . . ။

ထို့ကြောင့်မျက်နှာကလေးအိုချလိုက်ပြီး. . .

‘အစ်ကိုရယ်. . .’

ကျွန်တော့်မျက်နှာ နွမ်းဖတ်ဖတ်ကလေးကိုကြည့်ကာ လေဆိပ်
ဝန်ထမ်းကြီး သနားသွားရော့ထင့်. . . သက်ပြင်းကိုခပ်မျှင်းမျှင်း မှုတ်ထုတ်
ရင်း. . . ။

‘အပြင်ကပဲစောင့်ပါနော်’

‘အင်. . .’

စကားပင်မဆုံးသေး အနီပုဂ္ဂိုလ်ကဖြတ်ပြောရင်း တစ်ဖက်လှည့် သွား၏။

‘ဦး. . . ချွေးတွေထွက် ချွေးထွက်တော့အလိုလိုနေရင်း စိတ်က တို. . . အေးလေ ဘာမှမဖြစ်ရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး တစ်ခုခု ဖြစ်ရင်တော့ ခင်ဗျားလည်းမကောင်းဘူး ကျွန်တော်လည်း မကောင်းဘူး မောင်ထွေးကပူရင်မရဘူးလေ. . .’

ကျွန်တော်လည်းဘာမှပင်မတတ်နိုင်တော့. . . လေယာဉ် ရုံးထဲမှ ဝင်ကြိုနိုင်ရန်အခွင့်အရေးကဝေးပြီ. . . ။ ချစ်သူအတွက် လှလှပပ ပြင်ဆင် ခဲ့သမျှဆုံးပြီ။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ချစ်သူနိုင်ငံခြားမှ ပြန်ရောက်ရောက် ချင်းပထမဦးဆုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ်မြင်နိုင်စေရန် ပြင်ဆင်ခဲ့ရသည်မှာ အမော. . . ။ မျက်နှာလေးဖောင်းအောင် မှောက်အိပ်ရသည်မှာလည်း အမော . . . နောက်ပြီး ချစ်သူက သူနှင့်အတူပါလာမည့် သူ့ဖခင်ကို လေဆိပ် အတွင်းမှာပင် သူမ၏မူလဘူတ ပထမ ချစ်သူအစစ်အမှန်မှာ ကျွန်တော် ပင်ဖြစ်ကြောင်း နားဖောက်ကြောင်းလမ်းပေးမည်ဆိုတော့ကာ ဆံပင်ကိုတစ်ချောင်းချင်း ဆီထိုင်ဆွတ်ခဲ့ရသည်ကလည်းအမော။ အခု တော့. . . ထိုအခွင့်အရေးတစ်ရပ်ဆုံးရှုံးရပြီ. . . ။

ဆုံးပြီပေါ့. . . ။

‘တောက်. . . စောကြည်ဖြူ. . . မင်းကတော့ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်’

ဟုသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကျိန်ဆဲရင်း အသာလေးအနောက် ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။ အပြင်ရောက်သည်နှင့်မိုးကလည်း အငြိုးအတေး ကြီးစွာ ဝုန်းခနဲရွာချလိုက်သည်။

‘အော်. . . ကံဆိုးမသွားရာမိုးလိုက်လို့ရွာ ဆိုတာဒါပဲလား. . . အို. . . ငါက ကံဆိုးမမှမဟုတ်တာ. . . ကံဆိုးထီးသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာ ဆို ဟုတ်သေး’

ကျွန်တော့်လက်ထဲက ထီးကောက်ကြီးကိုဖွင့်ဆောင်းလိုက်သည်။ လေယာဉ်ကွင်းမှိုလားတော့မသိ. . . ။ လေတွေမိုးတွေကတဖွဲဖွဲသည်း

နေသည်။ ပါလာသည့်ထီးကောက်ကြီးကလည်း တစ်ကိုယ်လုံးလုံရန် မစွမ်းသာ။ . . ။

ချစ်သူနှင့်တွေ့ရှိချိန် မြန်မာဆန်ဆန် ခန့်ခန့်ညားညားဖြစ်ရန် ရည်ရွယ်ဝတ်ဆင်ထားသော ကချင်ပိုးတွဲပုဆိုးနှင့်အောက်တို့ပါ ဖိနပ် တို့ရွဲရွဲစို၍ ချော်ချွဲကြီးပင်ဖြစ်နေသည်။ နှစ်ခုလုံးမှာအသစ်ချည်းပဲမို့ ကော်တွေ ပျော်ပြီး ခြေထောက်ပေါ်စီးကျနေ၏။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်လုံးလည်း ထိုကော်များကြောင့် မည်းထွက်နေပြီ။ မသိလျှင်ခြေထောက်နှစ်ဖက်လုံး နှင်းခူရှိ၍ဆေးညှိကြီးလူးထားသလိုမျိုး. . . ။ သို့သော်ကိစ္စမရှိ. . . ။ ထိုကဲ့သို့ဒုက္ခမျိုးဖြစ်နိုင်သည်ကို ကြိုတွက်၍အထဲကရှော့ပင် ဘောင်းဘီ တစ်ထည် ထည့်ဝတ်လာသေး၏။ အဲ. . . ဘာဆိုင်လို့လဲ. . . အို. . . ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင်ဆိုင် ယခုလိုအချိန်မျိုး၌လည်း ထိုအရာများကို ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်နိုင်သေး. . . အတွေးထဲတွင်တော့ ဒီအချိန် ချစ်သူများ လေဆိပ် အတွင်း လိုက်ရှာနေလား. . . ကျွန်တော့်ရင်ထဲထိတ်ခနဲ. . . အပေါက်ဝမှ နေ၍ လေဆိပ်အတွင်းသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမျှသဲကွဲအောင် မမြင်ရ။ ကျွန်တော်အပေါက်ဝနားတိုးကပ်၍ အလောတကြီး အရပ် ထောက်၍ ဝေ့ရှာလိုက်သည်။

‘ဟေ့လူအနောက်ဆုတ်လေဗျာ. . . မောင်ထွေးကပူရင်မရဘူး နော်’

အော်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခုနလေယာဉ်ဝန်ထမ်း မောင်ထွေးကြီး. . . ။ ကျွန်တော်ကို ယာဉ်ထိန်းရဲတစ်ယောက်လို လက်ဝှေ့ယမ်းပြနေသည်။ ကျွန်တော်ယောင်ပြီး အရှေ့ပြန်ဝေ့ကြည့်လိုက် သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ရပ်နေတာက လေယာဉ်တာဝါမှ အပြင် ထွက်ရန်အတွက် လုပ်ထားသောအပေါက်ဝ. . . ။ ထိုအပေါက်ဝမှ ကျွန် တော်ပိတ်ရပ်နေ၍ အပြင်ထွက်မရသေးသောသူများ. . . ။ အားလုံးထီး ကောက်ကြီးနှင့် မိုးရေ များစို့ရွဲနေသော ကျွန်တော့်ကိုကြောင် ကြည့်နေကြ သည်။ ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ကြောင်တက် တက်နှင့် လက်အုပ်ကလေးချိမိရင်း. . .

‘မင်္ဂလာပါ ဝဲလ်ခမ်းတူ မြန်မာ’

ဟုပြောမိပြောရာပြောပြီး ခပ်ကြောင်ကြောင်ပင် ပြုံးပြလိုက် သည်။
အားလုံးကကြောင်တောင်တောင်နှင့် ပြန်ပြုံးပြကြ၏။ နောက်မှ အလိုက်
သိစွာ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ဝေါခနဲ ထွက်ကျလာသော
လူများ . . . ။

အားလုံးကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားသွားပြီမို့ ကျွန်တော်လည်းထီး
ကောက်ကြီးနှင့် ဆက်ရပ်နေရန်မစွမ်းသာတော့ဘဲ အနောက်သို့သာ လှမ်း
ဆုတ်လိုက်ရ၏။ မိုးကသည်းနေတုန်း။

မူးနောက်အောင် များပြားလှသော လူများကိုကြည့်ပြီး ချစ်သူကို
တွေ့ပါမလားဆိုသည့် စိုးရိမ်စိတ်ကကျွန်တော့်ကို ဆူဝေစေသည်။ ထို့ကြောင့်
လေယာဉ်တာဝါနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းအုတ်ခုံတစ်ခုနား အလျင်အမြန် သွား၍
အဝေးမှသာ မျက်လုံးရေဒါ အသားကုန်ဖွင့်၍ ချစ်သူကို ဖြန့်ကျက်ရှာ
ဖွေနေမိသည်။

ပြုံးပျော်ကြည်နူးစွာ တဖြည်းဖြည်းထွက်လာကြသောလူများ . . ။
မိုးရေစက်များထက် ကျော်လွန်အောင်ကြားရသော ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်
သံများ . . ။ ထိုအရာများကိုဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ကျွန်တော့်ချစ်သူကိုသာ ကမန်း
ကတန်း ဝေ့ရှာနေမိသည်။ လေယာဉ်အချိန်များမှားပြီလား။ ဒါမှမဟုတ်
ကျွန်တော်နဲ့ပဲလွဲပြီလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်ကျွန်တော့် ရင်ကိုတထိတ်
ထိတ်ခုန်စေ၏။

‘အို. . မဖြစ်နိုင်ပါဘူး. . ဒီအချိန်မှာပဲသူရောက်လာမှာ’

ဟုအားတင်းရင်းဝေ့ရှာလိုက်မိသည်။

‘ဟော. . . ဟိုမှာ. . .’

‘အို. . . ကြည့်စမ်း. . .’

လှလိုက်တဲ့ချစ်သူရယ်လေ. . . အဖြူရောင်စပွိုရှပ်အင်္ကျီ. . .
အဖြူရောင်ဂျင်း(နန်း)ပင်(နံ)အဖြူအရှည်ကလေးကို လိုက်ဖက်စွာဝတ်ဆင်
ထားပြီး သူ့လက်ထဲတွင်လည်း ခရီးဆောင်အိတ်လေးတစ်လုံး ဆွဲထားသည်။
ထို့အပြင် လက်တစ်ဖက်ကလည်း အသားဖြူဖြူ အရပ်ရပ်မြင့်မြင့် လူကြီး

တစ်ဦး၏လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်ထားသည်။ ကြည့်ရတာထိုလူကြီးမှာ ကျွန်တော်မမြင်ဖူးသော (ကျွန်တော့်ကိုမိတ်ဆက်ပေးမည်ဆိုသော) သူ၏ ဖခင်ပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

‘ဖေ... ဖေ...’

မတော်ရသေးသောယောက္ခမလောင်းကြီးကိုတီးတိုးဖွဖွကြည်ညိုနေမိသည်။ အမယ် ခေါ်လိုကောင်းသားဟ။

ချစ်သူမျက်လုံးများကလည်း ကျွန်တော်လိုပင် ကျီးကန်းတောင်း မှောက်နှင့် ကျွန်တော့်ကို လိုက်ရှာနေသည်...။ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်သည်။

‘မြင့်စန်းရီ...’

တဝုန်းဝုန်းရွာကျနေသော မိုးသံလေသံများကြား ကျွန်တော့် အော်သံ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေ၏။ ထို့ကြောင့်အသံကို နောက်တစ် ဆင့်မြင့်၍ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

‘မြင့်စန်းရီ...’

ချစ်သူ၏ မျက်လုံးလက်ခနဲ အရောင်တောက်သွား၏။ ပြီးနောက် အသံကြားရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လှည့်ပတ်ရှာဖွေသည်။ များပြားလှသော လူများကြားထဲ ကျွန်တော့်ကိုသူမတွေ့သေး။ ကျွန်တော်အသံကို အပြဲဆုံး နေရာထိထား၍ ထပ်အော်လိုက်သည်။

‘မြင့်စန်းရီ ကျွန်တော်ဒီမှာ...’

ချစ်သူ၏မျက်ဝန်းများ အံ့သြခြင်းများနှင့်စိုလက်သွား၏။ နောက် ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ကြည့်သည်။ များပြားလှသောလူများကြား ကျွန်တော့် ကိုရှာ၍မတွေ့သေး...။ လူများကလည်း လင်ဗန်းကို သံတုတ်နှင့်ထိုင်ရိုက် နေသလိုအသံပြုကြီးနှင့် အော်နေသောကျွန်တော့်ကို အံ့သြတကြီးဝေ့ကြည့် ကြသည်။ ကျွန်တော်ဂရုမစိုက်နိုင်သေး...။ ချစ်သူ ထင်သာမြင်သာရှိစေ ရန် လူရှင်းရာအနောက်ဘက် အုတ်ခုံနားအထိသို့ရွှေ့၍ ခြေဖျားကို ထောက်ကာထောက်ကာနှင့် ထီးကိုခပ်မြင့်မြင့် မြှောက်လှုပ်ပြလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ဒီမှာမြင့်စန်းရီ...’

ချစ်သူထပ်မံဝေကြည့်ပြန်သည်။ ရှုပ်ယှက်ခပ်နေသောလူများ
ကြား သူကျွန်တော့်ကိုရှာရခက်နေတုန်း...။ ကျွန်တော်လည်းမထူးပါဘူး
လေ...။

‘သူမြင်အောင်လုပ်ရတာပ’

ဟုစိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ ခါးစောင်းခန့်ရှိသော အုတ်ခုံပေါ်တက်ရန်
အနောက်ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ ကတုန်ကယင်နှင့် ဘယ်ခြေကိုအရင် လှမ်း
တင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်...။

‘မြင့်စန်းရီကျွန်တော်ဒီမှာ’

ဟုသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်သည်။ ချစ်သူမျက်ဝန်းများ ဖျတ်ခနဲ
ကျွန်တော့်ဘက်ရွေ့လာ၏...။

‘ဟိုမှာ’

ဟူသောအာမေဍိတ်အသံနှင့်အတူ သူမ၏မျက်နှာပေါ်အပျော်
ရိပ်များသန်းသွား၏။ သူကျွန်တော်ကိုတွေ့သွားပြီး သူမပျော်ရွှင်စွာလက်
ယမ်းပြသည်။ ထို့နောက်သူမ၏ဖခင်လက်ကိုဆွဲ၍ ကျွန်တော့်ထံပြေးလာ၏။
ကျွန်တော်လည်း အပျော်လွန်ပြီးကတုန်ကယင်နှင့် စိတ်နှင့်ကိုယ်မကပ်နိုင်ဘဲ
ချစ်သူမြင်သာထင်သာရှိစေရန် ထီးကြီးမြှောက်ရမ်း၍ နောက်အုတ်ခုံပေါ်
ညာခြေကို လှမ်းတင်လိုက်ပြန်သည်။ လှမ်းတက်လျင်တက်ခြင်း မိုးရေစက်
များ နှိပ်စက်မှုနှင့် ချော်ချဲနေသော ဖိနပ်တစ်ဖက် ဖလွတ်ခနဲကျွတ်ကျ
သွား၏။ ကျွန်တော်လည်းဝမ်းသာကြည်နူးစိတ်နှင့် ကျွတ်သွားသောဖိနပ်ကို
ပြန်မကောက်တော့ဘဲအုတ်ခုံပေါ်သာ လှမ်းတက် လိုက်သည်။ သို့သော်
ကံဆိုးစွာပင် ပထမဘယ်ခြေတစ်ဖက်က ကိုယ့်လုံချည် ကိုပြန်နင်းထားမိ၍
နောက်တစ်ဖက်လှမ်းတက်လိုက်ချိန်ဝယ် ခန္ဓာကိုယ်၏အရှိန်ကို မခံနိုင်ဘဲ
လုံချည်အသစ်က ခါးမှဖလွတ်ခနဲ ကျွတ်ကျသွားလေရာ...။

‘ဟိုက်ကျွတ်ပဟ...’

ဟုဆို၍ အလန့်တကြားထအော်မိသည်။ နောက်...။ ကယောင်
ကတမ်းနှင့် ကျွတ်ကျသွားသောလုံချည်ကို ကောက်ရန်အငဲ့...။ ဝုန်းခနဲ
တိုက်ခတ်လိုက်သောလေပြင်းကြောင့် လက်တွင်ကိုင်ဆောင်းထားသော

ထီးကောက်ကြီး၏ထီးရွက်များ ဖုန်းခနဲလန်တက်သွားပြန်သည်။

‘ဟ. . လုပ်ကြပါဦး. . လန်ပြန်ပဟ. . .’

ဟုရင်ခေါင်းသံကြီးနှင့် အော်မြည်ရင်းမျက်လုံးက လန်ထွက်သွားသောထီးဆီရောက်သွား၏။ နောက်လုံချည်ပဲ ပြန်ကောက်ရမှာလား. . . ။ ထီးရွက်ပဲပြန်ဆွဲရမှာလားနှင့် ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေမိ၏။ လူကလည်းကုန်းလိုက်ကော့လိုက်နှင့် မသိလျှင်လေဆိပ်ဝင်ပြီး အကြောလျှော့နေသလို. . . ။ ထိုစဉ်မှာပင်ကြားလိုက်ရသော အမောတကောအသံတစ်ခုက. . .

‘ဖေဖေ. . . ဒါသမီးပြောတဲ့. . . . ဟင်. . .’

ဘာသံမှဆက်မကြားရ. . . ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့၊ အံ့အားသင့်သောမျက်ဝန်းအစုံနှင့်ပါးစပ်အဟောင်းသား ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေသောချစ်သူ. . . သူ့လက်ညှိုးကလေးက ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်မှနေ၍ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အောက်နိမ့်ဆင်းလာကာ ကျွန်တော်၏ ပေါင်သလုံးနေရာတွင် ရပ်တန့်သွား၏။ သူ့ခမျာလည်းမျက်နှာသာ မမှတ်မိချင်နေမည်။ ကျွန်တော့်ပေါင်သလုံးကိုတော့ မှတ်မိနေပုံပေါ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပေါင်သလုံးကိုရင်းရင်းနှီးနှီးကြည့်၏။ နောက်. . . ကြောင်တောင်တောင် မျက်နှာပေးနှင့် သူ့လက်ညှိုးလေးအပေါ်ကို ပြန်ထောင်တက်သွားပြန်၏။ ကျွန်တော်လည်း ဘာဆက်လုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ထိုအတိုင်း ကြောင်ရပ်နေ၏။ ကြည့်လေကျွန်တော့်ပုံက မိုးရေထဲလန်ထွက်နေသောထီးကို ဆောင်း၊ စတစ်ကော်လံအဖြူနှင့် ရှေ့ပင်(န်)ဘောင်းဘီ ကိုတွဲဝတ်ထားပြီး အောက်တွင်တော့ပုံကျနေသော ပိုးတွဲလုံချည်. . . ။ ထိုအောက်မှတစ်ဖက်တည်းသာ စီးထားသောအောကတို့ပါ. . . ။

ချစ်သူကတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကျွန်တော့်ကိုခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်နေတုန်း. . . ။

အတန်ကြာမှ ဉာဏ်ကောင်းလှသော ချစ်သူထံမှ သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူထပ်မံထွက်ပေါ်လာသောအသံက. . .

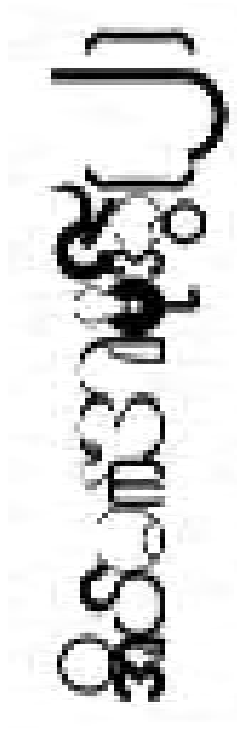
ဖေဖေ. . . ဒါ. . . သမီးပြော တဲ့. . .

ချစ်သူခေါင်းလေးငုံကျသွား၏။ နောက်မှလေပြည်နှင့်ခေတ်
ပြိုင်ထွက်ပေါ်လာသော တိုးညှင်းသောစကားသံက. . .
‘လေဆိပ်ကကျောက်ရုပ်ကြီးလေ. . . တဲ့’
ကြမ္မာကား ကလူလေပြီကော. . .
ဝုန်းခနဲမိုးတို့သည်းသွားသည်။

‘တောက် • • •။ ငါ့ကိုကံဆိုးတာပါ

ကွာ...’

‘အေးကံဆိုးတာမဟုတ်ဘူး... အဲဒီလေဆိပ်
မှာတင် မင်းကိုမိုးကြိုးနှစ်လုံးလောက် ပစ်ထည့်လိုက်ဖို့
ကောင်းတယ်... ဘယ့်နှယ်ကွာ... ယောက္ခမကြီးနဲ့
နားဖောက်မိတ်ဆက်ပေးမယ့်ဟာကို ကကျိုးကကြောင်
ဖြစ်ရတယ်လို့...’

ကျွန်တော့်စကားကို မျိုးထွန်းဝင်းက ဖြတ်
ပြောသည်။ သူ့စကားကြောင့် မနေ့ကအဖြစ်အပျက်များ
မျက်စိထဲတစ်ခုစီပြန်ပေါ်ပြီး အရှက် သည်းစွာမျက်နှာကို
လက်ဖြင့်အုပ်ထားလိုက်သည်။ အတန်ကြာမှကြိတ်မနိုင်
ခဲမရစွာဖြင့်...။

‘အေးကွာ. . . အဲဒီမှာတစ်ခါတည်းနားဖောက်ပြီး တစ်ခါတည်း သူတို့အိမ်လိုက်သွားလိုက်ပြီး နေရမယ့်ဟာကို. . .’

ကျွန်တော့်စကားကို ဘေးနားတွင်ထိုင်နေသော သန်းဇော်သစ်က မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး. . .

‘လုပ်ပြီ. . . လူကလက်အလုံးအတို. . . တီးချင်တာကဂရမ်းပီယာနို. . .’

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ရှိုးတိုးရှန်းတန်း ဖြစ်သွားကာ. . .

‘ဟာကွာ. . . မင်းတို့ကလည်း. . .’

စကားသံများတိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ မတိတ်ခံနိုင်ရိုးလား. . .

ကြည့်လေ. . . ဥပမာပေးပုံက. . . လူကလက်အလုံးအတို. . . တီးချင်တာက ဂရမ်းပီယာနို. . . လူကလက်လုံးနေပါတယ်ဆိုမှစန္ဒယားကိုဘယ်လက်နဲ့ တီးမှာတုံး. . . ။ ကျွန်တော့်ဘဝကလည်း ဘယ့်နှယ်. . . ဖြစ်လိုက်မှဖြင့် လုံချည်မနိုင် ပဝါမနိုင်ဇာတ်လမ်း ချည်းပဲ . . . ။

ပေါင်ကြီးလျှင်လည်း မပြောပါဘူးဗျာ. . . ယခုတော့ပေါင်နှင့် ခြေသလုံးနှစ်ခုလုံးဖြတ်ပြီး ပဟေဠိပါလုပ်လို့ရတယ်. . . ဘယ်ဟာ ပေါင်. . . ဘယ်ဟာခြေသလုံးလဲလို့. . . နှစ်ခုလုံးတစ်ရွယ်တည်း၊ တစ်ဆိုင် တည်း. . . ။ နောက်. . . ဆိုင်ပျက်။ ဒါကြောင့်ပေါင်နှင့်ခြေသလုံးရောပြီး ပေါင်သလုံးလို့ အမည် တပ်ထားတာ. . . ။ အော်. . . ဒီပေါင်သလုံးကိစ္စနှင့် အရှက်ကွဲရပေါင်းများပြီ. . . တောက်. . . ဖြတ်လို့ရရင် ရှိရှိသမျှအားလုံး ဖြတ်ထည့်လိုက်ရဲ့. . .

‘နို့. . . နေပါဦး. . . မင်းကိုမြင့်စန်းရိက ဆက်သွယ်ဖို့ ဖုန်းနံပါတ် ကလေးများ မပေးသနားသွားဘူးလား. . .’

မျိုးထွန်းဝင်းစကားကြောင့် ကျွန်တော်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရ ပြီး. . .

‘ဟာကွာ. . . မပေးသွားဘူးလားဆိုလဲရပါတယ်. . . မပေးသ နားသွားဘူးလား ဆိုတော့ငါက ဟိုအတန်းထဲကကိုမထွက်ဘူး. . .’

ကျွန်တော့်စကားကို သန်းဇော်သစ်က ထောက်ခံသလို ခေါင်း ညိတ်၍. . .

‘ဟုတ်သားပဲကွာ. . . ဖုန်းနံပါတ်လေး မစွန့်ကျဲဘူးလားလို့မေးရင်လည်း ရတာပဲဟာကို. . . မင်းကလည်း. . .’

‘ဟာကွာ. . . တော်. . . တော်ကြပါတော့ကွာ. . . မင်းတို့ကလည်း. . . ဒီမှာဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမှန်း မသိရတဲ့အထဲ. . .’

နှစ်ယောက်လုံးတိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်ရယ်ကြသည်။ အတန်ကြာမှ သန်းဇော်သစ်က. . .

‘ဟာ. . . ငါသိပြီ. . . မာမာကိုမေးကြည့်ပါလား. . . မာမာက မြင့်စန်းရီရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုတော့ သိလောက်မှာပေါ့. . .’

သန်းဇော်သစ်စကားကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံ လင်းလက်သွားပေလိမ့်မည်။ ဟုတ်သား. . . သူငယ်ချင်းမလေးမာမာရှိသား. . . မြင့်စန်းရီနှင့်မာမာက သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေဆိုတော့ မြင့်စန်းရီ၏ ဖုန်းနံပါတ်တော့ သူ့ဆီရှိမည်မှာမလွဲ. . .

‘အေး. . . ဟုတ်တယ်ကွ. . . မာမာမှာတော့ဖုန်းနံပါတ်ရှိလောက်တယ်. . . ။ ဒါနဲ့နေပါဦး. . . မာမာတောင်မတွေ့တာ ကြာပြီနော်. . .’

‘ဟကောင်ရ. . . မာမာကပုဂ္ဂလိကရုံးတစ်ရုံးမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေတယ်လေကွာ. . . မင်းမသိဘူးလား. . .’

သန်းဇော်သစ်စကားကို ကျွန်တော်ရိုးသားစွာ ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး. . .

‘ဟင့်အင်း. . . မသိဘူးသူရုံးဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာမင်းသိလား’

‘သိတာပေါ့ကွငါတို့ရုံးနဲ့နီးနီးလေးဟာကို. . .’

သန်းဇော်သစ်က စားပွဲကို ဖြန်းခနဲပုတ်ရင်းပြောသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကျောင်းပြီး၍ကိုယ်စီအလုပ်ဝင်ခဲ့ကြတာကြာပြီပဲ. . . သန်းဇော်သစ်ကအစိုးရရုံးတစ်ခုတွင်ဝန်ထမ်း. . . ။ မျိုးထွန်းဝင်းက(၃၇)လမ်းထဲတွင် ကွန်ပျူတာဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ ကျွန်တော်ကသာ ဝါသနာပါရာစာပေနယ်ထဲမှာ ယောင်လည်လည်. . .

‘ဒါဆို. . . တို့သူရုံးကိုသွားရအောင်ကွာ. . .’

ကျွန်တော့်အလောတကြီးစကားကို သန်းဇော်သစ်က. . .

‘ဟာ. . . သွားရင်ပင်ပန်းပါတယ်ကွာ. . . မာမာ့ဖုန်းနံပါတ်ငါ
မှာရှိတယ်. . . သူ့ကိုဖုန်းကတစ်ဆင့်မေးကြည့်လိုက်ပေါ့. . .’

‘ဟာ. . . လုပ်စမ်းပါဦးကျေးဇူးရှင်ရာ. . . မာမာရဲ့ဖုန်းနံပါတ်
လေး မစ,စမ်းပါ. . .’

ကျွန်တော့်ရဲ့ ကပျာကသီအမူအယာကို ငတိကမျက်မှောင်ကို
ကြုတ် ကိုယ်ကိုရို၍. . .

‘ဟကောင်ရ. . . ဖြည်းဖြည်းမေးလည်းရပါတယ်. . . နေဦးငါ
ရှာလိုက်ဦးမယ်. . .’

ဟုဆိုပြီးသူ့အိတ်ထဲမှ ဖုန်းစာအုပ်ကိုထုတ်၍ မာမာ. . . မာမာ
ဟု တိုးတိုးရေရွတ်ကာဖုန်းစာအုပ်ကို ခတ်ဖြည်းဖြည်းလှန်ရှာသည်။
ကျွန်တော်က သူ့စာအုပ်ကိုစိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ဆွဲယူရန်ပြင်သည်။ ဒါကို
သန်းဇော်သစ်က ကိုယ်ကိုနောက်သို့ရိုပြီး. . .

‘ဟကောင်ရ. . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ. . . ဣန္ဒြေကိုမရဘူး. . .’

‘မ. . . မဟုတ်ပါဘူးကွာ. . . ငါသိချင်နေလို့ပါ. . .’

ငတိမျက်မှောင်ကို ထပ်ကြုတ်လိုက်ပြီး. . .

‘သိချင်ရင်ပြောမှာပေါ့ကွာ. . . တကတဲ. . . စေတနာပျက်
အောင်မလုပ်နဲ့. . .’

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားပြီး. . .

‘အေးပါကွာ. . . လုပ်ပါ. . . လုပ်ပါ. . . ငါကအဟဲ. . . သိချင်
စိတ်တွေဖလန်းဖလန်းဖြစ်နေလို့. . . အဲဒါ. . . အဟိ. . .’

ကျွန်တော့်တောင်စဉ်ရေမရစကားကို ငတိကဘုကြည့်ကြည့်
ပြီး. . . ဖုန်းစာရွက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်လှန်နေသည်။ ပြီးနောက်. . .
ဖျတ်ခနဲပြီးပြီး ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။ ကျွန်တော်အလှဆုံး ပြန်ပြီးပြလိုက်
သည်။

‘အဟီး. . .’

ငတိက အောက်သိုးသိုးမျက်နှာနှင့် စာရွက်ကိုပြန်လှန်သည်။ အ

တန်ကြာမှမုက်နှာကြီးပြုံးပြီး. . .

‘တွေ့ပြီ. . .’

‘ဟင်. . . ဟုတ်လား. . . ဘယ်မှာလဲ. . . ပြစ်မ်း. . . ငါ
ကို. . .’

ကျွန်တော်ကတုန်ကယင်နှင့် စာအုပ်ကိုဆွဲယူရန်ပြင်သည်။ ငတိ
က နောက်ဆုတ်လိုက်ပြန်ပြီး. . .

‘ဘာဖြစ်နေတာလဲကွ. . . ပြောပေါ့. . . မင်းဟာကတိရစ္ဆာန်ရုံက
မျောက်ဝံမကြီး တာဇ်ကားကြည့်တာကျနေတာပဲ . . .’

သူ့မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် ကျွန်တော်ဝေဝေဝါဖြစ်သွားပြီး. . .

‘တိရစ္ဆာန်ရုံက မျောက်ဝံမကြီး တာဇ်ကားကြည့်ရတော့ ဘာဖြစ်
လဲ. . .’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ. . . တောမှာကျန်ခဲ့တဲ့ သူ့ယောက်ျား မင်းကို
သတိရပြီး ဆွေဆွေခွန်နေတာပေါ့. . .’

‘ဟာကွာ. . . မင်းကလည်း. . .’

ကျွန်တော်ပြန်ပျော့ကျသွား၏။ ကြည့်လေပြောပုံက တစ်ခုမှမ
ကောင်း. . . အလိုလိုနေရင်းမျောက်ဝံမယောက်ျားဖြစ်ရပြန်ပြီ. . .

‘ကဲ. . . ဟေ့ကောင်လိုက်မှတ်. . .’

ကျွန်တော်စဉ်းစားလို့မဆုံးမီ ထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့်၊
ကျွန်တော်ကပျာကယာ ဘောပင်(လ်)ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

‘ကဲ. . . ပြော. . .’

ငတိကပြုံးပြီး. . . ဖုန်းနံပါတ်က(၅)၊ နောက်တစ်ခုက(၆)၊
ကျွန်တော်လက်ပေါ်မှာသာ ဖုန်းနံပါတ်(၂)ခုကို ထင်ထင်ရှားရှား
မှတ်လိုက်သည်။ မှတ်ပြီးသည်နှင့်ကျွန်တော်ကမန်းကတန်းပင်. . .

‘ကဲ. . . ငါဖုန်းသွားဆက်လိုက်ဦးမယ်. . .’

ဟုဆို၍ထွက်လိုက်ရာ. . .

‘ဟာ. . . ဟေ့ကောင်နေဦးလေ. . .’

‘ဟေ့ကောင်နေပါဦးဟ. . .’

အကြမ်းခွက်

ဟူသောအော်သံများကြားရသည်။ ကျွန်တော်လှည့်မကြည့်ဖြစ်
တော့. . . ။ ကျွန်တော့်စိတ်ကဖုန်းနံပါတ်တွေပေါ်မှာ. . .

‘ဖုန်းဆက်မယ်နော်...’

ဖုန်းဆိုင်ကအမျိုးသမီးကကျွန်တော့်ကိုမော့ကြည့်ပြီး...

‘အော်... ဆက်... ဆက်... မြို့တွင်းမဟုတ်လား...’

‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ... မြို့တွင်းပါပဲ...’

အမျိုးသမီးခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျွန်တော်ကဖုန်းခွက်ကိုကောက်
ကိုင်၍ လက်ထဲကဂဏန်းများကိုနှိပ်လိုက်သည်။

တတိတိမြည်သံနှင့်အတူဖုန်းကမဝင်... နောက်ထပ်ဂဏန်း
တစ်ခုကို ထပ်နှိပ်ကြည့်သည်။ မထူးခြား...။ နောက်... ထို့နည်း
တူစွာပင်...။

အော်... မာမာတို့ရုံးက ဒီလောက်တောင်အလုပ်များလား...
ဟုစဉ်းစားမိသည်။ ကျွန်တော်ပထမဦးဆုံးဖုန်းနံပါတ်ကို ပြန်နှိပ်လိုက်သည်။

တူ... တူ... ဟူသောမြည်သံနှင့်အတူ ဖုန်းကိုတစ်ယောက်

လာကိုင်သည်။

‘ဟဲလို. . . အမိန့်ရှိပါ. . .’

‘ဟင်’

ပြောနေသည်ကယောက်ျားသံကြီးမို့ ကျွန်တော်ကြောင်သွားမိ၏။

ပြောတော့မာမာဖုန်းတဲ့. . .

‘ဟဲလို. . . အမိန့်ရှိပါ. . .’

ထပ်ကြားရသောအသံကြောင့် ကျွန်တော်လည်းကယာ

ဖြင့်. . .

‘ဟဲလို. . . မာမာရောက်ပြီလား. . .’

‘မာမာ’

တစ်ဖက်မှခပ်တိုးတိုးရေရွတ်သည်။ ပြီးမှ. . .

‘ဒီနေ့ချိန်းထားလို့လား. . .’

‘အဲ. . . မဟုတ်. . . ဟိုလေ. . . ဟုတ်. . .’

ကျွန်တော်ယောင်နနနှင့် ပြောမိပြောရာပြောနေသည်။ နောက်
တော့မှ မချိန်းထားရင်ခေါ်မပေးမှာစိုး၍ အလျင်အမြန်ပင်. . .

‘ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့. . . ဒီနေ့ချိန်းထားတာပါ. . .’

‘ဒီနေ့ချိန်းထားတာဆို ဘယ်နှနာရီချိန်းထားတာလဲ. . .’

ကျွန်တော်ကမန်းကတန်းနာရီကိုမြှောက်ကြည့်ပြီး. . .

‘အဲ. . . ဟိုလေနှစ်နာရီ. . .’

‘နှစ်နာရီခဏနော်. . . ကျွန်တော်ကြည့်ပေးမယ်. . .’

ဟုဆို၍တစ်ဖက်လူကဖုန်းကိုချသွားသည်။

အော်. . . မာမာ. . . မာမာဒီလောက်တောင် အလုပ်များနေရ
သလား. . . ကျောင်းမှာတုန်းကတော့ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေ
တတ်သောသူငယ်ချင်းမလေး. . . အခုတော့အလုပ်တွေအများကြီးနဲ့ တ
ကယ့်လူကြီးဖြစ်နေပြီပေါ့. . . ။

‘ဟဲလို. . .’

အတွေးမဆုံးမိတစ်ဖက်ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော်လည်းလျင်

မြန်စွာဖြင့်အသံပြန်ပြုလိုက်သည်။

‘ဟဲလို. . . ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ. . .’

တစ်ဖက်လူကချက်ချင်းပြန်မပြောသေး. . . သူ့ခမျာစဉ်းစားနေပုံရ၏။ အတန်ကြာမှ. . .

‘အင်း. . . ကျွန်တော်စာရင်းထဲရှာကြည့်တာတော့ မတွေ့ဘူးဗျ. . .’

‘ဗျာ. . .’

တစ်ဖက်လူ၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်ကြောင်သွားမိသည်။

‘ဟုတ်တယ်ဗျ. . . စာရင်းထဲမှာမတွေ့ဘူးဗျ. . . နာမည်က မာမာနော်. . . နှစ်နာရီချိန်းထားတယ်ဟုတ်လား. . .’

‘ဟုတ်ပါတယ်. . . မာမာပါ. . . ချိန်းထားတာနှစ်နာရီပါ. . .’

ထိုသူ၏စကားကိုကျွန်တော်ရောချလိုက်သည်။

‘အသက်ကရော. . .’

‘ဗျာ. . .’

တစ်ဖက်လူ၏မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် ကျွန်တော်ကြောင်သွားသည်။

‘အသက်လေ. . . အသက်. . . အသက်ဘယ်လောက်လဲလို့’

တစ်ဖက်လူကထိုမေးခွန်းကိုသာထပ်မေးသည်။ အော်. . .

တယ်လည်းတိကျသည့်ရုံး. . . ကျွန်တော်လည်း ဇေဝဇဝါဖြင့်. . .

‘ဟိုလေ. . . နှစ်ဆယ့်လေးလောက်တော့ရှိပြီ. . .’

‘နှစ်ဆယ့်လေး. . .’

‘ဟုတ်ကဲ့. . .’

ထိုသူကကျွန်တော့်စကားကို သံယောင်လိုက်သည်။ မာမာနဲ့စကားပြောချင်တာတောင် အသက်မေးရတာလားကွယ်. . . ။

နောက်အတန်ကြာငြိမ်သက်နေပြန်၏။ စာရွက်လှန်သံများကြားရသည်။ စာရင်းထဲပြန်ရှာနေပုံရသည်။ ဘယ်မျှလူများသည့်ဌာနမို့ ဒီလောက်တောင်ရှာနေရတာလဲ. . . ကျွန်တော်စဉ်းစားနေတုန်းမှာပင်

တစ်ဖက်လူက . . .

‘အေးဗျ . . . ကျွန်တော့်စာရင်းထဲမှာတော့ ရှာလို့မတွေ့ဘူးဗျ . . .
ဒါနဲ့ဘယ်တုန်းကဆုံးတာလဲ . . .’

‘ခင်ဗျာ . . .’

ထိုသူ၏ရုတ်တရက်အမေးကြောင့် ကျွန်တော်ကြောင်သွားမိ
သည်။

‘ခင်ဗျားပြောတဲ့မာမာကဘယ်တုန်းကဆုံးတာလဲ . . .’လို့
ထိုသူ၏ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်းပျာပျာ
သလဲဖြင့် . . .

‘ဟင့်အင်း . . . မဆုံးသေးဘူးလေ . . . မဆုံးသေးဘူး . . .’

‘ဟ . . . မဆုံးသေးရင်ဘာလို့ဒီနေရာကိုချိန်းတာလဲ . . .’

ကျွန်တော်၏စကားမဆုံးခင် ထိုသူဖြတ်ပြောသောကြောင့်
ကျွန်တော်ကြောင်နေမိသည်။ နောက်မှမသင်္ကာနိုင်စွာဖြင့် . . .

‘ဒါဖြင့်ကျွန်တော်ဖုန်းပြောနေတာဘယ်နေရာလဲဟင် . . .’

‘ရေဝေးသူဿန် . . .’

‘ဗျာ . . .’

‘သပြိုင်ဌာန . . .’

‘အလို . . .’

‘ရေခဲတိုက်စာရင်းကို . . .’

‘ဟင် . . .’

အထက်ပါစကားကြီးသုံးခွန်းကို မြန်မြန်ကြီးမွက်ကြားပြီးသကာလ
တစ်ဖက်လူမှဖုန်းကို ခွပ်ခနဲချသွားသည်။ ကျွန်တော်လည်းဘာလုပ်ရမှန်း
မသိဘဲကြောင်ငေးနေမိသည်။ နောက်မှစဉ်းစားမိပြီး . . .

‘တောက် . . . ဟိုကောင်ကြပ်တာ . . . ။ သန်းဇော်သစ်ကြပ်
တာ . . . ။ တောက် . . . မာမာဖုန်းနံပါတ်ဆိုပြီး ရေဝေး ဖုန်းနံပါတ်ကိုပေး
လိုက်တာ . . .’

‘မောင်လေးဖုန်းကျသွားပြီနော် . . .’

သတိလက်လွတ်ဖုန်းကိုကိုင်ထားရာမှ ဖုန်းဆိုင်ကအမျိုးသမီး
စကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်းယောင်၍ဖုန်းခွက်ကိုချလိုက်မိသည်။
နောက်မှသတိရပြီး...

‘အော်... ဟုတ်ကဲ့... ဟိုလေ... ဘယ်လောက်ကျလဲဟင်...’

အိပ်မက်အပိုင်း

‘ဒုန်း. . ဒုန်း. . ဒုန်း. .’

‘ဟဲ့. . အလိမ္မာတုံး. . . ဟဲ့အလိမ္မာတုံး. . .
ထတော့လေ. . . ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ. . . ထတော့
လေ. . .’

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
အသံပါတဲ့ ကြား၍. . .

‘လာပြီ. . လာပြီ’

ဟုအသံပေးကာအိပ်ရာပေါ်က ကမန်းကတန်း
ထလိုက်သည်။ နောက်အလျင်အမြန်ပဲ အိမ်တံခါးကို
ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့

‘ဟင်. . မာမာ. . .’

ဟုတ်ပါသည်. . ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမလေး

မာမာပါ။ . . မ တွေတာကြာလို့ထင် အနည်းငယ်ဝနေသယောင် ထင်ရုံက
လွဲ၍ ဘာမှမပြောင်းလဲ။ . . ။ ပြောပုံဆိုပုံကလည်းဘာမှမပြောင်းလဲ။ . . ။

‘ဟဲ့ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ တိရစ္ဆာန်ကောင်ရဲ့။ . . မျက်နှာ
သစ်။ . . ပြီးရင်လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုလိုက်ခဲ့။ . . ’

ဟုဆိုပြီးကျွန်တော့်ကို လှည့်ပင်မကြည့်တော့ဘဲ ကော့ပက်ကော့
ပက်နှင့် ဆင်းချသွား၏။

ကျွန်တော်လည်းဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မျက်နှာကိုအလျင်
အမြန်သစ်ပြီး သင့်တင့်ရာဝတ်ဆင်၍ သူ့နောက်သို့ လိုက်ချလာရလေသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ကျွန်တော်ရောက်တော့မာမာက လက်ဖက်
ရည်တစ်ခွက်ပင်ကုန်နေပြီ။ ငတိမကတော့ ကျွန်တော်သူနားဝင်ထိုင်သည်
ကိုပင် လှည့်မကြည့်သေးဘဲ ရေနွေးကိုအရသာခံ၍သောက်နေ၏။
ကျွန်တော်သူ့ကို ပရိခံစကားပြောဖို့ လုပ်နေစဉ်မှာပင်။ . .

‘အစ်ကိုလက်ဖက်ရည်လား။ . . ’

‘မာမာ။ . . လက်ဖက်ရည်။ . . ဝလာတယ်နော်။ . . ’

ကျွန်တော်စကားကို ဟိုဘက်လှည့်ပြောရ ဒီဘက်လှည့်ပြောရနှင့်
စကားတွေရှုပ်ကုန်၏။ ဒါကိုမာမာက ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး။ . .

‘ဟဲ့။ . . မြင့်စန်းရီပြန်ရောက်နေပြီဟဲ့။ . . ’

‘ငါ။ . . ငါသိပါတယ်ဟာ။ . . ’

မြင့်စန်းရီအသံကြားသည်နှင့် လေဆိပ်ကအဖြစ်အပျက်တွေ
ကွက်ခနဲပေါ်လာ၏။

‘အဲဒါသူကပြောတယ်။ . . တို့သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး တစ်ရက်
ဆုံရအောင်။ . . တဲ့။ . . ’

‘ဟင်။ ဟုတ်လား။ . . ’

ဝမ်းသာလုံးကြီးရင်ဝတက်ဆို၏။

‘အဲဒါ။ . . နင်ပြဿနာမဖြစ်အောင်ကြိုးစားတဲ့ ပြဿနာကောင်ရဲ့’

ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီးရှိန်းခနဲဖြစ်လာ၏။ ဒါကိုမာမာက စွေ
စောင်းကြည့်ကာတခွဲခွဲရယ်ရင်း။ . .

‘ဟဲ့ . . . သူကလေဆိပ်ကအကြောင်းပြောပြတယ် . . . သိလား . . .’

ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီး ရှုံ့ခနဲကျုံ့ဝင်သွားသည်။ ဒါကိုအလိုက်မသိစွာငတိမကရယ်ရင်း . .

‘အော် . . . သူ့အဖေကတောင်ပြောသေးတယ်တဲ့ . . .’

ကျွန်တော်မျက်လုံးများဝိုင်း၍ ခေါင်းထောင်တက်လာသည်။

‘ဘာပြောလဲ . . . ဘာပြောလို့လဲ’

မာမာကကျွန်တော့်အမေးကို ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်နေသည်။ နောက်မှ . .

‘အော် . . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး . . . မြန်မာနိုင်ငံမှာဗိသုကာပညာတွေ အံ့ဩလောက်အောင် တိုးတက်လာတာတွေ့ရတယ်တဲ့ . . .’

သူ့မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် ကျွန်တော်မျက်မှောင်ကြုတ်မိသွားသည်။ နောက် . . . နားမလည်နိုင်စွာနှင့်

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

မာမာကခပ်ဟဟရယ်ရင်း . . .

‘အော် . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး . . . လေဆိပ်ကကျောက်ရုပ်ကြီးဟာ တကယ့်လူအတိုင်း အသက်ဝင်လွန်းတာတွေ့ရလို့တဲ့ . . . ဟားဟားဟား . . . ဟားဟားဟား . . .’

မာမာကသူ့စကားကိုသူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ် မည်မျှကျုံ့ဝင်သွားမည်ကို စဉ်းစားကြည့် . . ။ ထိုနေ့လေဆိပ် အဖြစ်အပျက်များ ကွင်းခနဲကွက်ခနဲပေါ်လာ၏။ နောက် . . . ပေါင်သလုံးနေရာ၌ အံ့ဩတကြီးငြိမ်သက်သွားသော ချစ်သူ၏လက်ညှိုး . . ။ နောက် . . .

‘ဖေဖေ . . . ဒါသမီးပြောတဲ့ကျောက်ရုပ်ကြီး . . .’

ဟူသောစကားသံက နားထဲလျှံကျလာ၏။

‘နင်ကလည်းဟယ် ဖြစ်လိုက်ရင် အသည်းအသန်ချည်းပဲ . . .’

ကျွန်တော်ခေါင်းကိုငုံ၍ လက်ဖနောင့်နှစ်ခုပေါ် နဖူးကိုဖိတင်

ထားလိုက်သည်။

‘ဟဲ့. . ဒါနဲ့. . မြင့်စန်းရီကငါ့ကို သူ့ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားတယ်’

‘ဟင်. . ဟုတ်လား. . ပေးစမ်းပါဦးငါ့ကို. . .’

‘ဟာ. . ဒီတိရစ္ဆာန်ကောင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ. . . ပေးမှာပေါ့ ။

နင့်ကိုပေးဖို့ယူလာတာပဲ. . .’

မာမာကကျွန်တော့်ကို လှည့်ငေါက်ပြီး သူ့လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ဖုန်းကဒ်ကိုရှာသည်။ နောက်. . . သူ့အိတ်ကပ်ထဲက ထွက်လာသော ကဒ်တစ်ခု။ ကျွန်တော်က မာမာပေးသောဖုန်းကဒ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘မြင့်စန်းရီ. . . တဲ့’

နာမည်မြင်ရုံနဲ့ ရင်ထဲမှာထိတ်ခနဲ. . .

‘ဒါ. . . ဒါ. . . မြင့်စန်းရီဖုန်းနံပါတ်အစစ်ပါနော်’

ကျွန်တော်၏ကတုန်ကယင်စကားကို မာမာကမျက်မှောင်ကြုတ်

၍ . . .

‘ဟာဒီအသုဘကောင်ကတော့. . . နင့်ကိုမြင့်စန်းရီလိပ်စာ

မပေးရင် ဘယ်သင်္ချိုင်းဖုန်းနံပါတ်ပေးရမှာလဲ. . . မယုံရင်မဆက်နဲ့. . .’

မာမာကထုံးစံအတိုင်း မာမာပြောသည်။ နောက် သူ့စကားကို သူသဘောကျစွာရယ်သည်။ ကျွန်တော်ကသာ နေမထိထိုင်မသာဖြစ် ပြီး. . .

‘ဒါဆို. . . နင်ခဏစောင့်မလား. . . ငါမြင့်စန်းရီဆီ ဖုန်းဆက်လိုက် ဦးမယ်. . .’

ကျွန်တော့်စကားကို မာမာက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး. . .

‘စောင့်မယ်လေ သူနဲ့တွေ့ရင်ငါပါရှိနေတယ်လို့ ပြောလိုက်ပေါ့’

‘အေးအေး. . . ပြောလိုက်မယ်. . . ဒါဆိုခဏစောင့်နော်မာမာ’

ဟု ဆို၍တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်ခုန်သံတွေ လမ်းမပေါ် ခုန်ထွက်လာ၏။

ဒီလိုပါပဲ. . . မြင့်စန်းရီရယ်. . . နှစ်တွေဘယ်လောက်ပြောင်း ပြောင်း. . . မင်းရဲ့နာမည်လေးကြားရုံနဲ့ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေရသူပါ. . . အ

ချစ်ဆိုတာ မြားတစ်စင်းဖြစ်ခဲ့ရင် . . . ထုတ်ချင်းခတ်ခံနေ ရသူဟာ . . .
 ငါပေါ့ . . . ။ နံနက်ခင်းတိုင်းမင်းရဲ့မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ပြီးမှ
 အိပ်ရာထတတ်သူအတွက်၊ ဒီစကားဟာ မလွန်လောက်ဘူးထင်ပါတယ်။
 အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ ထိန်းချုပ်နိုင်မှုအကန့်အသတ်မရှိသူပါကွယ် . . . ။
 အချစ်ဖြင့်သာတစ်ဘဝစာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူငါဖြစ်ပါရစေ . . . ။

အလို . . . အတွေးကောင်းနေတာနဲ့တင် ဖုန်းဆိုင်တောင် ကျော်
 သွားပြီ . . . ။

အဲဒီလောက်အထိ သတိလက်လွတ် ဖြစ်တတ်သူပါကွယ် . . .

ကျွန်တော်ဖုန်းဆိုင်ထဲ ပြန်လှည့်ဝင်လိုက်သည်။

‘ဖုန်းဆက်မယ်နော်’

ဖုန်းဆိုင်ကအမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကိုဝေကြည့်ပြီး . . .

‘အော် . . . ဆက်လေ . . . မြို့တွင်းပဲနော် . . .’

ကျွန်တော်ခေါင်း ညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ . . . မြို့တွင်းပါပဲ . . .’

ကျွန်တော်ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး ခုနမာမာပေးလိုက်သော ဖုန်း
 ကဒ်ကလေးမှ မြင့်စန်းရီ၏ဖုန်းနံပါတ်ကို ကောက်လှည့်လိုက်သည်။

တူ . . . တူ . . . မြည်သံနှင့်အတူ ရင်ခုန်သံများမြန်ဆန် ပြင်းထန်
 နေ၏။ ဘာပြောမလဲ . . . သူနဲ့တွေ့ရင်ဘယ်ကစပြောရမလဲ . . .

‘မြင့်စန်းရီပြန်ရောက်တာကြာပြီလား . . . အိုဒါလည်းမဟုတ်ပါ
 ဘူး . . . ပြန်ရောက်လာလို့လေဆိပ်မှာတောင် တွေ့ပြီးပြီပဲ . . . ဒါဆိုဘယ်လို
 ပြောမလဲ . . . စဉ်းစားလို့မဆုံးလိုက်ပါ။ ကြားလိုက်သည့်အသံ တောင့်
 တောင့်ကြီးက . . .

‘ဟဲလို . . . အမိန့်ရှိပါ’

မြင့်စန်းရီ ဖုန်းလာကိုင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ . . . တစ်ဖက်မှယောက်ျား
 သံကြီးကြားရ၍ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး . . . ယောင်တိ
 ယောင်ကမ်းနှင့် . . .

‘ဟဲလို . . . အဲ . . . ဟုတ်ကဲ့ ဘာပြောမလို့လဲမသိဘူး . . .

ဟင်း. . . ဟင်း. . . ပြောပါ ပြောပါ. . . ’

‘ဟေ့လူ. . . ခင်ဗျားဆက်တာလေ ခင်ဗျားပြောမှပေါ့. . . ’

‘ဪ. . . ဒီလိုလား. . . ဟိုသင်းလေ. . . ဘယ်လိုပြောရမလဲ. . . အဲဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတော့ . . . ဟိုပေါ့. . . ဟင်း. . . ဟင်း. . . ပေါ့ အစ်ကိုရာ. . . ရပါတယ်လေ အစ်ကိုပဲ အရင်ပြောကြည့်ပါလား . . . ဟင်း . . . ဟင်း. . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အဆင်ပြေမှာပါ. . . အစ်ကိုကို ဦးစား ဦးစား ’

‘အာ. . . ဒီလူ နောက်စရာမရှိ ကြံဖန်နောက်တယ်. . . တော်ပြီဗျာ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်. . . ဟွင်း’

‘ဝွတ်’

‘ဟိုက် သွားပြီ. . . တောက် ဒီပါးစပ်ကိုက. . . ဒီပါးစပ်ကိုက ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမိမှန်းမသိဘူး. . . ’

အမှန်ကရှင်းရှင်းလေး မြင့်စန်းရီနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါခင်ဗျာ. . ဒါပဲပေါ့. . . ပြီးပြီပေါ့. . . ကိုင်း ဒီလောက်အသုံးမကျတဲ့ပါးစပ်. . . ကျင့်စမ်း ကျင့်စမ်း. . .

‘မြင့်စန်းရီနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါခင်ဗျာ. . ’

‘မြင့်စန်းရီနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါခင်ဗျာ. . ’

‘မြင့်စန်းရီနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါခင်ဗျာ. . ’

‘မြင့်စန်းရီနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါခင်ဗျာ. . ’

‘မြင့်စန်းရီနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါခင်ဗျာ. . ’

‘ရှင်. . . ဘယ်သူ. . . မြင့်စန်းရီ. . . မြင့်စန်းရီဒီအိမ်မှာမရှိဘူးရှင်’
ဖုန်းစောင့်သောကောင်မလေးက ယောင်နုနှင့်ပြန်ပြောသည်။

‘ဪ. . . အင်း အင်း ဒါဖြင့်ဘယ်သူရှိလဲ ခေါ်လိုက် လေ. . . ’

လုပ်ပြန်ပြီဒီပါးစပ်။ ကျွန်တော့၏ခပ်ထွေးထွေးစကားကို
ဖုန်းစောင့်ကောင်မလေးကလည်းကြောင်စီစီပြန်ကြည့်ရင်း...

‘အင်း... အိမ်မှာတော့ ဘွားစမ်းသွင်ကြီးပဲရှိတယ်... သူနဲ့ပြော
မလား...’

‘ဘွားစမ်းသွင်ကြီးလား ခေါ်လိုက်လေ... အဲ အဲ... တော်ပြီ
တော်ပြီ မပြောတော့ဘူး... ဟိုသင်း... ဖုန်းဆက် ပြီးတော့ပဲ
ပြောလိုက်တော့မယ်... နော်...’

ကောင်မလေးကကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုထင်သည်မသိ မျက်မှောင်
ကြုတ်၍ ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော်စကားကို ဖြတ်ရင်း ဖုန်းကဒ်ကလေးမှ မြင့်စန်းရီ၏
ဖုန်းနံပါတ်ကို နောက်တစ်ခါထပ်လှည့်လိုက်သည်။

‘ဟဲလို... အမိနဲ့ရှိပါခင်ဗျာ’

လာပြန်ပြီဒီယောက်ျားသံ... ထူးပါဘူး ပိတ်ကောပစ်တာ
အေးမယ်နဲ့တူတယ်... ကျွန်တော်မာန်တင်းလိုက်ရင်း...

‘ခုနကကိစ္စ ဆောနော်ကိုကြီး... ဟီးဟီး...’

‘အင်း... ဘာကိစ္စလဲ’

‘ခုနကကိစ္စ ဆောလို့... ပြောတာ... ဆော... ဆော ကိုကြီး
... ဆောဆိုတာ ဟိုသင်း ဆောရီးကိုပြောတာ... ဆောရီး
ဆောရီး... ဟို ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတော့ ဟို... ဟို...’

‘ကဲ... ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိရင်လည်း စကားလုံးလေးတွေ
စီလိုက်ဦး ပြီးမှပြန်ဆက်လိုက်ပေါ့ ဟုတ်ပြီလား အခုဖုန်းချ’

‘ဟာ ဟာ အစ်ကိုကြီး ခဏလေး ခဏလေး အမှန်တော့
ကျွန်တော်က အစ်ကိုကြီးနဲ့ စကားပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူးသိလား...’

‘အင်း... အေးကွာ... မပြောချင်လည်း နောက်
ဒီဖုန်းနံပါတ်မဆက်မိစေနဲ့ပေါ့ကွာ... ဒါပဲနော်...’

‘ဂွတ်’

‘ဟင်... နှစ်ဂွတ်ရှိသွားပြီ’

စောကြည်ဖြူ မင်းညွှန့်လှချည်လား... တောက် ဒီအတိုင်း
တော့အရှုံး ပေးပြီးပြန်လို့မဖြစ်ဘူး... မြင့်စန်းရီနဲ့ တွေ့ကိုတွေ့မှဖြစ်
မယ်... ဘာလုပ်မလဲ... ကိုင်း... ထပ်ဆက်ပေါ့... ထပ်ဆက်
ခုနကလူက မြင့်စန်းရီတို့အိမ်က အိမ်ဖေါ်ကြီးနဲ့တူတယ်... ဒီတစ်ခါလာ
ကိုင်လို့ကတော့ အပီသာကောပြစ် ပြစ် ပြစ် ...

‘ဟဲလို... အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ’

‘ကိုင်း... ကောပြီ ဗျာ...’

‘ခင်ဗျာ...’

‘ဟာ... ဆော... ဆော ကိုကြီးဆော ကျွန်တော်က
အစ်ကိုကြီးနဲ့ မပြောချင်ပေမယ့်...’

‘ဟင်... မင်းပြန်ပဲလား... မပြောချင်ရင်မဆက်ပါနဲ့မင်းကို
ငါပြောထားတယ်မဟုတ်ဘူးလား... အဲဒါနဲ့တောင် ဘာလို့ထပ်ဆက်
နေရတာလဲ... ဘာလို့ထပ်ဆက်နေရတာလဲ... စိတ်တိုလာပြီနော် ငါ
ဒီဖုန်းကြီးပေါက်ခွဲမိတော့မယ်... ကတောက်... အာ...’

ဟင်ဖုန်းတောင်ပေါက်ခွဲမယ်ဆိုပါလား... ဒါဆိုဒီလူကြီးကအိမ်
ဖေါ်တော့ဟုတ်ဟန်မတူဘူး... မြင့်စန်းရီတို့ အဖေလားဦးလေးလား...
စိတ်တအားဆိုးသွားရင်တော့ဒုက္ခပဲ... အမြန်ပြန်ချွဲမှ...

‘အာ... လေးလေးကလည်း... ဒေါသကြီးပဲ... သားက
အကောင်းနဲ့ပြောမလို့ဟာကို...’

‘ကဲပြောစရာရှိမြန်မြန်ပြောကွာ... ဒီမှာလုပ်စရာတွေအများ
ကြီးရှိသေးတယ်...’

‘ဟိုလေ... သားကမြင့်စန်းရီသူငယ်ချင်း... အဲဒါ...’

တစ်ဖက်လူခဏတော့ငြိမ်ကျသွား၏။ အတန်ကြာမှ...

‘အင်း... မြင့်စန်းရီသူ့အဖေနဲ့ အပြင်ခဏလိုက်သွားတယ်
ငါကသူ့အဖေရဲ့ မန်နေဂျာဦးအောင်မော်ပါ။ သူပြန်လာရင်ဘယ်သူဖုန်း
ဆက်တယ်လို့ ပြောပေးရမှာလဲ...’

ဦးအောင်မော်ဟူသော အသံကြောင့်စိတ်ထဲ တင်းခနဲဖြစ်သွားရ

၏။ ဒီအမျက်တုံးကြီးနဲ့မှ လာတွေ့နေရတယ်လို့ကွာ နောက်မျက်စိထဲ
အကွင်းလိုက် ပေါ်လာသောသူ့ထိပ်ပြောင်ကြီး...။ တောက်...။
ဒီထိပ်ပြောင်ကြီး ဘာကိစ္စနှင့် အိမ်ပေါ်ရောက်နေရတာလဲ။ ထားတော့။
ဒီလူ့ကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှကျွန်တော့်နာမည်ပြော၍မဖြစ်...။ ဒီလူက
ကျွန်တော်၏ ကမ္ဘာ့ရန်...။ သူ့သာကျွန်တော်ဖုန်းဆက်မှန်း သိသွားပါက
ပြဿနာများက အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်ဖြစ်ပေတော့မည်။ စဉ်းစား
စမ်း...။ ကျွန်တော်ဖုန်းဆက် မှန်းလည်းသိအောင် ဘယ်လိုပြော
ရမည်နည်း။ စဉ်းစားစမ်း...။

‘ဟဲလို... ဘယ်သူ့လို့ပြောလိုက်ရမှာလဲ’

တစ်ဖက်မှ ဦးအောင်မော်၏အမေးနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ
လက်ခနဲ... ဟုတ်ပြီ... ဒါဆို... မြင့်စန်းရီသိသွားလောက်သည်။
ထို့ကြောင့်အားရဝမ်းသာပြောချလိုက်သည်။

‘ဟိုလေ... လေဆိပ်ကကျောက်ရုပ်ကြီးဖုန်းဆက်တယ်လို့...’

‘ဟင်...’

ဖြတ်ပြောလိုက်သော ကျွန်တော့်စကားကြောင့် တစ်ဖက်မှ
ဦးအောင်မော် ကြောင်သွားပုံရ၏။ နောက်... မယုံသလိုနှင့်ရေရွတ်သည်။

‘လေဆိပ်ကကျောက်ရုပ်ကြီး...’

‘ဟုတ်တယ်လေ...’

ကျွန်တော်ခပ်တင်းတင်းပင် ထောက်ခံလိုက်သည်။ အသံများ
ခေတ္တငြိမ်သက်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ တစ်ဖက်မှသဘောပေါက်သွား
သလို တဟားဟားရယ်ရင်း...

‘ဟားဟား... ရယ်ရတယ်။ လေဆိပ်ကကျောက်ရုပ်ကြီး ဖုန်း
ဆက်တယ်တဲ့...။ မင်းအတော်နောက်တွဲကောင်... ကျောက်ရုပ်ပါဆို
မှဘယ်လိုလုပ်ဖုန်းဆက်မှာလဲ... မဟုတ်မှလွဲရော အခုဖုန်းဆက်နေတာ
ကျောက်ရုပ်တော့မဖြစ်နိုင်ဘူး... အေး... ဖြစ်ခြင်းဖြစ်ရင်မျောက်ဗ
ယုတ်ပဲဖြစ်မယ်... ဟားဟား... ဟားဟား...’

ဦးအောင်မော်က သူ့စကားကိုသူ သဘောကျစွာ ဖုန်းထဲမှနေ

ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်၏။ သူ၏အောင်နိုင်သူပမာဖြစ်နေသော ရယ်သံကြောင့်ကျွန်တော်တင်းသွားသည်။ ဒါကိုသူကပင်ဆက်၍ . . .

‘ဟားဟား . . . ပြောလေကွာ . . . မင်းကကျောက်ရုပ်လား မျောက်ဗယုတ်လား . . . ဟားဟား . . . ပြောလေကွာ . . . ’

ကျွန်တော်ဘာမှမပြောဖြစ် ဒေါသတို့ရင်ထဲလိပ်ခနဲလိပ်ခနဲ . . .

‘ဟေ့ကောင်မေးနေတယ်ကွာကျောက်ရုပ်လားမျောက်ဗယုတ်လားလို့ . . . ’

ကျွန်တော်ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားပြီးပြောမိပြောရာပြောချလိုက်မိသည်။

‘ငါးခြောက်ဖုတ်ကွာ . . . ငါးခြောက်ဖုတ် . . . ကဲ မှတ်ပလား သာကေတမှာသောင်းကျန်းနေတဲ့ ငါးခြောက်ဖုတ်ဆိုတာငါပဲကွာ . . . ’

ကျွန်တော်လည်းဒေါသနှင့် ပြောမိပြောရာပြောချလိုက်ပြီး ဖုန်းခွက်ကို ဝှပ်ခနဲချလိုက်သည်။ နောက် . . . ဖုန်းဆိုင်မှဒေါသတကြီးလှည့်အထွက် . . .

‘ကိုငါးခြောက်ဖုတ် . . . ကိုငါးခြောက်ဖုတ် . . . ’

ဖုန်းဆိုင်မှအမျိုးသမီးထအော်သံကြားရ၏။ ကျွန်တော်လှည့်မကြည့်တော့ . . .

‘ကိုငါးခြောက်ဖုတ် . . . ကိုငါးခြောက်ဖုတ် . . . ’

လူအားလုံးကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

မသင်္ကာ၍ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့။ ကျွန်တော့်ကိုလက်ယပ်ခေါ်နေသောထိုအမျိုးသမီး . . .

‘ကိုငါးခြောက်ဖုတ်၊ဖုန်းဖိုးမပေးရသေးဘူး . . . ’

သူ့စကားကြောင့် ဘေးနားကဝိုင်းကြည့်နေသူများ ဝါးခနဲပွဲကျသွား၏။ ပွဲကျလည်းကျချင်စရာ ကျွန်တော့်ပုံကငါးခြောက်ဖုတ်လိုပင်အပြားလိုက်ကလေး . . . ဝိုင်းကြည့်နေသောလူများကိုကျွန်တော်ဂရုမစိုက်နိုင်တော့

‘ကဲ အမိ မိချောင်းမသားလုပ်မနေနဲ့ သုံးဝတ်ဘယ်လောက်အဲလေ . . . သုံးကော ဘယ်လောက်လဲ . . . ’

အိပ်မက်အပိုင်း

သြော်... စောကြည်ဖြူ မင်းဖြစ်လိုက်ရင်လေ...
ဒီအတိုင်းချည်းပဲ...

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ပြန်ရောက်တော့ ဆိုင်ထဲတွင် မာမာအပြင် သန်းဇော်သစ်ပါရောက်နေပြီ။ . . ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့်မာမာက . . .

‘ဟဲ့ . . . နင်ဖုန်းဆက်တာကလည်း ကြာလိုက်တာဟယ် ဘာလဲ မတွေ့ရတာကြာလို့အလွမ်းသယ်နေတာပေါ့လေ . . .’

‘အေး . . . သယ်ရမယ် . . . အားကြီးကြီး . . . ဟိုမှာဗရတ်ကြီး တစ်ယောက်နဲ့တိုးနေလို့ ငါ့မှာ ချောက်ကျနေတာ . . . ရှင်းရလင်းရ တာလည်း ငါ့မှာ လျှာပါထွက်ရော . . .’

‘ဒါနဲ့ခုနစ်နင့်ကို ငါးခြောက်ဖုတ် . . . ငါးခြောက်ဖုတ်လို့ခေါ် သလားလို့ . . . ဘာဖြစ်လို့ခေါ်တာလဲ . . . နင့်အိမ်နာမည်လား’

ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီးနွေးခနဲဖြစ်သွား၏။ ကျွန်တော်ဘာမှပြန် မဖြေဘဲမျက်နှာကြီးပုပ်ကာ သူတို့ဝိုင်းထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သန်းဇော် သစ်ကပြုံးစေ့စေ့လုပ်ရင်း အီကြာကွေးတစ်ချောင်းကိုလက်ဖက်ရည်ထဲနှစ်

ပြီး စိမ်ပြေနပြေဝါးနေသည်။

‘ဟဲ့. . . မေးနေတာလေ. . . နင် အ နေလို့လားငနွားရဲ့. . .’

မာမာကထုံးစံအတိုင်းဖိဟောက်ရင်းမေးသည်။ ထိုတော့မှကျွန်
တော်လည်းမျက်နှာပျက်ကြီးနှင့်. . .

‘ဟာ. . . မပြောချင်ပါဘူးဟာ. . .’

ဟုဆို၍ ခုနကမြင့်စန်းရီထံ ဖုန်းဆက်ရာမှဦးအောင်မော်နှင့်
တွေ့၍ ကျောက်ရုပ်ကြီးအစ. . . မျောက်ရုပ်ကြီးအလယ်. . . ငါးခြောက်
ဖုတ်ကြီးအဆုံးအားလုံးပြောပြလိုက်သည်။

မာမာကတခွံခွံရယ်၏။ သန်းဇော်သစ်ကတော့ထုံးစံအတိုင်းအီ
ကြာကွေးကြီးဝါးပြီးပြုံးစေ့စေ့. . . ။ ကျွန်တော်ကသာပျက်နေသောမျက်
နှာကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့်အုပ်၍. . .

‘တောက်. . . ငါလဲကွာ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းကိုမသိတော့ပါဘူး’

ကျွန်တော့်စကားကိုတစ်ခွန်းမှမမြွက်ကြားသေးသောသန်းဇော်
သစ်က. . .

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ. . . မင်းကတာဇံကားကြည့်ရတဲ့မျောက်မ
ကြီးအတိုင်းဂနာမငြိမ်နဲ့. . .’

‘ဟာကွာမင်းကလဲ. . .’

ကျွန်တော်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ မာမာကသာတခွံခွံ
ရယ်ရင်း. . .

‘ဟဲ့. . . နင်အဲဒါမျိုးပေါက်ကရတွေဖြစ်နေတာ မရှက်ဘူးလား’

မာမာ့စကားကိုကျွန်တော်အဖြေပြန်မပေးမီ သန်းဇော်သစ်က
ကြားဖြတ်၍. . .

‘ဘယ့်နှယ်ရှက်ရမှာလဲ. . . ဒီကောင်ကမွေးကတည်းကရှက်
ကြောနဲ့ချက်ကြောမှားဖြတ်ခဲ့မိတာ. . . ။ သူ့မှာချက်ကြောပဲရှိတယ်။ ရှက်
ကြောမရှိဘူး. . . ။ ဒါကြောင့်ဘယ်တော့မှမရှက်ဘူး. . .’

‘ဟာကွာမင်းကလည်းစိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှ. . .’

မာမာကတော့ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍ မျက်ရည်ထွက်သည်အထိ

ရယ်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီးကလည်းအိုကျနေပေလိမ့်မည်။ ဒါကို သန်းဇော်သစ်ကကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်းစိတ်မကောင်းဟန် နှင့်သူ့မျက်နှာကိုပါအိုချပြီး. . .

‘မင်းအဲဒီလိုကြီးမနေပါနဲ့ကွာ. . . မင်းကိုအဲဒီလိုမြင်ရင်. . .
ငါ့ရင်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီးပဲခံစားရတယ်. . . မင်းရဲ့အဲဒီမျက်နှာအိုအိုကြီးမြင်နေရတာ တစ်ခု. . . မနက်အစောကြီးဝမ်းမသွားတာတစ်ခု ငါ့စိတ်အညစ်ဆုံးပဲ. . .’

‘ဟာကွာမင်းကလဲလာကြပ်မနေနဲ့ကွာ. . . ငါ့စိတ်ဆိုးလာပြီ’
ကျွန်တော့်ဒေါသတကြီးစကားကို နှစ်ယောက်လုံးကြောက်မ သွားဘဲ တခွံခွံရယ်နေကြသည်။ အတန်ကြာမှမာမာက. . .

‘ဟဲ့. . . ဒီလိုလုပ်ရင်ကောင်းမယ်. . .’

‘ဘယ်လိုလဲ’

သူ့စကားကိုကျွန်တော် ခေါင်းကိုရှေ့တိုး၍ အလောတကြီးမေး လိုက်သည်။ဒါကိုမာမာက ဖျတ်ခနဲနောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး. . .

‘ဟဲ့. . . ခွေးကောင် ငါ့ကိုလည်းဝင်နမ်းမိပါဦးမယ်. . . တက တဲ. . .’

သူ့စကားကိုကျွန်တော်ဖြဲခနဲရယ်လိုက်ပြီး. . .

‘ဟီး. . . ငါသိချင်သွားလို့ပါ. . .’

မာမာကကျွန်တော့်ကိုမျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး. . .

‘ဒီလိုဟာ တို့တွေခါတိုင်းဆုံနေကျမိန်းရွှေကားဂိတ်နားက မ ကြူဆိုင်ချိန်းလိုက်ကြအောင်. . .’

‘မြင့်စန်းရီကောလား. . .’

‘အေးပေါ့ဟ. . . သူ့ပါပေါ့. . .’

‘ဒါဆို ဘယ်တော့ချိန်းမှာလဲ ခုလား. . .’

ကျွန်တော်ဖြစ်ပျက်နေပုံကိုမာမာက. . .

‘ဟာ. . . ဒီမျောက်လောင်းကတော့သေတော့မှာပဲ. . . ဒီနေ့ ကသူ့မှမရှိတာဘယ်ကိုချိန်းရမှာလဲ. . . မနက်ဖြန်လောက်မှပေါ့. . .’

သူ့စကားကိုသန်းဇော်သစ်ကမျက်မှောင်ကြုတ်၍. . .

‘မနက်ဖြန်ဆိုငါမအားဘူးဟ. . .’
 ‘အောင်မလေး ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ ဘုရားသခင်. . .’
 သူ့စကားကိုကျွန်တော်ကဝမ်းသာအားရဖြင့်အလျင်အမြန်ဖြတ်
 ပြောလိုက်သည်။
 ဟုတ်တယ်လေ. . . သူတို့မရှိလေပိုကောင်းလေမဟုတ်လား
 ထိုတော့မှငတိရင်ကိုကော့လိုက်ပြီး. . .
 ‘ဒါပေမဲ့လာဖြစ်အောင်လာမယ်. . .’
 ‘ဟင်. . .’
 ‘မျိုးထွန်းဝင်းပါခေါ်ခဲ့မယ်. . .’
 ‘အာရား. . .’
 မိုးရေစက်တို့ကနွဲ့ကလျပြိုကျလာ၏။

အိပ်မက်အဖွဲ့

တဖွဲဖွဲ ဖျန်းပက်နေသော မိုးရေစက်များကြား
နောက်ကျနေပြီဟူ သောအသိဖြင့် ခြေလှမ်းကိုထပ်တင်
လိုက်သည်။

ချစ်သူနှင့်တွေ့ရှိချိန်မျက်နှာလေးဖောင်းအောင်
မှောက်အိပ်လိုက်တာအရှိန်လွန်၍ နေအတော်မြင့်မှနိုးခဲ့
သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင်တောင် ချစ်သူမြင့်စန်းရီနှင့်ပန်းခြံထဲ
လျှောက်ပြေးနေကြောင်း မက်ခဲ့ပေသည်။ အိပ် မက်ထဲတွင်
တော့ ပျော်စရာ. . . ။ နှစ်ယောက်သားတစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက်ချစ်ကြတာလည်းတုန့်. . . လို့. . . ။ အိပ်မက်
ဆိုတာမဖြစ်နိုင်တာကိုတောင် ဖြစ်နိုင်တယ် ထင်ယောင်
ထင်မှားလှည့်စားတတ်ပါလား. . . ။

ဟော. . . ချိန်းဆိုထားသော မိန်းမက

အန်တီကြူဆိုင်မှာလူတွေတောင်စုံပြီ. . . ။

ချစ်သူရောချစ်သူ. . . ဟော. . . ဟိုမှာ. . . ။

အို. . . လှလိုက်တာ. . . ။ သူနှင့်အလိုက်ဖက်ဆုံးအဖြူရောင်တီရှပ်ကလေးကို ရိုးရှင်းစွာဝတ်ဆင်ထားပြီး ထိုအောက်မှနက်ပြာရောင်စကပ်ထဘီလေးကို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်တွဲစပ်ထားသည်။ ချစ်သူကိုပါ မာမာတို့အဖွဲ့နှင့်တွေ့ရ၍ ရင်ထဲထိတ်ခနဲလှုပ်သွားသည်။ နောက်. . . ဝမ်းသာအားရနှင့် သတိလက်လွတ်ဒုန်းစိုင်းသွားသည်။

‘ဟဲ့. . . အို. . .’

‘အလို. . . ဘာဖြစ်တာလဲ’

အသည်းအသန်ပြေးချလာသောကျွန်တော့်ကို ဘေးလူများက ခုန်ရှောင်ကြသည်။ မာမာတို့အဖွဲ့မှကျွန်တော့်ကို တအံ့တသြငေးကြည့်နေကြသည်။

ချစ်သူထိုင်နေသောစားပွဲကိုရောက်သည်နှင့် ကျန်သည့်သူများကိုဂရုမစိုက်ဖြစ်ဘဲ. . . ချစ်သူကိုသာတွေတွေကြီးစိုက်ကြည့်ကာမေးလိုက်မိသည်။

‘ရောက်နေတာကြာပြီလားမြင့်စန်းရီ. . .’

ချစ်သူကရှက်သွေးဖြာသောမျက်နှာကလေးနှင့်ခေါင်းငုံ့၍. . .

‘ဟုတ်ကဲ့’

သူမ၏တိုးဖွဖွအသံကြားရ၏။ နောက်. . . ကျယ်လောင်သော အသံဆိုးကြီးက. . .

‘ဟေ့ကောင် စားပွဲခုံမှာလေးဘက်ကြီးထောက်ပြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ. . . တို့ကကျောင်းသားတွေမဟုတ်တော့ဘူးကွ လူကြီးလူကောင်းတွေလိုငြိမ်ငြိမ်ထိုင်စမ်းပါ. . .’

ကြည့်လိုက်တော့မျိုးထွန်းဝင်းဆိုသည့်ကောင်. . . အောင်မာပုံကိုက မခန့်လေးစားနဲ့. . . ကျွန်တော်လည်းဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ဘဲ. . . အနီးကကော်ထိုင်ခုံအပူလေးကိုဆွဲ၍ ထိုင်လိုက်မိသည်။ ကံဆိုးစွာပင် ထိုင်လိုက်သောကော်ခုံလေးက အလယ်ကကွဲနေသည်မို့ ထိုင်လိုက်သည်

နှင့်တင်ပါးတွင်မျက်ခနဲ. . . ။ သို့သော်ကိစ္စမရှိ. . . ။ ချစ်သူနှင့်တွေ့ချိန်၌ ဤနာကျင်မှုမျိုးလောက် ဂရုမစိုက်တော့. . . နေရာအနည်းငယ်ရွှေ့ကြည့် သည်။မရ. . . ကော်ခုံလေးကညှပ်မြဲညှပ်ဆဲ. . . ထို့ကြောင့်အသားမနာ စေရန်ကော်ခုံကိုသာဖိထိုင်ထားလိုက်သည်။

‘အိမ်’

‘ကလစ်’

ကော်ခုံအကွဲလေးမှမြည်သံ။ အားလုံး ကျွန်တော့်ကိုဝေကြည့်ကြ သည်။ ကျွန်တော်ကဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုသည့်ပုံစံမျိုးနှင့် လှတပတပြန်ပြုံးပြ လိုက်သည်။

‘ဟီး. . . ဟီး. . .’

မျက်လုံးများအားလုံးပြန်ရွေ့သွား၏။ အိုကေ မနာတော့ဘူး. . . ။ သားသားပြောချင်တာပြောလို့ရပြီ. . . ။ ထို့ကြောင့်. . .

‘မတွေ့တာကြာပြီနော်မြင့်စန်းရီ. . .’

ချစ်သူကခေါင်းကိုဖြည်းညှင်းစွာညိတ်လိုက်ပြီး. . .

‘တစ်နှစ်နဲ့ ခြောက်လ. . . တဲ့. . .’

ခပ်တိုးတိုးလေးပါပဲ. . . ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာဖလင်ရစ်လိုက်သလို ပဲ၊ တစ်ကွက်စီခပ်မြန်မြန် မြင်ယောင်လာတယ်။ အော်. . . တစ်နှစ်နဲ့ ခြောက်လဆိုတဲ့အချိန်က လွမ်းရတာသာ ကြာတာ. . . ပြန်တွေ့တော့ လည်း မနေ့တစ်နေ့ကလိုပါပဲလား. . . ။ ဒါကို မာမာကကျွန်တော့်လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ပုတ်ပြီး. . .

‘ဟဲ့. . . နွားလေး အန်တီကြူကဘာစားမှာလဲတဲ့. . .’

မာမာညွှန်ပြရာကြည့်လိုက်တော့ပန်းကန်လေးကိုင်၍ ကျွန်တော့် ကိုကြည့်နေသောဆိုင်ရှင်အန်တီကြူ. . . ။ ဟုတ်သား. . . မနက်က တည်းက အစောကြီးထွက်လာခဲ့တာမှမစားခဲ့မိ. . . ။ ကျွန်တော်လည်း အားနာစိတ်နှင့်ခပ်မြန်မြန်မှာလိုက်မိသည်။

‘အန်တီကျော်. . . ဝက်ကြူနဲ့တစ်ပွဲ. . .’

ကျွန်တော်၏အဆီအငေါ်မတည့်သောစကားသံကြောင့် အား

လုံးဝိုင်းရယ်ကြသည်။ အလိုက်သိသောအန်တီကြူက၊ ကျွန်တော့်အတွက်
ဝက်ကြော်နှင့်ထမင်းဖြူလာချသည်။ ကျွန်တော်အန်တီကြူကိုလှည့်ကြည့်
လိုက်ပြီး . . .

‘အန်တီကြူကျွန်တော့်ကိုတူတစ်စုံလောက်ပေးပါ . . .’

ကျွန်တော့်စကားကိုဘေးနားရှိနေသောမျိုးထွန်းဝင်းက
မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး . . .

‘တွေ့လား လူကအနှူ . . . စားချင်တာကတူနဲ့ . . .’

သူ့စကားကိုအားလုံးဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။ ကျွန်တော်လည်းရှက်
ရှက်နှင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲဖြစ်နေမိ၏။ ဒီကြားထဲခုံအကွဲကညှပ်နေ
သေး၏။ မျက်နှာကြီးကတော့နီနေမှာသေချာ၏။ ကျွန်တော်ပို၍ဖိထိုင်ထား
လိုက်သည်။ မြင့်စန်းရီကကျွန်တော့်ကိုမသိမသာခိုးကြည့်ပြီး ခပ်ဖွဖွ
ရယ်နေ၏။ ကျွန်တော်လည်းသူ့ကိုခပ်ဖွဖွပြန်ရယ်ပြလိုက်သည်။

‘အဟီး . . .’

သွားကြီးသာပြဲတက်လာသော ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ မာမာ
ကျွန်တော့်ပေါင်ကိုဖျတ်ခနဲပုတ်လိုက်ပြီး . . .

‘ဟဲ့ . . . နင်ကမြင့်စန်းရီကို သွားဆရာဝန်ထင်လို့ သွားဖြဲပြနေတာ
လား . . .’

သူ့စကားကြောင့်ကျွန်တော်ရှက်သွားပြီး . . .

‘ဟာကွာ . . . မာမာရာ . . . ငါကမျက်နှာချိုသွေးတာပါ . . .’

ဒါကိုသန်းဇော်သစ်က . . .

‘ဟုတ်သားမာမာရာ . . . ဒီကောင်ကငှက်ပျောသီးရမလားလို့
သွားဖြဲပြတာကို . . .’

အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။ ကျွန်တော့်မှာသာယောကျာ်းကြီး
တန်မဲ့ရှက်ကိုးရှက်ကန်း . . . ထိုစဉ်ကြားလိုက်ရသောအသံဆိုးက . . .

‘ဟဲ့ . . . ဟိုအပေအတေကောင်တွေကျောင်းထဲလာပြီးဘာလာ
လုပ်တာလဲ . . .’

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကျောင်းပြီးခဲ့ပြီဖြစ်

သော ကျွန်တော်နှင့်စာရေးဖက် ဓာတုဗေဒကျောင်းသူ မနော်. . . ။ မနော်
ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျောင်းထဲ မြင်ရသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း
အံ့အားသင့်သွားပြီး. . .

‘ဟာ. . . မနော်. . . နင်ကရောကျောင်းထဲဘာလာလုပ်တာ
လဲ. . . ’

‘ဒီမှာလေ. . . ဒီနားမှာ(UFL)နိုင်ငံခြား ဘာသာသင်ကျောင်းရှိ
တယ်။ အဲဒီမှာ ငါအင်္ဂလိပ်စာပြန်တက်နေတယ်. . . ။’

‘ဟာ. . . မနော်ရာ နင့်မှာလဲ သင်တန်းတက်လိုက် ကျောင်းတက်
လိုက်နဲ့ဆုံးကိုမဆုံးတော့ပါလား. . . တစ်လောကစာရင်းကိုင်. . . ဟိုတစ်
လောက အိမ်တွင်းမှု၊ ဟိုတစ်ခါက ပါဠိသင်တန်း၊ဒီလောက်သင်တန်း
စုံအောင်တက်ပြီး နင့်မှာဘာသင်တန်းတက်ဖို့ကျန်သေးလဲ. . . ’

ကျွန်တော့်စကားကို မနော်ပြန်အဖြေမပေးမီ သန်းဇော်သစ်
က. . .

‘ကျန်ပါသေးတယ်ကွ၊မီးသတ်သင်တန်းတို့၊ဥစားကြက်မွေးသင်
တန်းတို့ရှိပါသေးတယ်. . . ’

သန်းဇော်သစ်စကားကိုမနော်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့ လိုက်ပြီး. . .

‘နင်တို့ပြောတာနဲ့ငါတောင်ဘာလုပ်စရာမရှိဖြစ်သွားတယ်. . .
ကဲ. . . ငါသွားတော့မယ်. . . ’

ဟုဆို၍လှည့်ထွက်သွားရာ ကျွန်တော်လည်းကပျာကယာ
ဖြင့်. . .

‘ဟဲ့. . . မနော်. . . ဘယ်တုန်း. . . ’

ကျွန်တော့်အမေးကိုမနော်ကလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ. . .

‘လုပ်စရာမရှိလို့ရုပ်ဖျက်ပြီးဆိုက်ကားသွားနင်းမလို့ဟဲ့. . . ဆိုက်
ကားသွားနင်းမလို့. . . ’

ဟုဆို၍ပုတုပုတုနှင့် လားချသွားလေ၏။

‘မနော်တောင်ကလေးတစ်ယောက်ရနေပြီနော်. . . ’

‘အေးလေ. . . သူ့ကိုယူတဲ့ယောက်ျားလည်း ကပ္ပိယဦးဖိုးလုံးကြီး

ဇာဘော်လီကောက်ရတဲ့ပုံပြင်လိုဖြစ်နေမှာပဲ. . .’

မျိုးထွန်းဝင်း၏ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားကြောင့် ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

‘ဘာလဲကွ. . . မင်းစကားက. . . မကြားဖူးပါဘူး. . . ကပ္ပိယ ဦးဖိုးလုံးကြီး ဇာဘော်လီကောက်ရတဲ့ပုံပြင်ဆိုပြီး. . .’

‘အေးလေ ဟုတ်သား. . . ပြောစမ်းပါဦး. . . ဘာလဲလို့. . .’

ကျွန်တော့်စကားကို သန်းဇော်သစ်ကထောက်ခံသည်။ ဒါကို ငတိက. . .

‘ဒီလိုလေကွာ. . . တစ်နေ့ ရွာကျောင်းကကပ္ပိယဖိုးလုံးကြီး ဆွမ်းခံ ထွက်ရင်းနဲ့. . . လမ်းမှာ ဇာဘော်လီတစ်ထည်ကိုတွေ့တယ်. . . ကွာ. . . ငယ်ငယ်ထဲက ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲနေ ဘုန်းကြီးတွေနဲ့ကြီးဆိုတော့ ဒါကြီးဘယ်တွေဖူးမှာလဲ’

‘အင်း. . . ဒါနဲ့. . .’

‘အဲဒါနဲ့. . . တစ်ခုခုတော့အသုံးဝင်မှာပဲလေဆိုပြီး ဇာဘော်လီ ကို ထမ်းပိုးနဲ့ကော်ပြီးယူခဲ့တယ်. . . ကျောင်းရောက်တဲ့အခါ ရေစစ်လုပ် ဖို့ ရေအိုးပေါ်တင်တော့ ရေစစ်ကတစ်ခုပိုနေတယ်. . . ဒါနဲ့ မျက်မှန် အိတ်လုပ်ဖို့ကျတော့လည်း မျက်မှန်အိတ်က တအားကြီးနေပြန်ရော. . . နောက်မှသတိရပြီး သူ့ကိုယ်သူတိုင်းကြည့်တော့ အမျိုးသမီးအသုံး အဆောင်ပစ္စည်း ကြီးမှန်းသိတော့တယ်. . .’

‘အဲဒီတော့. . .’

‘အဲဒီတော့. . . သူ့မှာလည်းအသုံးမဝင် လူမြင်ရင်ကဲ့ရဲ့ စရာကြီး ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဖွက်ရတာလည်းအမော. . . ဘယ်လိုပြောရမ လဲဆိုတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ရထားတာ အရှုပ်ထုပ်ကြီး ပိုက်ဘောမိထားသလို ဖြစ်နေတယ်’

အားလုံးပြုံးဖြစ်ကြသည်။ အတန်ကြာမှ သန်းဇော်သစ်က. . .

‘အောင်မလေး အဲဒီအထုပ်ကို အထင်မသေးနဲ့ စားမယ်ဆို တော့လည်းအီးထုပ် ပစ်မယ်ဆိုတော့လည်းဒဏ်ငွေက တစ်သောင်း တဲ့ကွ’

မျိုးထွန်းက တဟားဟားရယ်ရင်း. . .

‘အေးလေ. . . အဲဒါကြောင့်သူ့ယောက်ျားခမျာလည်း မဘက်
လိုက်လို့ မိုက်ဖက်ပါမှန်းမသိပါသွားတာ. . .’

ကျွန်တော်မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ ကိုယ်လည်းမိုက်ဖက်ပါ
ချင်သည်မဟုတ်လား. . . ။ ထို့ကြောင့်. . .

‘မိုက်ဖက်ပါတော့ဘာဖြစ်လဲ. . .’

‘မိုက်ဖက်ပါတော့ အဆိုတော် ဖြစ်သွားတယ်လေ. . . သူ့
ယောက်ျားခမျာ မိုက်တစ်လုံးပိုက်ပြီး ကာရာအိုကေဆိုင်တွေပတ်ဆိုပြီး
စိတ်ဖြေနေရတာနေတာ ကြည့်တောင်မကောင်းဘူး. . .’

အားလုံးပြုံးဖြစ်ကြပြန်သည်။

‘မြင့်စန်းရီရော. . . ဘယ်လိုလဲ. . . နိုင်ငံခြားမှာမတွေ့ခဲ့ဘူး
လား. . .’

သန်းဇော်သစ်အမေးကကျွန် တော့်ကိုထိတ်ခနဲတုန်လှုပ်စေသည်။
မြင့်စန်းရီကသာ ခပ်ဖွဖွရယ်သွေးရင်း. . .

‘ဘယ့်နှယ်တွေရမှာလဲကိုသန်းဇော်သစ်ရယ် . . . နိုင်ငံခြားဆိုတာ
ကကိုယ့်မှာလိုမဟုတ်ဘူးလေ. . . ဘယ်သူ့ကိုမှယုံလို့ရတာမဟုတ်ဘူး
လေ. . .’

သူ့စကားကိုကျွန်တော်ကမယုံရဲစွာနှင့်. . .

‘ဟုတ်ရဲ့လားမြင့်စန်းရီရယ်. . .’

မြင့်စန်းရီကကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်
ခပ်ဟဟရယ်ရင်း. . .

‘မယုံလို့လား. . . မယုံရင်အဲဒီကရဲတွေကိုမေးကြည့်. . .’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ. . . ကျားနဲ့ပတ်သက်လာရင်မျဉ်းကြားတောင် မ
ဖြတ်ရဲလို့ ရဲဖမ်းထိတာအတော်များပြီ. . . အခုတောင်ရဲနဲ့ကြည်လုကြည်
ခင်ဖြစ်လာတယ်. . .’

သူ့စကားကိုအားလုံးဝိုင်းရယ်ကြပါသည်။ အော်. . . မြင့်စန်းရီ

မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်တဲ့တစ်နှစ်အတွင်းမှာ စကားတွေတောင်အတော်တတ်
နေပြီ. . . ကျွန်တော်အတွေးမဆုံးလိုက်မီ မျိုးထွန်းဝင်းအားလုံးကိုဝေကြည့်
ပြီး. . .

‘ကဲ. . . ငါတို့လဲထိုင်နေတာကြာပြီ။ ညောင်းလဲညောင်းလာ
ပြီ. . . တစ်နေရာသွားရအောင်. . .’

‘ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ. . .’

မာမာကမျက်လုံးပြူးပြီးဝင်မေးသည်။ ဒါကိုသန်းဇော်သစ်က. . .

‘ဟိုလေ. . . . တို့တွေအင်းယားကန်ဘက်မရောက်တာကြာပြီ
ပဲ. . . အဲဒီဘက်သွားရအောင်. . . မြင့်စန်းရီရော. . .’

‘သွားလေ. . . မြင့်စန်းရီလည်းမရောက်တာကြာပြီ. . .’

သူ့စကားကိုမာမာကခေါင်းညိတ်ပြီး. . .

‘ကဲ. . . ဒါဆိုလည်းသွားရအောင်. . . ဟေ့. . . ဒီမှာဘယ်
လောက်ကျလဲ. . .’

ဟုဆို၍ပိုက်ဆံရှင်းရန်စားပွဲထိုးလေးကိုလှမ်းခေါ်သည်။

‘လာပြီဆရာ. . .’ဟူသောအော်သံနှင့်အတူ. . . ဟောလာပါ ပြီ
. . . မကြူ၏လက်စွဲစားပွဲထိုး၊ စားပွဲထိုးလူလည်ချက်ဖောင်း. . . ။ သူ့ကျွန်
တော့် ကိုစောင်းငန်းစောင်းငန်းနှင့်ကြည့်သည်။ အောင်မာ. . . အောင်မာဒီ
ကောင်တောင် မတွေ့တာကြာသည့်တစ်နှစ်ခွဲအတွင်း အတော်တောင်အ
ကောင်ကြီးလာပါရောလား. . . ။

‘ဒါဘယ်လောက်ကျလဲ. . .’

‘လေးရာနဲ့ရှစ်ဆယ်. . .’

‘နေနေ မြင့်စန်းရီရှင်းမယ်. . .’

ဘယ်သူမှဘာမှမလှုပ်ရှားခင်ချစ်သူက သူ့စလင်းဘက်အဖြူ
ရောင်ကလေးကိုဖွင့်၍ ငွေများကိုထုတ်ရေလိုက်သည်။ နောက်လူလည်ချက်
ဖောင်းကိုဝေကြည့်ရင်း. . .

‘လေးရာရှစ်ဆယ်နော်. . . ရော့. . .’

ဟုဆိုရင်းကျသင့်ငွေကို ဝကွက်အပ်လိုက်သည်။ ဒါကို စားပွဲထိုးလူ

လည်ချက်ဖောင်းက ကျွန်တော့်ကို. . .

‘ခင်ဗျားကြီးဘာမှလုပ်မသွားနဲ့နော်’

ဟူသောအကြည့်နှင့်ကြည့်ရင်း ငွေများကိုရေတွက်လိုက်သည်။

‘ကဲ. . . တို့အင်းယားကိုဘာနဲ့သွားကြမလဲ. . .’

သန်းဇော်သစ်ကမေးသည်။

‘လိုင်းကားနဲ့ပဲသွားရအောင်နီးနီးလေးပဲဟာကို. . .’

မာမာကပြန်ဖြေသည်။ ဒါကိုမြင့်စန်းရီက. . .

‘ဟုတ်တယ်. . . ။ လိုင်းကားနဲ့ပဲသွားရအောင်. . . မြင့်စန်းရီ

လည်းလိုင်းကားမစီးရတာကြာပြီ. . .’

ချစ်သူကသူ့ဘာသာပြောပြီးသူ့ဘာသာသဘောကျစွာရယ်၏။

‘ဟော. . . ဟိုမှာလိုင်းကားလာပြီ. . . အမိလိုက်ရအောင်’

မျိုးထွန်းဝင်းက လမ်းမဘက်လက်ညှိုးထိုးရင်းပြောသည်။

အသင့်ရပ်ထားသောအမှတ်(၅၁)ဒတ်ဆန်းလိုင်းကား. . . ။

အားလုံးတိုင်ပင်မထားဘဲ ဆိုင်ထဲမှထွက်၍ကားဆီသို့ ပျော်ရွှင်စွာသုတ်ခနဲပြေးကြသည်။ ကျွန်တော့်တင်ပါးကခုအကွဲနှိပ်စက်မှုကြောင့် မျက်ခနဲ. . .

သို့သော် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။ ထိုစဉ်ကြားလိုက်ရသော အသံက. . .

‘ဟေ့လူ. . . ဟေ့လူ. . . ဟိုလူကြီးဘာလုပ်သွားတာလဲ. . . ဘာလုပ်သွားတာလဲ. . .’

‘ဟေ့လူကြီး. . . အဲဒီလိုကြီးလုပ်မသွားနဲ့လေဗျာ. . . ဟေ့လူ. . .’

အန်တီကြူနှင့်စားပွဲထိုးလူလည်ချက်ဖောင်း၏အသံကကပ်ပါလာ၏။
. . . အားလုံးလှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့. . . ။

‘တက်. . . တက်. . . မိန်းကလေးတွေအရင်တက်. . .’

ကားနားရောက်သည်နှင့် စပယ်ယာက မာမာနှင့်မြင့်စန်းရီကို ကားပေါ်အရင် တွန်းတင်လိုက်သည်။

‘ဟဲ့. . . စောကြည်ဖြူ. . . လာ. . . လာ. . . နင်တက်လာ’

မာမာကအလိုက်သိစွာကျွန်တော့်ကိုလှမ်းခေါ်သည်။ ကျွန်တော် လည်းအားရဝမ်းသာကားထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကားပေါ်တိုး ဝင်လိုက်သည်နှင့်. . .

‘ဟင်. . .’

‘အလို. . .’

‘ဘာကြီးလဲဟ’

ဟူသောအော်သံများဆူညံသွားသည်။ ကျွန်တော်လည်းထိုအော် သံများကိုဂရုမစိုက်ဘဲ ကားထဲရောက်အောင်သာအလျင်အမြန် တိုးဝင်လိုက်

သည်။ ကားကဒတ်ဆန်းကားမို့ ခတ်ကုန်းကုန်းကွကွ. . . ကားထဲရောက်
သည်နှင့်နေရာရရာသို့ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘ဂလုံ. . .’

‘အလို့. . .’

တင်ပါးကခုံနှင့်လုံးဝမထိဘဲ လေထဲမှာတန့်နေ၏။ ကျွန်တော်
လည်းယောင်ပြီးအနည်းငယ်ထပ်ကြွကာ ခုံပေါ်ထပ်မံထိုင်ချလိုက်သည်။

‘ဂလုံ. . .’

‘အလို့. . .’

တင်ပါးကခုံနှင့်လုံးဝမထိ။ မသင်္ကာ၍ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့. . .

‘ဟိုက်. . . သေပဟ. . .’

မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းက ကျွန်တော့်အမြင်အာရုံကို ပြာဝေ
သွားစေ၏။

ကားခုံနှင့်ကျွန်တော့်တင်ပါးကြားခံနေသော ကော်ခွေးခြေခုံ
တစ်ခု. . . ။ ကျွန်တော်လည်းယောင်ပြီးထိုင်ရာမှထလိုက်တော့. . .

‘ဖြောင်. . .’

‘အောင်မလေးတော့သေပါပြီ. . .’

မာမာ၏အော်သံ။ ကျွန်တော်ဂရုမစိုက်နိုင်သေးဘဲ. . . ခွေးခြေ
ခုံကိုလိုက်ရှာလိုက်သည်။ မတွေ့. . . ။ ခုနတင်ပါးနှင့်ကားထိုင်ခုံကြားထိုင်နေ
သောခွေးခြေခုံကိုမတွေ့. . . ။ ကားကအရှိန်နှင့်လှိမ့်နေပြီ. . . ကျွန်တော်
ခန္ဓာကိုယ်ကိုတစ်ပတ်ပတ်၍လှည့်ရှာလိုက်သည်။

‘ဟဲ့. . . အို. . .’

‘ဟဟ. . . ဘာကြီးနဲ့လိုက်ထိုးနေတာလဲဟ. . .’

‘အား. . . ဟေ့လူ. . . ဟေ့လူ. . .’

ဟူသောအော်သံများကားထဲတွင်ဆူညံသွားသည်။ ကြားခံခွေး
ခြေခုံကပျောက်နေဆဲ. . . ။ ဘာမှမတွေ့ရ၍ကျွန်တော်နေရာရ ထားရာ
၌ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ဂလုံ. . .’

‘ဟင်. . .’

ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့်ခွေးခြေခုံကခံနေဆဲ. . . ။ ကျွန်တော်ယောင်
ပြီးပြန်ထလိုက်သည်။ ခွေးခြေခုံကမရှိတော့ပြန်. . . မျက်လှည့်ပြနေတာ
လား။ ကျွန်တော်ကပျာကယာထပ်မံဝေရှာသည်။

‘ဟေ့လူဘယ်လိုလုပ်တာလဲဗျ. . . ဒီမှာမျက်နှာကိုလာပွတ်နေ
ပြီ. . .’

‘အောင်မလေးပါးတော့ကွဲပါပြီ. . .’

‘ဟာ. . . ဟေ့လုပ်ကြပါဦးနှာခေါင်း. . . နှာခေါင်းပိနေပြီ’
ဟူသောအော်သံများ ကားထဲဆူညံနေသည်။ ထိုအထဲကမှကြားလိုက်
ရသော မာမာ့အော်သံက. . .

‘ဟင်. . . စောကြည်ဖြူနင်. . . နင့်နောက်မှာ. . . နင့်နောက်
မှာ. . .’

မာမာ၏အော်သံကြားတော့ ကျွန်တော်မသင်္ကာစိတ်ဖြင့်အ
နောက်ပြန်ငုံ့ကိုင်းကြည့်လိုက်သည်။ မတွေ့။ ဘာမှမတွေ့ရ။ နောက်မှသတိ
ရပြီး ကားလက်ကိုင်တန်းကို တစ်ဖက်ကိုင်ကာလက်တစ်ဖက်နှင့်နောက်ပြန်
စမ်းလိုက်ရာ. . .

‘ဟင်’

လက်နှင့်စမ်းမိသောအရာကကျွန်တော့်မျက်ဝန်းကိုပြူးကျယ်
သွားစေ၏။

‘ခွေး. . . ခွေးခြေခုံကြီး. . .’

မည်သည့်နေရာမှထွက်လာမှန်းမသိ။ အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ
ကျွန်တော့်ဆံပင်များထောင်တက်သွား၏။ ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်
စမ်းမိသည်ကအနောက်တင်ပါးတွင် တွဲချိတ်ပါလာသော အန်တီကြူဆိုင်မှ
ခွေးခြေခုံအကွဲကြီး. . . ။ ခုနဆိုင်မှာထိုင်နေစဉ်ကတည်းက ထိုခွေးခြေ
ခုံအကွဲထဲ လိုချည်စည်ပင်နေပုံရ၏။ ထို့ကြောင့်ကားပေါ် ကမန်းကတန်း
ပြေးတက်အလာ ခွေးခြေခုံကထိုအတိုင်းပင်တွဲချိတ်လာပုံရ၏။

ကျွန်တော်လည်းဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ယောင်ပြီးအ

နောက်ကခွေးခြေခုံကြီးကို ဆွဲထုတ်နေမိသည်။ ခွေးခြေခုံအကွဲကလုံချည်နှင့် အသေအချာညှပ်မိနေပုံရ၏။ ဘယ်လိုမှပြန်ဆွဲထုတ်၍မရ။ အမိုးနိမ့်သော ဒတ်ဆန်းကားထဲ ခွေးခြေခုံပြန်ဆွဲထုတ်နေရသောကျွန်တော်မှာ ကိုယ့်အ မြီးကိုပြန်ဖမ်းနေရသော ဟိုအကောင်လိုဟိုလူတိုက်လိုက်ဒီလူတိုက်လိုက်နှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသည်။ ထို့အပြင်ကားကလည်းလူအပြည့်ဆိုတော့လုံ ချည်ကိုလည်းပြန်လှည့်ဝတ်၍မရ။ ဒါကိုအလိုက်သိသောမာမာက. . .

‘စောကြည်ဖြူနင်ဟိုဘက်လှည့်. . . ငါဆွဲဖြုတ်ပေးမယ်. . .’
ဟုဆို၍ ကျွန်တော်လည်းကမန်းကတန်းခေါင်းညိတ်ပြီး မျက်နှာနာနာနှင့် ပဲ တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ ငှက်ကင်းပေးလိုက်ရသည်။ မကောင်းထား၍မဖြစ်. . . ။
ကားအမိုးကခေါင်းနှင့်မှမလွတ်ဘဲ။ ကားထဲမှလူအားလုံးကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်းဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

‘စောကြည်ဖြူ. . . နင်လုံချည်အသေအချာဆွဲထားနော်. . .
ငါဆောင့်ဆွဲထုတ်လိုက်မယ်’

မာမာကအံ့ကြိတ်သံနှင့်ပြောသည်။ ကျွန်တော်လည်းကားလက် ကိုင်တန်းကိုပင် ကိုင်မထားတော့ဘဲ လုံချည်ခါးပုံစံကိုတင်းနေအောင်လက် နှစ်ဖက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ငြိမ်ပေးနေလိုက်သည်။ ဟုတ်သည်လေ၊ လုံချည် ကျွတ်ကျသွားမှတစ်ရှက်က နှစ်ရှက်ဟက်တက်ကွဲကုန်ဦးမည်။ အသင့်ဖြစ် တော့မှမာမာကခွေးခြေခုံကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ပြီးအံ့ကြိတ်၍. . .

‘ကဲ. . . ဆွဲပြီ. . .’

‘ဝမ်း. . .’

‘တူး. . .’

‘သရိုး. . .’

ဟုအော်ပြီးအားကုန်ခြေကန်ဆွဲလိုက်သည်။ သူဆွဲလိုက်သော အရှိန်ကြောင့်ခါးပုံစံကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသောကျွန် တော် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဝုန်းခနဲပက်လက်လန်ပြီး လဲကျသွား လေရာ. . .

‘အောင်မလေးတော့. . .’

ဟူသောမာမာ၏အော်သံ . . . ။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်က
မာမာရင်ဘတ်ပေါ် ဝုန်းဆိုလန်ကျသွား၏။ မာမာက ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်
ကြီးကို မထိန်းနိုင်ဘဲ နောက်ကချစ်သူပေါ် ဝုန်းဆို ထပ်မံလဲကျသွား၏။
ချစ်သူက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဝိတ်ကိုမခံနိုင်ဘဲ သူ့အနောက်ကလူ
ပေါ် . . .

‘ဝုန်း . . . ဝုန်း . . . ဝုန်း . . . ’ဟူသောမြည်သံနှင့်အတူ ဒတ်
ဆန်းကားအလယ်တန်းမှ လူများအားလုံး အရှိန်ပြင်းစွာ ပက်လက်လန်ပြုတ်
ကျကုန်သည်။

‘ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

စပယ်ယာ၏အော်သံ။ ကားဒရိုင်ဘာမှကားကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်
သည်။ သူဘရိတ်အုပ်လိုက်သော အရှိန်ကြောင့် ခုနပြန်ကုန်းထရန် ပြင်နေ
သူအားလုံး . . . ဝုန်းခနဲပြန်လည်လဲပြိုကျသွားကြပြန်သည်။

‘အောင်မလေးသေပါပြီ . . . ဘယ်လိုလူတွေနဲ့ လာတွေနေတယ်
မသိဘူး’

‘အောင်မလေးဆော့စရာမရှိ ကားပေါ်လာတက်ဆော့ရတယ်
လို့တော် . . . ’

‘ဟေ့ . . . ဒီမှာပိ . . . ပိ . . . ’

ဟူသော အော်သံများဆူညံသွားပြန်သည်။ အခြေအနေမကောင်း
မှန်းသိ၍ ကျွန်တော်ကမန်းကတန်းကို ကုန်းထပြီး . . .

‘မာမာ . . . လာလာတို့ဒီမှာပဲဆင်းရအောင် . . . ’

ဟုဆို၍ ကားပေါ်မှ လှမ်းဆင်းသည်။ ကျွန်တော့်နောက်ကမှ
ကော်ခုံအကွဲလေးပိုက်ထားသောမာမာ . . . ထိုနောက်ကမှ ရင်ဘတ်လေး
ဖိထားသောချစ်သူ . . . အားလုံးကားအောက်ရောက်တော့ သန်းဇော်သစ်
နှင့်မျိုးထွန်းဝင်းက မျက်လုံးလေးများပြူးပြီး . . .

‘ဟ . . . ဘာဖြစ်တာလဲဟ . . . မင်းတို့က ရုတ်ရုတ်သဲသဲနဲ့ . . . ’

ကျွန်တော်ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်သေး . . . ။ မာမာကခွေးခြေခုံလေး
ပိုက်ပြီး လမ်းမပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ချစ်သူကရင်ဘတ်လေးဖိ၍ မာမာနား

မှာဆောင့်ကြောင့်လေး...။

ဒါကို ကိုရွှေစပယ်ယာက မာမာ့လက်ထဲကခွေးခြေခုံကို ကြည့်
ကာ...

‘ဟ...ဟိုအဒေါ်ကြီး ကားပေါ်ကခုံကြီး ဘယ်နှယ်ယူချသွားတာ
လဲဗျ...လာပြန်ပေး...’

ဟူ၍မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်ထအော်သည်။ ဒါကို မာမာကလည်းအား
ကျမခံ...

‘ဘာအဒေါ်ကြီးလဲ... ဘယ်ခွေးခြေခုံပြန်ပေးရမှာလဲ ဒါငါ
တို့ခွေးခြေခုံ...’

မာမာ့စကားကို စပယ်ယာကစိတ်ဆိုးသွားကာ...

‘ဘာ...ခင်ဗျားတို့ခွေးခြေခုံလဲဗျ...ခင်ဗျားတို့တက်လာက
တည်းက ဘာခွေးခြေခုံမှကိုင်လာတာမတွေ့ပါဘူး။ မလိမ်နဲ့ပြန်ပေးခွေးခြေခုံ
ကို...’

စပယ်ယာ၏စကားကို မာမာကလည်း ကက်ကက်လန်၍...

‘ညှပ်လာတာဟေ့...ညှပ်လာတာ လက်နဲ့ကိုင်လာတာမဟုတ်
ဘူး...’

မာမာ့စကားကို စပယ်ယာမျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး...

‘ဘယ်မှာညှပ်လာလို့လဲဗျ...ခင်ဗျားတို့ညှပ်လာရင်လည်း
ကျုပ်တို့တွေ့ရမှာပေါ့...။ ညှပ်လာတဲ့နေရာပြ...’

‘ဘယ်မှာညှပ်လာတယ်သိချင်တယ်ဟုတ်လား...အေးပြပေး
မယ်...ဟဲ့...ဟိုတောက်တဲ့...အနောက်လှည့်ပြလိုက်စမ်း...’

မာမာ၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်းယောင်ပြီး လှည့်ပြ
ရန်ပြင်လိုက်လေသည်။ နောက်မှသတိရပြီး ဖင်လေးပိတ် ခေါင်းကို
ခပ်သွက်သွက်ရမ်းခါကာ...

‘ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း...ပြချင်ဘူး...ပြချင်ဘူး...ပြ
ဘူး...ပြဘူး...ဘာလို့ပြရမှာလဲ...’

ကျွန်တော်၏အကြောက်အကန်စကားကြောင့် စပယ်ယာက

‘တွေ့လား... တကယ်ညှပ်လာရိုးမှန်ရင် ပြရဲရမှာပေါ့ ဘာမပြ
ရဲစရာရှိမှာလဲ... ဟုတ်တယ်ဆို ရဲရဲတင်းတင်းပြလိုက်စမ်းပါ...’

စပယ်ယာစကားကို မာမာကပိုတင်းသွားပြီး...

‘ဟဲ့... ဟိုကောင်... နင့်ဘိုးလေး ပြောတာကြားလား...
လှည့်ပြလိုက်လေ ငါတယ်...’

သူစကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

‘ဟ ပြလို့ဖြစ်မလားဟ... အဓိကနေရာကြီး...’

‘ဟဲ့... မပြလို့ရောဖြစ်မလား... ဟိုကမယုံသလို... မသင်္ကာ
သလိုပြောနေတာ... ငါကမခံနိုင်ဘူး... လှည့်ဆိုလှည့်ပြလိုက် စမ်း...’

‘အို... ပြချင်ဘူး... ပြချင်ဘူး... ဟိုလူ... ခင်ဗျားခုံကို
ခင်ဗျားပြန်ရေကြည့်ပါဗျ... ဟုတ်မဟုတ်သိရအောင်...’

ဖင်ပိတ်နင်းပြောသည့်ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကိုရွှေစပယ်ယာ
ဝေဝေဝါဖြစ်သွားပုံရ၏။နောက် ကားထဲခေါင်းဝင်၍ သူ့သူရေကြည့်သည်။

‘တစ်နှစ်၊သုံးလေး၊ငါး... ဟင်... အစေ့ဟ...’

ခုံစေ့နေတာတွေရမှ စပယ်ယာလည်း ကြောင်ပြီးငြိမ်သွား၏။
အတန်ကြာမှသူ့ခေါင်းသူပြန်ကုတ်ရင်း...

‘ဘယ်နားညှပ်လာကြပါလိမ့်’

ဟုတိုးတိုးတိတ်တိတ်ရေရွတ်ရင်း ကားထဲကြည့်လိုက်၊ခုံလေး
ပိုက်၍ ထိုင်နေသော မာမာကိုကြည့်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ...

‘ညှပ်စရာနေရာတစ်ခုခုတော့ရှိရမယ်။ အော်... သိပွဲ... သိ
ပွဲ...’

ဟုရေရွတ်ကာ ကားခေါင်းခန်းသို့လှည့်၍...

‘သိပွဲပဲ ဆရာရေ... ခုံစေ့ပြီမောင်းမောင်း...’

ဟူ၍လှမ်းအော်လိုက်သည်နှင့် ဒုက္ခပေးသော (၅၁)ကားကလေး
မှာ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထွက်သွားလေတော့သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကြောင်ပြီးဖင်
ပိတ်ရပ်နေမိဆဲ...။ မာမာလည်းခုံပိုက်ထားဆဲ၊ ချစ်သူလည်းမျက်နှာရှုံ့မဲ့
၍ရင်ဘတ်ဖိထားဆဲ...။အခြေအနေအားလုံးပြန်လည်ငြိမ်သက်။

အတန်ကြာမှမာမာက တခွံခွံနှင့်ထရယ်သည်။ နောက်. . . လက်ထဲပိုက်
ထားသောခုံနှင့် ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းခနဲ လှမ်းပစ်ကာ. . .

‘စောကြည်ဖြူ. . . နင်ဟာလေ. . .’

ဟုရေရွတ်ပြီး ဆက်ရယ်နေသည်။ ထိုတော့မှချစ်သူကပါ မာမာ
၏ပခုံးကို ဖက်၍တခွံခွံနှင့်လိုက်ရယ် လေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ မာမာ
ပစ်လိုက်သောခုံကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင်၊ လက်တစ်ဖက်က ဖင်လေး
ပိတ်ရင်း၊ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်ငေးရပ်နေမိသည်။

ခုံမှစုတ်ပြဲသွားသော လုံချည်အပေါက်မှ လေတို့အတားအဆီးမ
ရှိလှိမ့်ဝင်နေတာလည်း. . . အေးခနဲ. . . အေးခနဲ. . .

‘အော်. . . ချိုမြိန်တဲ့ ဒုက္ခများပြောပါတယ်. . .’

အချစ်သည် ဝိညာဉ်၏ဥစ္စာနေဖြစ်သည်။
မိမိ၏အတွင်းပစ္စည်းများဖြင့် ပြည့်စုံကြွယ်ဝပြီ
ဖြစ်သောကြောင့် အချစ်သည် လူတိုက်မှုချီးမွမ်း
ခြင်းကိုလည်း မတောင်းခံ...။ ထို့ကြောင့် ပြင်ပမှ
ဖြစ်အပ်စီရင်ချက်များကိုလည်း ယင်းထဲသို့ထိုးဖောက်
ဝင်ရောက်ခြင်းက မစွမ်းသာ...။

တကိုး

အင်းယားကန်မှ ကသုတ်ကယက် တိုက်ခတ်လာသော လေပြည်
သည်ချစ်သူ၏ ကိုယ်သင်းနို့ကို မကျော်လွှားနိုင်ဘဲ ကျွန်တော်၏ နှာခေါင်း
နားမှာသာ ရစ်ဝဲတိုက်ခတ်နေသည်။

ချစ်သူ၏လှပသောဆံနွယ်စများသည်လည်း လေပြည်တို့၏ထိတို့
ကစားသည့်အရှိန်ကြောင့် ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲရှိနေလေတော့သည်။

လှပသောခြေအစုံနှင့် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလာသော ချစ်သူ၏
ခြေလှမ်းများမှာ ပန်းများပွင့်တော့မလောက် ညင်သာလွန်းနေသည်။
ကိုင်း... ကျွန်တော်ကရော...။

‘လွင့်မပစ်နဲ့... လွင့်ပစ်ရင်နင့်ကိုငါသတ်မယ်...’

ဟုမာမာကကြိမ်းမောင်းထား၍ လွင့်မပစ်ရဲဘဲ ရင်ခွင်ထဲပိုက်
ထားသော ခုံအကွဲလေးတစ်လုံး... လေတိုက်တိုင်းလန်ထွက်လာသော
လုံချည်အကွဲလေးကိုအတွင်းဘက် လှည့်ဝတ်ဆင်လို့အကွဲနှစ်ခုနှင့် မကွဲသေး

သော အသည်းတစ်ခုကိုပွေ့ပိုက်. . . ။ ငိုက်စိုက်ချထားသော မျက်လုံး
နှစ်လုံးက ပန်းပွင့်တော့မည့် ချစ်သူခြေခုံပေါ်မှာ စူးနှစ်ဝင်လို့. . . ။

မြမြကလေးပါပဲ. . . နေရောင်ကမျက်နှာပေါ် ရှိန်းတိမ်းတိမ်း
ဖြတ်ကျနေတာ. . . ။

ဪ. . . ကြည်နူးမှုဆိုတာဒါပဲလား. . . ။ ချစ်သူနှင့်နှစ်ယောက်
အတူလမ်းလျှောက်ရသည့်ခဏပင် ခုနကရှက်ခဲ့ရသော အရှက်တို့ချက်ချင်း
လွင့်ပျောက်ပျက်ကုန်ပြန်၏။

‘ ဒီကောင်ကမွေးကတည်းက ရှက်ကြောနဲ့ချက်ကြော လွဲဖြတ်
ထားတာ. ’

ဟူသောသန်းဇော်သစ်၏စကားများ နားထဲပြန်လည်ကြားယောင်
ရင်း ရင်ထဲနွေးခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။ ဤကဲ့သို့ ခဏတာကြည်နူးမှုအတွက်
အားလုံးကို မေ့လျော့ခဲ့ရအောင် သူတို့ပြောသလိုပဲ ရှက်ကြောနဲ့ချက်ကြော
မှားဖြတ်ခဲ့သလားဟုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုးဝေဝေ ဖြစ်မိသည်။ ကျွန်တော့်မှာ
ဘာပဲပြောပြော ယခုချိန်မှာတော့ ကမ္ဘာလောကကြီးကိုပင် မေ့ချင်ချင်. . . ။
ချစ်သူကိုဝေ့ကြည့်တော့လည်း ရှက်သွေးဖြာမျက်နှာကလေးနှင့် ခတ်
အေးအေးကိုလှ. . . လို့. . . ။

‘မြင့်စန်းရီ. . . ’

သူ့ဘာမှအဖြေမပေးဘဲ ကျွန်တော့်ကိုဝေ့ကြည့်ပြန်သည်။

‘သိပ်လှတာပဲလို့ပြောရင်. . . ကမ္ဘာလောကမှာ ကျွန်တော့်ကိုအ
ပြစ်တင်မယ့်သူ မရှိလောက်ဘူးထင်တယ်နော်. . . ’

သူ့ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းကိုငုံ၍ ခပ်ဖွဖွရယ်သည်။

‘မြင့်စန်းရီ. . . ’

သူ့ကျွန်တော့်ကို ထပ်မံဝေ့ကြည့်သည်။

‘မြင့်စန်းရီနိုင်ငံခြားမသွားမီပြောခဲ့တဲ့စကားကိုမှတ်မိလား’

‘ဘာကိုလဲဟင်. . . ’

သူမမျက်ခုံးလေးပင့်ရင်းပြောသည်။

‘မြင့်စန်းရီအချစ်ကိုယုံပါပြီဆိုတာလေ. . . ’

‘အို. . .’

ရှက်သွေးဖြာသော မျက်နှာကလေးနှင့် သူမခေါင်းငုံ့ကျသွား၏။ ကျွန်တော်ကသာရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ရင်ခွင်၌ပိုက်ထားသည့် ခုံအကွဲလေးထဲလက်နှိုက်လိုက်၊ ဆွဲနှုတ်လိုက်နှင့် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

‘ပြောစမ်းပါဦးမြင့်စန်းရီ. . . အချစ်ဆိုတာကိုဘာကြောင့် ယုံကြည်တယ်ဆိုတာလေ. . .’

သူမ နားထင်နားက ဆံနွယ်စများကို အကြောင်းမဲ့သပ်တင်လိုက်သည်။ နောက်စိတ်လှုပ်ရှားသလိုဟန်မျိုးနှင့် ဘေးဘီဝေကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကသာသူမကို ကြည့်ရင်းမရိုးမရွှဖြစ်လာကာ ကော်ခုံအကွဲလေးထဲ ရရာလက်ချောင်းနှင့်ထိုးနှိုက်လိုက် ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်နှင့်ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေမိသည်။

‘ပြောလေမြင့်စန်းရီ. . .’

‘ဟိုလေ. . .’

ကျွန်တော်၏အမေးနှင့်သူ၏စကားသံ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်သွား၍ နှစ်ယောက်လုံးကြောင်ပြီးရပ်သွား၏။ ကျွန်တော်ကသာ စကားကိုပြန်ဆက်၍. . .

‘ပြောလေ. . . မြင့်စန်းရီ. . .’

‘ဪ. . .’

သူမစကားကိုထပ်မဆက်ဘဲ စဉ်းစားနေပုံရ၏။ အတန်ကြာမှ. . .

‘ဪ. . . ဟိုလေ. . . အခုလာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင်. . . မြင့်စန်းရီတို့အိမ်မှာ နိုင်ငံခြားပြန်ရောက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ဖေဖေက ဧည့်ခံပွဲလုပ်မယ်လေ. . . အဲဒါ. . .’

‘ကျွန်တော်မေးတာနဲ့ဧည့်ခံပွဲကဘာဆိုလို့လဲမြင့်စန်းရီ. . .’

သူမ ခပ်ဖွဖွရယ်ပါသည်။ နောက်. . . ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲဝေကြည့်သည်။ နောက်. . . ခေါင်းကိုငုံ့၍. . .

‘အဲဒီဧည့်ခံပွဲမှာ စောကြည်ဖြူနဲ့ဖေဖေကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်
လေ...’

‘မိတ်ဆက်ပြီးရင်...’

သူမကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ မြေပြင်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။
သူမ၏လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း အကြောင်းမဲ့ဆုပ်နယ်နေသည်။ အတန်ကြာ
မှ...

‘ဖေဖေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီးရင်... မြင့်စန်းရီဘာကြောင့် အချစ်
ကိုယုံကြည်သလဲ ဆိုတာပြောပြမယ်လေ...’

‘ဟင်... တကယ်... တကယ်ပြောတာလားဟင်...’

အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့စကားများနှင့်အတူ ကျွန်တော့်မျက်လုံးပြူး
ကျယ်နေပေလိမ့်မည်။ ပိုက်ထားသောခုံကိုပို၍ တင်းကျပ်စွာပွေဖက်လိုက်
မိသည်။

ချစ်သူကကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ ဝှေ့ကြည့်သည်။ နောက်...
ဘာကို သဘောကျသွားသည်မသိ ခပ်ဖွဖွရယ်သွမ်းရင်းစကားဆက်သည်။

‘အဲဒီတော့ကျရင်သာ...’

စကားကိုထပ်မဆက်ဘဲ ကျွန်တော့်ကိုခပ်လှလှလေး မျက်စောင်း
ထိုးကြည့်သည်။ နောက်မှ...

‘ဘာပြဿနာ မှမဖြစ်စေနဲ့ပေါ့... တဲ့...’

သူ့စကားကြောင့်ကျွန်တော်ခေါင်းကို ရဲရဲတင်းတင်း တရစပ်ညိတ်
လိုက်မိသည်။

‘စိတ်ချပါ... မြင့်စန်းရီ... အဲဒီနေ့မှာဘာပြဿနာမှမဖြစ်စေရပါ
ဘူး... စိတ်ချပါ...’

ပြောသာပြောရတာ... အခုလောလောဆယ်ခုံအကွဲက လက်
ကိုညှပ်နေတယ်...။ နာလိုက်တာလဲပြောမနေနဲ့တော့...။ သွားကြီးက
သာဖြုတ်ထားရတာ...။ မျက်နှာကြီးက နီလို့...။ ဂနာမငြိမ်ပုံ များပြော
ပါတယ်...။ ခုံအကွဲထဲ လက်နှိုက်အရှက်သည်းရင်း လက်ညှပ် နေရတာ။

အိမ်ကပ်ဖုန်း

ချစ်ခြင်း၊ ယုံကြည်ခြင်း၊ သစ္စာရှိခြင်း၊ ရွှင်လန်းခြင်း၊ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း၊ လိုက်လျောခြင်း၊ ရိုးဖြောင့်ခြင်း၊ သည်းခံခြင်း၊ စိတ်အားထက်သန်ခြင်း၊ အကောင်းမြင်ခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းများနှင့် ပြည့်စုံသော ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်သည် ယခုည၌တဆိတ်ပေါ့ပါးလွန်းနေ၏။ မီးရောင်ပျံ့နှင့် တိုး လှလှသီချင်းသံကိုကြားရကတည်းက ကျွန်တော်၏ စိတ်အားထက်သန်မှုများ ထိန်းသိမ်းမရနိုင် . . . ။

အို . . . ချစ်သူ . . . ငါ၏စိတ်အား မည်သို့သော စွမ်းပကားနှင့် ထိန်းချုပ်ထားသနည်း။ ငါ၏ခြေလှမ်းများ သင့်ရှေ့မှောက်ရောက်ရန် မည်သို့သော တန်ခိုးအာဏာနှင့် သိမ်းယူခဲ့ပါသနည်း . . . ။ ယခုတော့

သင့်ရှေ့မှောက် အခစားရောက်ရန် ခြေလှမ်းကိုအရှိန်မြှင့်နေရပြီ။ . . ။

‘ဟဲ့. . . ဟို. . . လူ့အန္တလေးဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါဟ. . . တကတဲ အနောက်ကယောက္ခမလိုက်လာတဲ့ သမက်အတိုင်းပဲ. . . ခြေလှမ်းကသွက်ကိုသွက်လွန်းတယ်. . . ’

မာမာ့အော်သံကြား၍ ပြန်လည်ဝေ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်နောက်ကအံကြီးကြိတ်၊ မျက်နှာကြီးနီ၊ လက်သီးကြီးဆုပ်ကာပြေးလိုက်နေသောမာမာ. . . ။ သူ့ပုံကိုကြည့်ရသည်မှာ အတော်ကြာကြာကတည်းက ကျွန်တော့်နောက်ပြေးလိုက်လာရပုံ. . . ။ နဖူးမှာလည်းချွေးတွေစို့လို့. . . ။ ကျွန်တော်လည်းသူ့ကိုအားလည်းနာ၊ ရယ်လည်းရယ်ချင်မိသည်။ ထို့ကြောင့်. . .

‘အဟဲ. . . မာမာကလဲ. . . ငါကစိတ်စောနေလို့ပါ. . . ဟီးဟီး. . . ဟီးဟီး. . . အဲဒါခြေလှမ်းတွေကလေ အဟစ်. . . ခစ်. . . ’

ဟုဆို၍ မျက်နှာချိုသွေးလိုက်ရ၏။ ဒါကိုမာမာကကျွန်တော့်ကိုတစ်ချက်ဝေ့ကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍. . .

‘ဟီလာထမနေနဲ့. . . ဟိုရောက်ရင်သာဘာမှမဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်. . . တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ နင့်ကိုငါအသတ်ပဲနော်. . . ’

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားပြီး ဝတ်လာသည့်ဘောင်းဘီပဲ ဆွဲတင်ရမလို၊ အင်္ကျီလက်ပဲခေါက်တင်ရမလိုနှင့် ကပိုကရိုကြီး ဖြစ်နေမိ၏။ အတန်ကြာမှ ပြန်သတိရပြီး. . .

‘ဟာ. . . မာမာရာ. . . စိတ်ချပါဟာ. . . ငါဘာပြဿနာမှမဖြစ်စေရပါဘူး. . . ’

ဒါကိုမာမာကမယုံသလိုပုံမျိုးနှင့်. . .

‘အေး ကတိချည်းစွတ်ပေးနေလို့မပြီးဘူး ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်လည်းဂရုစိုက် တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ နင့်လည်ပင်းငါအလှီးပဲနော်. . . ’

ဟုဆို၍ အံကြိတ်ရင်းကြိမ်းသည်။ ကျွန်တော်သူ့ကိုဖြဲခနဲ ရယ်ပြလိုက်ပြီး. . .

‘စိတ်ချပါဆိုနေမှဟာ. . . စိတ်ချ. . . ဘာဆိုဘာမှမဖြစ်စေရ

ဘူး. . . ။ ကဲ. . . လာသွားရအောင်. . . ’

ဟုပြန်ဖြေရင်း ယောင်ပြီးမာမာလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

‘ဟဲ့. . . အို. . . ဒါဘာလုပ်တာလဲ. . . ငါပါးချထည့်လိုက်ရ
ဖြောင်းခနဲတောင်မြည်ဦးမယ်. . . ’

မာမာကသူ့လက်ကို ပြန်ရုပ်ပြီးကျွန်တော့်ပါးကိုရွယ်သည်။
ထိုတော့မှကျွန်တော်လည်း သတိပြန်ရသွားပြီး. . .

‘ဆောရီး. . . မာမာ. . . ဆောရီး. . . ငါစိတ်စောနေလို့အဲ
ဒါ. . . ’

မာမာကကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုး၊ ခြေလှမ်းများကို ဦးဆောင်
ရင်း. . .

‘ဘယ်လိုကောင်စားမျိုးနဲ့ လာပေါင်းမိနေလဲမသိဘူး. . . ရုပ်ကို
ကစပလိန်လို၊ကျောက်ကျောလိုလိုနဲ့. . . လုပ်လိုက်ရင်တလွဲချည်းပဲ. . .
ဖြစ်လိုက်ရင်လဲ မန်ချက်စတာယူနိုက်တက် ဘောလုံးအသင်းနဲ့ အိမ်ထောင်
ကျတာကမှသက်သာဦးမယ်. . . ။ ငတုံးလို့ခေါ်ပြန်ရင်လဲမကြိုက်ဘူး. . . ။
တုံးတာကလဲ တို့ဟူးတို့မုန့်ဦးနှောက်တို့တောင် နေကုန်အောင် အံ့ကြိတ်
လှီးယူရမယ်. . . ။ ဒါတောင်ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့် လူ့လောကရောက်လာ
တယ်မသိဘူး. . . ။ သူ့ကိုမွေးခဲ့တဲ့သူ့အမေအတွက်တော့ ရင်လေး
တယ်. . . ။ ဒီလိုသားမျိုးမွေးမယ့်အစားဂြိုဟ်သားတွေချည်း တန်းစီ
မွေးပစ်တာကမှရုံသွင်းပြစားလို့ရဦးမယ်. . . ။ အခုတော့ဆန်ကုန်
မြေလေးရုံမကဘဲ မြေပါကျွံကျနေပြီ. . . ။ ဗြဟ္မာခေါင်းကမှ လှတေးပတေး
နဲ့ ချစ်စမွေးပါဦးမယ်. . . ။ အခုတော့သူ့မျက်နှာမြင်နေရတာတစ်ခု၊
ညနက်နက်မှာ သန်းခေါင်စာရင်း စစ်တာဆိုပြီးခြင်ထောင်လှန်ကြည့်တာ
တစ်ခုငါစိတ် အညစ်ဆုံးပဲ. . . ’

စသည်ဖြင့်ပုကျို ပုကျိုဖြင့်တစ်ကိုယ်တည်းပြောရင်း အရှေ့မှ
ဦးဆောင်ချီတက်သွားလေ၏။ ကျွန်တော်ကသာ သူ့အနောက်က
မျက်နှာနီကြီးနှင့်ကုပ်ချောင်းချောင်း. . . ။

ဖြာကျနေသော ဒီအလင်းရောင်အောက်ဖွဲ့ခနဲမြင်လိုက်ရသော
ဝတ်ကောင်းစားလှများကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ခေတ္တကြောင်ငေး
သွားပြီး အားကိုးရလိုရငြား မာမာ့လက်ကိုသာ ထပ်မံလှမ်းဆွဲလိုက်မိသည်။

‘ဟဲ့. . . သေနာကျလေး. . . ဘာလို့ငါလက်ကိုကိုင်တာလဲ. .
လွှတ်စမ်း. . .’

မာမာ၏ခပ်ငေါက်ငေါက်စကားသံကြောင့် ကျွန်တော်လည်း
ယောင်ပြီး လှမ်းဆွဲထားမိသော သူ့လက်ကိုလွှတ်လိုက်မိ၏။ နောက်မှသတိ
ရပြီး. . .

‘ဆောရီး. . . မာမာ. . . ဆောရီး. . . ငါလည်းကြောက်အား
လန့်အားနဲ့. . . ဟီးဟီး. . . ဟစ်. . . ဟစ်. . .’

ကျွန်တော်၏မျက်နှာပြိုကြီးနှင့် စကားကို မာမာကမျက်မှောင်
ကြုတ်၍ အံ့ကိုကြိတ်ရင်း. . .

‘ဘာကြောက်အားလန့်အားလဲ. . . အသံကိုက ရက်ပါ (RAPPER) ခွေးအိုကြီး အရိုးနင်းတဲ့အသံနဲ့၊ ငါအခု ပါးချထည့်လိုက်ရလို့ ဘယ်ပါး၊ ညာပါးနေရာပါ မှားသွားမယ်. . . ကောင်စုတ် လုပ်လိုက်မှဖြင့် ဖောင်းချည်းပဲ. . .’

‘ဒီလိုပါဟာ. . .’

‘ဒီလိုပါဟာတွေ. . . ဟိုလိုပါဟာတွေလုပ်မနေနဲ့. . . ဒီတစ်ခါ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်. . . အေး. . . နေ့ခံပွဲထဲမှာတစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ နင့် မျက်ခွက်ကြီးကို ငါလမ်းကြိုတ်စက်နဲ့ တက်ကြိုတ်ပစ်မယ်။ မှတ်ထား. . . တောက်. . . ဘယ်လိုဟာနဲ့ပေါင်းမိနေလဲမသိဘူး. . . ပြောလိုက်ရင်မဟုတ်ပါဘူး ဟာကစတယ်. . . ။ လုပ်လိုက်ရင်အကျိုးနည်းဖို့သာပြင်. . . သူ့ဘာသာ သူဖြစ်ရင် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး. . . ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ ထိခိုက် တယ်. . . လမ်းလျှောက်ပုံကိုက ကြည့်ပါလား မြောင်စီမြောင်စီနဲ့. . .’

မာမာ၏မဆုံးနိုင်သော ပုကျိပုကျိစကားသံများ နားထဲလျှံထွက် နေသည်။ ကျွန်တော်လည်းသူ့ကိုဘာမှပြန်မပြောနိုင်. . . သူ့ဘာသာသူ အာညောင်းသွားလျှင် တိတ်မည်မှန်းသိ၍ သူပြောသလို မြောင်စီမြောင်စီ နှင့်လိုက်ပါလာရသည်။

မိန့် ပျူပျူအလင်းရောင်အောက် မြင့်စန်းရီကို ကျွန်တော်ဝေ့ရှာမိသည်။ များပြားရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော လူများကြား ရုတ်တရက် ရှာလို့မတွေ့နိုင်အောင်ဖြစ်နေမိသည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှများ၊ တောက်ပသောပကာသန ဝတ်ရုံများက မျက်စိနှောက်အောင် ကျဲဖြာနေသည်။

‘ဟဲ့. . . ဟိုမှာခုံလွတ်တယ်. . . အဲဒီမှာပဲဝင်ထိုင်ရအောင်’

မာမာကခုံလွတ်တစ်နေရာကို ညွှန်ပြရင်းအရှေ့မှ ဘောက်ဆတ်ဘောလ်ဆတ်နှင့် ဦးဆောင်သွားသည်။ သူညွှန်ပြသည့်နေရာကလူတွေ၏ အလယ်တည့်တည့်ခန့်. . . ။ မီးကလည်းအတော်ကလေးကို ထိန်နေ သည်။ မီးလုံးကြီးက စားပွဲအလယ်တည့်တည့်မှာကိုး. . . ဒါကြောင့် မည်သူမှ မထိုင်တာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်တို့ဝင်ထိုင်သည်နှင့် ကျွေးမွေးဧည့်ခံရေးအဖွဲ့က ရေခဲမုန့်များလာချသည်။ နောက်မွေးပျံ့သော စားသောက်ဖွယ်ရာများ. . . ကျွန်

တော်စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စိတ်မဝင်စားနိုင်သေးဘဲ မြင့်စန်းရီကိုသာ
ဝေ့ရှာနေမိသည်။

‘ဟဲ့. . . ဘာတွေကိုလိုက်ကြည့်နေတာလဲ. . . စားစရာရှိတာ
မြန်မြန်စား. . . ပြီးရင်မြန်မြန်ပြန်ရအောင်. . .’

‘ဟာ. . . မာမာကလည်းငါက မြင့်စန်းရီကိုလိုက်ရှာနေတာ. . .’

‘မတွေ့သေးဘူးမဟုတ်လား. . .’

သူ့စကားကြောင့်ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

‘နင်ကဘယ်လိုသိလဲ. . .’

မာမာကကျွန်တော့်ကို မော့ပင်မကြည့်ဘဲ ရေခဲမုန့်ကို ရှမ်းခနဲ
တစ်ဖွန်းခပ်စားလိုက်သေး၏။

‘သိတာပေါ့ဟ. . . နင့်ပုံက ပုဇွန်လိုပဲဟ. . .’

‘ဘာရယ်. . .’

‘အေးလေ. . . ပုဇွန်လိုလေဟာ. . . မြင့်စန်းရီကိုမြင်တာနဲ့
မျက်လုံး ကြီးပြူးပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ထောင်တက်လာတာ. . .’

‘ဟာကွာ. . . မာမာကလဲ. . .’

မာမာကသူ့ဘာသာသူ ပြောပြီးသူ့ဘာသာသူ ရယ်သည်။ ကျွန်
တော်ကသာ ကဘောက်တိကဘောက်ချာဖြစ်လို့။ ဒါကိုဒင်းက. . .

‘မာမာကလဲကွာတွေ. . . ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့. . . စားစရာ
ရှိတာစား. . . တော်ကြာသူလာလိမ့်မယ်. . . ။နင့် ကိုယ်နင်လည်း
ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်အောင်ဂရုစိုက်နော်. . .’

ကျွန်တော်ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အရှေ့မှရေခဲမုန့်ကိုသာ စိတ်မပါစွာ
ခပ်စားနေလိုက်သည်။

အချက်အချာကျသော နေရာမို့လားမသိ။ ဝတ်ကောင်းစားလှ
များ ဥဒဟိုဖြတ်သန်းသွားနေကြသည်။ များသောအားဖြင့်တော့ ညဝတ်
ဇာအင်္ကျီအပါးများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ (ဧည့်ခံပွဲတက်ဖက်ရှင်လည်း
ဖြစ်နိုင်၏။)

‘ဟဲ့. . . ဘာလိုက်ကြည့်နေတာလဲ. . . စားလေ. . .’

မာမာ၏တိုးဖွဖွအော်သံကြောင့် ကျွန်တော်လည်းယောင်ပြီး ရေခဲ မုန့်ဇွန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ မာမာကကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက်တော့ ပြန်ဘဲ စားပွဲပေါ်ချထားသော မုန့်များကိုတစ်ခုပြီးတစ်ခု ကောက်ဝါးနေ သည်။ ကျွန်တော်ကသာ ဘာကိုမှမစားနိုင်ဘဲ မတွေ့ရသေးသော ချစ်သူကိုသာ အသည်းအသန်ရှာနေမိသည်။

‘ဟိုက်... တွေ့ပဟ...’

ကျွန်တော့်နှုတ်မှ ယောင်ပြီးထွက်သွားသော စကားသံကြောင့် မာ မာပင် ခေါင်းထောင်သွားသည်။

‘ဘာတွေတာလဲဟ...’

ကျွန်တော်ခေါင်းကို စားပွဲနားကပ်လိုက်ပြီး အသံကိုနှိမ့်၍...။

‘ဟိုမှာ... ဟိုလူကြီး... ဟိုလူကြီး...’

ဒါကိုမာမာက ခေါင်းထောင်ထပြီး...။

‘ဘယ်လူကြီးလဲနှင့်အသိလား... ခေါ်လိုက်လေ...’

‘ဟာ... ဘာငါ့အသိလဲ... ဟိုမှာဦးအောင်မော်ဆိုတဲ့ လူကို ပြောတာ...’

မာမာကဘေးဘီဝေကြည့်၍...။

‘ဘယ်ဥစ္စာကြီးလဲ... ဘယ်မှာလဲ...’

ဟု အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ပြန် မေးနေ၏။ ကျွန်တော်ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်တော့။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့စားပွဲသို့ ဈေးခွေးကြီးဆီမှတ်ချီပြေးသလို ဟန်တစ်ခွဲသားနဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးခဲ၍ ရောက်လာသောဦးအောင်မော်...။ ကျွန်တော်လည်းပျာသွားပြီး...။

‘ဟိုမှာလာနေပြီဟ... ဒီဘက်ကိုလာနေတာ... ဒီဘက်ကို လာနေတာ...’

‘ဟယ်ထိပ်ကြီးကိုပြောင်... နေတာ... လို့... ဟိဟိ...’

မာမာကမဆီမဆိုင်သဘောကျနေသေး၏။ ကျွန်တော် ခေါင်းမဖော်ရဲ။ ဦးအောင်မော်ဆိုသည့်လူကြီးက ဂေါက်ဂက်ဂေါက်ဂက် နဲ့ကျွန်တော်တို့ဘက် ပြုံးပြုံးကြီးလျှောက်လာ၏။

ပြဿနာတွေစပြီထင်ရဲ့. . .

‘ရောက်နေတာကြာပြီလား. . .’

ဦးအောင်မော် ကျွန်တော့်ပခုံးကို လိုအပ်သည်ထက်ပိုပြင်းအောင်ပုတ်ပြီးနှုတ်ဆက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှဆေးပြင်းလိပ်မီးက ဖွာခနဲ. . . ဒါကို မာမာက ဘုမသိ ဘမသိနှင့်. . .

‘စားပါဦး. . . ဦးလေး. . .’

ဟုဆို၍သူစားလက်စမုန့်စိမ်းပေါင်း ပန်းကန်ကိုထိုးပေးသည်။

ဦးအောင်မော်၏မျက်နှာချက်ချင်းမည်းတက်သွားသည်။ အတန်ကြာမှမှင်ပြန်သတ်ပြီး. . .

‘စားစား. . . တူမစား. . . အင်း. . . ကိုယ့်အသက်အရွယ်က ဦးလေးခေါ်ရမယ့်အရွယ်တောင်ဖြစ်သွားပြီကိုး. . .’

ဟုဆိုရင်းခုံတစ်ခုံကိုဆွဲ၍ မှင်မပျက်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ နောက်ဆေးပြင်းလိပ်ကိုဟန်လုပ်ဖွာရင်း. . .

‘အေးလေ. . . အသက်အရွယ်အတွေ့အကြုံက ရင့်ကျက်လာပြီကိုး. . . ကိုယ်ဆိုလှည့်ပတ်သွားလာခဲ့တဲ့နိုင်ငံက ဘယ်နည်းမှ မနည်းဘဲကိုး. . .’

ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင်အကြားကဝင်လာသည်။ မာမာ့ကိုဝေ့ကြည့်တော့မာမာမျက်နှာကရှုံ့တွဲတွဲ. . . ။ ဒါကိုအလိုက်မသိသောဦးအောင်မော် ဟူသောထိပ်ပြောင်ကြီးကခေါင်းကိုမော့၍. . .

‘အေးဗျာ. . . ဒီလိုထနောင်းပင်ကြီးတွေမြင်တော့. . . ဂျပန်ကိုတောင် လွမ်းမိသေး. . . .’

သူ့မဆီမဆိုင်စကားကြောင့်ကျွန်တော်မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြင့်. . .

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်. . .’

‘ဂျပန်မှာက ထနောင်းမရှိဘူးဗျ. . .’

‘ဟင်. . .’

ကျွန်တော်ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ပါးစပ်ကြီး ဟပြီး ငြိမ်နေမိ၏။ အော်. . . ကြွားတတ်ပုံပြောပါတယ်။ မာမာကိုကြည့်တော့လည်း

မာမာက မျက်နှာကြီးရှုံ့ပြီးတစ်ဖက်လှည့်နေ၏။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့မကြားချင်ဘူးဟူသည့်သဘော...။ ဟိုလူကြီးကတော့ ဒါတွေငါမသိဘူးဆိုသည့်ပုံမျိုးနှင့် ခေါင်းမော့နေသည်။ သူ့ဆေးပြင်းလိပ်မီးများသာ ဖွာခနဲဖြာခနဲ... အတန်ကြာမှ...

‘အော်... အခုမှသတိရတယ်... ဟိုတစ်နေ့က အိမ်ကိုဖုန်းလာတယ်ဗျာ... ကျုပ်ကဘယ်သူဆက်တာလဲဆိုတော့... လေဆိပ်ကကျောက်ရုပ်ကြီးတဲ့... ဟားဟား...’

ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီးနီနေလိမ့်မည်။ မာမာကကျွန်တော့်ကိုပြူးတူးပြဲတဲကြည့်သည်။ ဟိုလူကအောင်နိုင်သူအပြုံးမျိုးနှင့် ခေါင်းကိုမော့၍ဟန်လုပ်ရယ်ရင်း...

‘ဒါနဲ့ကျုပ်ကလည်းဟာသဉာဏ်ရွှင်သူဆိုတော့... လေဆိပ်ကကျောက်ရုပ်ကြီးတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဖြစ်ခြင်းဖြစ်မျောက်ဗယုတ်ပဲဖြစ်ရမယ်...။ ပြောစမ်းကျောက်ရုပ်လား မျောက်ဗယုတ်လားဆိုတော့...’

သူစကားကိုထပ်မဆက်ဘဲ ခန္ဓာကိုယ်ကိုငုံ့ကိုင်း၍ ကျွန်တော့်ကိုစိုက်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီးကဖရိုဖရဲ...။ နောက်မှသူကအသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်...

‘ငါးခြောက်ဖုတ်တဲ့ဗျာ... ငါးခြောက်ဖုတ်တဲ့... ဟား... ဟား... ဟား...’

ဟုဆိုရင်းသူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးခုံ့ကိုမိုရင်း အနောက်လှန်လဲကျမလောက် အားရပါးရအော်ဟစ်ရယ် မောနေလေ တော့သည်။ ထိုစဉ်မထင်မှတ်သောအဖြစ်အပျက်က...

သူ့လက်ထဲကိုင်ထားသော ဆေးပြင်းလိပ်မီးပွားက... ဖြတ်သွားသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ ခါးတွန့်အင်္ကျီပေါ်ကျသွား၏။ ထိုမိန်းမကြီးဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီကလည်းဇာအင်္ကျီအပါးလေးဆိုတော့ မီးစမှာဖြာခနဲကျပျံ့သွားသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ထိုမိန်းမကြီးက ဦးအောင်မော်ခုံကိုကျော်၍ ကျွန်တော့်ဘက် ဖြတ်လျှောက်လာ၏။ ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မြင်နေရတာက

မိန်းမကြီးတင်ပါးပေါ်မှ မီးစများ. . . ။ မိန်းမကြီးကတော့ ထိုအဖြစ်အပျက် ကိုမသိသေးဘဲ. . . စတိုင်ပြုံးပြုံးကာ ကော့တော့ကော့တော့နဲ့ ကျွန်တော့် ရွှေ့ဖြတ်လျှောက်လာ၏။ မကြာခင်အချိန်အတွင်း အသားကိုမီးလောင် တော့မည်ဟုသိနေရသောကျွန်တော့်မှာမနေနိုင်တော့. . . စကားနှင့်ပြော နေလျှင်လည်းနောက်ကျတော့မည်။ ထို့ကြောင့်လျင်မြန်စွာလှုပ်ရှား လိုက် သည်။

‘ဖတ်. . . ဖတ်. . .’

ကျွန်တော်၏လက်ဝါးကြမ်းနှစ်ဖက် ထိုအဖွားကြီးပေါ်ကျရောက် သွား၏။ သူ၏တင်ပါးကို တဖတ်ဖတ်နှင့်အရိုက်ခံရ၍ မိန်းမကြီးအံ့အား သင့်စွာချက်ချင်းလှည့်လာသည်။ နောက် ကျွန်တော့်ကိုမျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်ပြီး. . .

‘နင်. . . နင်ဘာလုပ်တာလဲ. . .’

သူ၏ဒေါသတကြီးစကားကြောင့် ကျွန်တော်ပြာတောက်သွား၏။ ကျွန်တော်မြင်နေရတာသူ့ခါးပေါ်မှမီးခိုးများ. . .

‘ဟို. . . ဟို. . .’

‘ဘာဟိုဟိုလဲ. . . ဟင်. . . နင်ဘတ်(စ်)ကားပေါ်ကအကျင့် တွေဒီမှာလာမလုပ်နဲ့. . . မသိဘူးများမှတ်နေလား. . .’

သူ့အော်သံကြောင့်အားလုံး ကျွန်တော်တို့ကိုဝေကြည့်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိတော့ တငွေငွေလောင် နေသောမီးစများကိုသာ ပြူးတူးပြဲတဲကြည့်နေမိသည်။ သူတင်ပါးပေါ် ညော်နံ့သင်းလာ၏။ သူကတော့သူ့အဖြစ်ကိုမသိဘဲ ကျွန်တော့်ကိုစူးစူး ဝါးဝါးကြည့်၍. . .

‘ဟင်. . . ရုပ်ကတော့သနားကမားရုပ်နဲ့ညှော့ခံပွဲလာပြီးလက်သ ရမ်းနေတာပေါ့လေ. . . ဟုတ်လား. . .’

ကျွန်တော်ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်းမသိ. . . မြင်နေရတာက တငွေ ငွေလောင်တက်နေသော သူ့ခါးတွန့်အင်္ကျီပေါ်ကမီးစ. . . မိန်းမကြီး ကတော့အသားမလောင်သေး၍ထင် ကျွန်တော့်ကိုစွတ်ဟောက် နေသည်။

‘အောင်မာ သူစိတ်ထဲမှာတော့အတုဖြစ်မယ်ဆိုပြီး စမ်းလိုက်တာ ပေါ့လေ. . . ဘယ်ရမှာလဲ. . . တင်မမတို့ကချက်ချင်းသိတယ်. . . ဒါအစစ်ဟဲ့ အစစ်. . . ဒါမျိုးဖြစ်အောင်နေတိုင်းလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ထားတာ. . .’

တင်မမကြီးက သူ့ကိုယ်သူလက်နှင့် တဖြန်းဖြန်းရိုက်ရင်း ပြောသည်။ ပြောလို့ မဆုံးမီ. . . သူ၏အစစ်ဆိုတာကြီး ရှူးခနဲပိန်ကျသွားသည်။ သူ့ပုံကခုန် ဂစ်တာရိုတ်မှနေ၍ ဆီကတော့ကြီးထောင်ထားသလို အထက် ကြီးအောက်ရှူးပုံစံကြီး ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွား၏။ တင်မမကြီးကတော့ ဒါကို မသိသေးဘဲ သူ၏ထွားထွက်နေတဲ့ အပိုင်းဖြစ်သောချိုင်းအောက်လက် ထောက်၍. . .

‘အော်. . . ကိုယ့်မှာတော့ငါးရုံ့ကိုယ်လုံးဖြစ်အောင် နေ့စဉ်အေ ရိုးပစ်တွေကစားလာရတာ. . . ဒီလိုဖြစ်အောင်ဒီလိုလုပ်တာ. . .’

တင်မမကြီးကပြောလည်းပြော၊ ကလည်းကပြသေး၏။ မီးခိုးများ ကတငွေငွေ. . . အားလုံးပါးစပ်အဟောင်းသား. . . ကလို့ဝမှတင်မမက လက်ဖမိုးကိုလက်ဖဝါးနှင့် တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ရင်း. . .

‘ဟင်. . . ရင်တောင် နာသေး. . . အခုတော့. . . အခုတော့ ပြောရင်း၊ ပြောရင်းမသင်္ကာ၍ မျက်နှာကိုရှုံ့၍ နှာခေါင်းကို ရှူးခနဲ၊ ရှူးခနဲလုပ်သည်။ အညော်နဲ့ခံတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ နောက်မှဘာမှမဖြစ်သ လိုစကားကိုပြန်ဆက်သည်။

‘အခုတော့. . . ဟင်. . . အောင်မလေးတော့. . . သေပါ ပြီ. . .’

သူ့စကားပင်မဆုံးလိုက် တငွေငွေလောင်နေသောမီးက သူ၏ခါးဆီသို့ စွဲလောင်၍ ချက်ချင်းခါးကော့တက်သွား၏။

‘ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . လုပ်ကြပါဦး. . . ဘာကြီးလဲ. . . ဘာကြီးလဲ၊ ဘာကြီးနဲ့ထိုးတာလဲ. . . လုပ်ကြပါဦး. . . ကယ်ကြပါဦး. . .’

တင်မမကြီး သူ့ခါးသူလှည့်ဖမ်းရင်းလည်တယ်လည်တယ်ဖြစ်နေ ၏။ သူ့ခမျာဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်းသိပုံမရ။ သူ့ကိုကြည့်ပြီးကျွန်တော်မ နေနိုင်တော့. . . အနီးရှိရေခဲရေဘူးကြီးဆွဲ၍ တင်မမကြီးနောက်ကျောကို

အောက်မှနေ ဖြန်းဆိုပင့်၍ပက်ထည့်လိုက်သည်။

ရဲ့ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ... မီးများဖြတ်ဆိုငြိမ်းကျသွားသည်။ တင်
မမကြီးကတော့ သူ့အဖြစ်ကိုသူမသိသေးဘဲကျွန်တော့်ကို စိမ်းစိမ်းဝါးဝါး
ကြည့်ရင်းအော်သည်။

‘ဟင်... နင်... နင်... လူပါးဝလှချည်လား... လက်နဲ့
စမ်းတာအားမရလို့ ရေနဲ့ပက်တာပေါ့လေ... ဟုတ်လား...’

ကျွန်တော်သူ့အပြောကို ဂရုမစိုက်သေးဘဲ... သူ၏လစ်လပ်
နေသောနေရာများကို ဖုံးပေးရန်စားပွဲပေါ်တွင် ခင်းထားသောစားပွဲခင်း
အနီကြီးကိုဆွဲယူ၍ သူ့ထံပြေးသွားပြီး ခါးမှနေ၍ ပြေးစည်းပေးလိုက်သည်။

‘ဟဲ့... အို... ဘာလုပ်...’

တင်မမအာမေဍိတ်သံများနှင့်အတူ ရုန်းကန်၏။ ကျွန်တော်လည်း
သူ့အရှက်အတွက်ငဲ့ကွက်၍ သူ၏ခါးကိုနောက်မှနေ၍နှင့်ထောက်ချုပ်၍
အဝတ်နီကို ရင်ဘတ်မှနေ၍ အသေအချာ စည်းနှောင်လိုက်သည်။

‘အောင်မလေးတော့...’

အော်သံနှင့်အတူ တင်မမကြီးခါးကော့၍ ပါလာ၏။ ကျွန်တော့်
လက်များသွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ပြီးပြီ... အခုမှတင်မမကြီး စားပွဲခင်းအနီကြီး ရင်ခေါင်းစည်း
ပုံမှာ အယူတိမ်း၍နတ်စိမ်းဖြစ်နေပုံမျိုးဖြစ်သွားပြီး...

သူကတော့ဘာမှမသိဘဲ ကျွန်တော့်ကိုသာမျက်လုံးပြူး၍ တအံ့
တဩကြည့်နေသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း နတ်ကျနေသလိုတုန်ရင်... ။
အားလုံးက ကျွန်တော်တို့အဖြစ်ကို တအံ့တဩကြည့်နေသည်။ ထိုခဏမှာ
ပင်ပြေးလာသောခြေသံများ... ။

‘ချစ်သူ...’

သူ ကျွန်တော့်ကိုတအံ့တဩကြည့်သည်။

ထိုခဏမှာပင်မာမာကကျွန်တော့်လက်ကိုလာဆွဲပြီး...

‘လာ... စောကြည်ဖြူပြန်ရအောင်...’

ဟုဆိုရင်းချစ်သူဘက်လှည့်ကာ...

‘မြင့်စန်းရီ. . . တို့ပြန်တော့မယ်. . .’

ချစ်သူဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေး
ကြည့်နေတုန်း. . . ။

ဟိုနတ်ကတော်ကလည်း. . . ကြောင်ငေးနေတုန်း. . . ။ လူတွေ
ကလည်း ကြောင်ငေးနေတုန်း. . . ။ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများသာ. . .
ခြေလှမ်းတွေနောက်ပြန်လှည့်ကုန်၏။

‘တောက်. . . ငါကိုကကံဆိုးတာပါ. . .’

‘ကံဆိုးတာမဟုတ်ဘူးဟေ့. . . နင့်ငယ်ထိပ်မိုးကြိုးပါနှစ်လုံး
လောက်ပစ်ချလိုက်ရမှာ. . . တောက်. . . ငါလည်းဘယ်လိုကောင်နဲ့ကို
လာပေါင်းမိနေမှန်းမသိဘူး. . . ။ အတန်တန်မှာထားရဲ့သားနဲ့. . .
ဘာမှမလုပ်နဲ့. . . ဘာမှမဖြစ်စေနဲ့. . . ဖြစ်ရင်ငါနင့်ကို လည်ပင်းညှစ်မှာ
နော်လို့. . . မှာတာ. . . မှာတာ. . . အမေတောင်ငါ့လောက်မှာ
မှာမဟုတ်ဘူး. . . တောက်. . . တစ်ခုခုလုပ်ထည့်လိုက်ရင်လည်း ငါပဲဆိုး
တယ် ဖြစ်ဦးမယ်. . .’

‘ဟာ. . . မာမာကလည်းဟာ. . . ဟိုမှာမီးလောင်နေတာ နင်
မြင်ရဲ့သားနဲ့. . .’

‘သူ့ဘာသာသူလောင်လောင်ပေါ့. . . နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့ နင်မီးထ
သတ်ပေးရတာလဲ. . .’

‘အမြင်မတော်လို့ပေါ့ဟ. . .’

‘ဘာလဲ. . . နင်ကမီးသတ်လား. . .’

‘အေး. . . မီးသတ်. . . အဲလေ. . . မာမာကလဲဟာ. . . နင်ကငါ့ဆို အပြစ်ချည်းပြောနေတော့တာပါပဲ. . .’

‘ဟဲ့. . . နင်အပြစ်မလုပ်ရင် ငါအာညောင်းခံပြီး ပြောနေစရာကိုမလိုဘူး. . . ။ နင်ကိုယ်တိုင်ကိုက မလည်ရှုပ်လုပ်လို့ ပြောနေရတာ. . .’

မာမာနှင့်ကျွန်တော် ထူးထူးခြားခြားမဟုတ်သော်လည်း ဤကဲ့သို့ပင် စကားများနေရသည်။ ဘေးနားမှ မျိုးထွန်းဝင်းနှင့်သန်းဇော်သစ်တို့က ပြုံးစေ့စေ့ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကြသည်။

‘တောက်. . . မာမာမပြောရင်မာမာအပြစ်. . . ဟိုမှာလူကြီးလူကောင်းတွေချည်းပဲနော်. . . အဲဒီတော့အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပေါ့. . . ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေရရင် စားချင်တာကျွေးမယ်သားရယ်စသည် ဖြင့်. . . ဆုံးမတာ. . . ဆုံးမတာ. . . ဆုံးမရင်လဲ ဟုတ်ကဲ့ မာမာပဲ. . . ပြီးရင်လုပ်တော့တစ်လွဲ. . . အခု. . . အဲဒီပွဲထဲကလူတွေ ငါတို့ကိုဘာပြောမလဲ. . .’

‘ဒီသားအမိတွေအတော်ဆိုးတာပေါ့. . .’

မာမာ၏စကားကိုမျိုးထွန်းဝင်းကလက်ညှိုးဘယ်ညာစုံထိုးရင်း ဝင်ထောက်သည်။ ဒါကိုမာမာကလည်းအားကျမခံ. . .

‘အဲဒါပြောတာပေါ့. . . လူက ကလေးလည်းမဟုတ်ဘူး. . . အသက်လည်းတဖြည်းဖြည်းကြီးလာပြီ. . . လူကြီးလည်းဖြစ်မလာသေးဘူး. . . တောက်. . . ဒီကောင့်ကိုဘယ်လိုအမည်တပ်ရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး. . .’

‘အသက်လည်းကြီးလာပြီ လူကြီးလည်းဖြစ်မလာဘူးဆိုတော့. . . ကလေးအိုပေါ့. . . ဟားဟား. . . ဒါပဲရှိတော့တယ်. . . ကလေးအို. . . ဟားဟား. . . ဟုတ်တယ်. . . ဒီကောင်ကလေးအို. . . ဟားဟား. . .’

‘ဟာကွာ. . . မင်းတို့ကလဲ’

မျိုးထွန်းဝင်းကသူ့စကားကို သူ့ဘာသာသူ့သဘောကျစွာ ရယ်

သည်။ သူတို့၏မဆုံးတမ်းစကားများကြောင့် ကျွန်တော်ပျော့ကျသွား၏။
မျက်နှာလည်း ချက်ချင်းအိုစာသွားမှာ သေချာသည်။ ဒါကိုပင် မျိုးထွန်းဝင်း
က ကျွန်တော့်ကိုစိတ်မကောင်းသလိုကြည့်ပြီး . . .

‘ဟာ . . . စောကြည်ဖြူရာ . . . မင်း အဲဒီလိုကြီးမျက်နှာအိုနေ
ရင် . . .’

‘တော်ပါကွာ . . .’

သူ့စကားမဆုံးခင်ကျွန်တော်ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။ ဟုတ်တယ်
လေ . . . ဆက်ပြောနေလျှင် သူဝမ်းချုပ်သည့်ကိစ္စပဲရောက်မှာပဲ . . .
ဒါတောင်ငတိက . . .

‘ဒါဆိုလဲကောင်းကောင်းနေစမ်းပါကလေးအိုရာ . . .’

ဒါကိုသန်းဇော်သစ်ကလည်း . . .

‘အေးလေ . . . ဟုတ်ပ . . . ဒီကောင့်မျက်နှာကြီးမြင်နေရတာ
ဝမ်းပါချုပ်ချင်သွားတယ် . . .’

‘ဟာကွာ . . . မင်းတို့ကလဲ . . .’

သူတို့စကားများကြောင့်ကျွန်တော်ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ
ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်အုပ်၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်နေမိ၏။
ဒါကိုမာမာကကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးသနားလာပုံရ၏။ ထို့ကြောင့်
သက်ပြင်းကိုခပ်ဆောင့်ဆောင့်ချရင်း . . .

‘ဒါနဲ့နေစမ်းပါဦး . . . နင်ကမြင့်စန်းရီကိုတကယ်ချစ်လို့လား’

ကျွန်တော်ချက်ချင်း ခေါင်းထောင်သွားပြီး အားရဝမ်းသာ ရင်
ခေါင်းသံကြီးဖြင့် . . .

‘ဟ . . . ချစ်တာပေါ့ဟ . . . ငါသာ တာနောယကွဘီလူးဆိုရင်
မြင့်စန်းရီကို အာခံတွင်းထဲ ငုံထားချင်လောက်အောင်ချစ်တာ . . .’

ကျွန်တော်စကားကို ကဗျာဆန်ဆန်ပြောသည်။ ဒါကို သန်းဇော်
သစ် က . . .

‘ဒါဆိုသူအင်းအင်းပါရင် မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . .’

‘မျိုချမယ်ကွာ၊မျိုချမယ်၊ကိုင်း . . . ဟေ့ကောင်တွေ ငါတင်းလာ

ပြီကွာ... စိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှ...'

ကျွန်တော်၏ဒေါသတကြီးစကားကိုဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ဒါကိုမာမာက...

‘အင်း... မြင့်စန်းရီများသနားစရာ...’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ...’

မျိုးထွန်းဝင်းကဝင်ထောက်သည်။ ဒါကိုမာမာကဆက်၍...

‘သူ့ခမျာလည်းစောကြည်ဖြူကို သံယောဇဉ်ရှိရတာ ဟိုစကားပုံလို ဖြစ်နေပြီ...’

‘ဘယ်စကားပုံလဲ...’

‘စားရမှာလဲသဲတရှုပ်ရှုပ်...’

‘အင်း... ဆိုပါတော့...’

‘ပစ်ရမှာလဲဒဏ်ငွေကငါးထောင်...’ တဲ့။

သူတို့ဘာသာပြောပြီး သူတို့ဘာသာသဘောကျ၍ ရယ်ကြပြန်သည်။ ကျွန်တော်ကသာ နေမထိထိုင်မသာဖြင့်...

‘ဟာ... နင်တို့ဟာကဘယ်လိုကြီးလဲဟာ...’

‘ဟဲ့... အကောင်ရဲ့ အခုစည်ပင်သာယာက အမိန့်ထုတ်ထားတာ နင်မသိဘူးလား... အမှိုက်ပစ်ရင် ဒဏ်ငွေငါးထောင် ဆိုတာလေ...’

‘ဟာ... ငါကအဲဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး... ငါ့ကိုပြောတာတစ်ခုမှ အကောင်းမပါလို့ ပြောနေတာ...’

‘နင်ကလဲဘယ်တုန်းက ကောင်းဖူးလို့လဲကလေးအိုရဲ့’

‘တော်ပြီဟာ... နင်တို့နဲ့စကားပြောရတာစိတ်ညစ်တယ်ဟာ’

ကျွန်တော်တစ်ဖက်သို့သာ လှည့်ထိုင်လိုက်သည်။ မာမာတို့အဖွဲ့ကတော့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ကြိတ်ရယ်နေကြသည်။ ဒါကိုမျိုးထွန်းဝင်းက...

‘ဟုတ်သားမာမာရာ... ဒီကောင့်စိတ်ဓာတ်က ဆီဒိုးနားအိမ်သာကကြွေခွက်လောက်ကိုဖြူစင်ပါတယ်ကွာ...’

‘ဟာကွာ. . . ဟေ့ကောင်တွေ. . .’

အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။ နောက်. . . စကားသံတို့တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အတန်ကြာမှမျိုးထွန်းဝင်းက. . . စဉ်စားချင့်ချိန်သော အသံဖြင့်. . .

‘အင်း. . . မြင့်စန်းရီလည်းဒီကောင်နဲ့သာပေါင်းမိရင် စကားကြီးလေးလုံး အမြဲဆောင်ထားရမယ်. . .’

‘ဘာလဲဟ. . . စကားကြီးလေးလုံးဆိုတာ. . .’

မျိုးထွန်းဝင်းစကားကို မာမာကဝင်မေးသည်။ ဒါကိုမျိုးထွန်းဝင်းက ခပ်ဟဟရယ်ရင်း. . .

‘ဒူးနဲ့မျက်ရည်ဆိုတာလေ လေးလုံးထဲ. . . ဒူးနဲ့မျက်ရည်အမြဲ သုတ်နေရမှာ. . .’

အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။ ကျွန်တော်သာ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်သွားပြီး. . .

‘ဟာ. . . တော်ပြီကွာ. . . နင်တို့နဲ့မနေတော့ဘူး. . . သွားတော့မယ်. . .’ ဟုဆိုပြီးထအထွက်. . . ကြားလိုက်ရသောမာမာအသံက. . . .

‘ဟဲ့. . . နင်သွားတော့မယ်ဆိုလဲ လမ်းထိပ်က မသွားနဲ့နော်. . .’ သူစကားကြောင့် ကျွန်တော်ခြေလှမ်းရပ်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .’

ကျွန်တော့်အမေးကို မာမာက ခပ်ဟဟရယ်သွေးရင်း. . .

‘ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး. . . လမ်းထိပ်မှာစည်ပင်သာယာနဲ့ လမ်းပေါ်တက်လာတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဖမ်းလို့. . . အဲဒါနင်ပါသွားမှာစိုးလို့. . .’

ကျွန်တော်အသံတိတ်ဆဲလိုက်မိသည်။ သူတို့၏ရယ်သံများက ကျွန်တော့်နောက်မှ ဝဲယုံလိုက်လာသည်။ ကျွန်တော်လှည့်မကြည့်တော့. . . ။

ဤသို့သာပေါ်မြင့်စန်းရီ. . .

ကောင်းမြတ်တဲ့စေတနာနဲ့ ကောင်းရာမွန်ရာ လုပ်တာတောင်
ကောင်းမှုတွေခံစားရတဲ့ကောင်အတွက် ကြည်လင်တဲ့စိတ်ကလေးတောင်
ညစ်ထေးချင်မိပြီကွယ်. . .

ကိုယ့်အရိပ်နဲ့ကိုယ်အေးချမ်းမှုမရှိတိုင်းလည်း နေမင်းကြီးကို အ
ပြစ်တင်လို့မရဘူးတဲ့. . . ကြားဖူးခဲ့ပါတယ်. . . ဒါပေမဲ့ကောင်းရာမွန်ရာ
အရိပ်ကလေးတောင် မထွက်တဲ့ငါ. . . ဘယ်သူ့ကိုမှီခိုနေရမှာလဲ. . .
ငါ့ကိုယ်ငါလည်း ဘယ်လိုလူစားမျိုးမှန်းကို မသိတော့ဘူးကွယ်. . . ။

အရာခပ်သိမ်းကိုလည်း ဖွင့်ပြောနေစရာမလိုဘူးပေါ့. . . ဒါပေ
မဲ့ တို့တွေမိုးရာသီမှာ အိပ်မက်မက်ခဲ့တာကို မေ့လို့ရမှာတဲ့လား. . . ။

မဟောင်းနွမ်းသေးတဲ့ မေတ္တာတရားတွေကိုတောင် ငါ့ရင်ခွင်ပြ
တင်းတံခါးကနေပြီး အိမ်အပြင်ဘက်ကို ပြေးထွက်ကုန်ပြီ ငါဘယ်လိုလုပ်ရ

မှာလဲဟင် . . .

ဒါကြောင့် မင်းအသံတွေကို အမည်နာမတပ်ဆင်ဖို့၊ အာဒမ်ရဲ့ နံရိုးကို ခေတ္တချိုးယူပြီး ချစ်ခြင်းကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုရိုးသားစွာ ကမ္ပည်းထိုးလိုက် ရပါသည်။ နားဆင်ပါတော့ချစ်သူ . . . ။

ဘာမှမရှိဘဲ တီးတိုးသံများသာပေါက်ကွဲနေတယ်။ . .
အဲဟိုမှာမျက်ကန်းငါချီတက်လာလို့တဲ့လေ။ . . ။
တောအုပ်တွေမီးလောင်နေပြီ။ . . ဘယ်သားကောင်များချင်း
ရပါ့။ . . တဲ့။ . . (အော်ဟစ်သံ)
တစ်ယောက်ရင်ခွင်ထဲတစ်ယောက်ခုန်ဝင်
ပိန်ပါးပါးအတိတ်တွေဆွဲပိတ်ရင်းမီးများငြိမ်းသတ်ကြ။ . .
သူတို့အချင်းချင်းအမှောင်ထဲလိုက်ဖမ်းကြ။ . .
သူတို့အချင်းချင်းအလင်းရောင်ကိုကြောက်လန့်ကြ။ . .
သူတို့အချင်းချင်းရက်ပေါင်း(၇၀၀)ငိုကြွေးကြ။ . .
သူတို့အချင်းချင်းရုန်းရင်းဆန်ခတ်တွေဖြစ်ကြ။ . .
ဟော။ . . သူတို့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်တွေ့ရှိကြပြီ။ . .
ကြည့်စမ်း။ . . သူတို့ရဲ့မျက်ဝန်းထောင့်စွန်းများ။ . .

မိုးရာသီဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ကြိတ်ကြိတ်တိုးမျက်ရည်တွေ. . .

အဲဒီလို. . . ငါတို့ရဲ့အိပ်မက်တွေ. . .

မိုးရာသီခိုးယူသွားတုန်း က. . .

ဒါပါပဲမြင့်စန်းရီရယ်. . .

အိပ်မက်တွေထဲမှာ ဖောဖောသီသီအရဆုံးအချစ်အတွက်
ငါတို့ကဗျာတစ်ပုဒ်လောက်နဲ့ပဲ ပေးဆပ်ရဦးမှာလား. . . ။

ကမ္ဘာပေါ်မှာအကောင်းဆုံး ဖျော်ဖြေရေးဟာ ရည်းစားထားခြင်း
လို့ပဲ ထင်တယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖျော်ဖြေချင်လို့ မြင့်စန်းရီကို
ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုယုံပါ။ ငါ့ရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို မင်းရဲ့အကြည့်
တစ်ချက်အောက် တည်ဆောက်ထားလို့ပါပဲ. . . ။

ကြားဖူးပါတယ်လေ. . . အားလုံးဟာကိုယ်ပိုင် အတ္ထတွေထဲက
ရုန်းထွက်ရခက်သတဲ့. . . ။ ဒါပေမဲ့ စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကျတော့ ကိုယ့်
အတ္ထရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်မှာ အမြဲရှိတတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့်လူ
တိုင်းဟာအတ္ထနဲ့ အချစ်ကို ကလေးငယ် တစ်ယောက်လမ်းလျှောက်သလို
ဟန်ချက်ညီညီထိန်းထားနိုင်ရသတဲ့. . . ။ ဒါမှအချစ်နဲ့အတ္ထအတွက် ညီမျှ
တဲ့ ပြီးပြည့်စုံမှုရှိမှာပါ. . . ။ ဒါပေမဲ့. . . သိတယ်မဟုတ်လားကွယ်. . .
မပြီးပြည့်စုံခြင်းသာ နောက်ဆုံးအမှန်တရား. . . ။

နေလုံးသည်သစ်ပင်ကိုင်းဖျားတွင် ချိတ်ဆွဲနေသည်။ သူ၏ အလေးချိန်ကို မခံနိုင်သောသစ်ကိုင်းဖျားသည်လည်း လေထဲတွင် ဝေ့ ရမ်းနေသည်။ အရှေ့လေကျနေသည် ဟုလည်းသိရသည်။ ကျွန်တော်သာ ရှေ့လေကို ကျောခိုင်းကာ သစ်ကိုင်းဖျားထိပ်က ဝင်လုဆဲနေလုံးကြီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

‘အခုမြင့်စန်းရီကို အပြင်ပေးမထွက်တော့ဘူးတဲ့’

မာမာ၏စကားသံ. . .

‘ဦးအောင်မော်ကြီး ကြပ်တာနေမှာ. . .’

မျိုးထွန်းဝင်းကထောက်ခံသည်။

‘ငါလည်းဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းကိုမသိတော့ဘူးဟာ. . . ။ သူ့အဖေ

က သဘောမတူတော့တာလားမသိဘူး. . .’

‘သူ့အဖေက သဘောမတူတာ မဟုတ်ဘူး. . . ။ သူ့အဖေက

လည်း ဘာမှပြောပုံမရဘူး. . . ။ ဟိုလူကြီးကို တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုးလှည့် ပတ်ကြပ်နေတာ. . . အပြင်ထွက်ရင်လည်း သူပါလိုက်လိုက်နေတာ တဲ့. . .’

‘မြင့်စန်းရီကလဲ ဘာမှမပြောဘူးလား. . .’

‘ဘယ်ပြောမှာလဲဟ. . . မြင့်စန်းရီကလူအေးဟာကို. . . ။ စကား တောင်သိပ်ဟဟ ပြောတာမဟုတ်ဘူး. . .’

စကားသံတို့ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်။

နေလုံးကြီးက သစ်ကိုင်းမှနေ၍ ဖြည်းညင်းစွာ ပြုတ်ကျလာသည်။ အိပ်တန်းပြန်ငှက်တို့သည်လည်း တစာစာအော်မြည်ရင်း နေလုံးကြီးဆီသို့ ဦးတည်နေကြသည်။

ရာသီဥတုကတော့ အေးချမ်းသယောင်ထင်ရသည်။ သို့သော်ရင် က ပူဆဲ. . .

‘ငါသိပြီ. . .’

မာမာကတစ်စခန်းထသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ဘက်လှည့်၍. . .

‘ဘာလဲ. . .’

‘ငါပြောပြမယ်. . . ငါမြင့်စန်းရီတို့အိမ်သွားပြီး ချိန်းခွဲလိုက်မယ်’

‘ဘယ်လိုချိန်းခွဲမှာလဲ. . .’

မာမာကတစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး. . .

‘အင်း. . . ဒီလိုဟာ. . . သူကအပြင်မထွက်ရဘူးဆိုတော့ည ဘက်ချိန်းခွဲမယ်. . .’

‘ဟင်. . . ညဘက်ဘယ်ကိုလဲ. . .’

မာမာကစိတ်ညစ်သလို ဟန်မျိုးနှင့်ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်၍. . .

‘ဟာ. . . ဘယ်ရမှာလဲ. . . သူတို့ခြံထဲကိုပေါ့. . .’

‘သူတို့ခြံထဲကိုငါတစ်ယောက်တည်း. . .’

မာမာကမျက်မှောင်ကြုတ်၍. . .

‘ဟဲ့. . . ဘယ်နှယ်တစ်ယောက်တည်းရမှာလဲ. . . ။ ငါလည်း ပါမှာပါ. . .’

‘အေးလေ... သူတို့ခြံထဲကိုပေါ့... ငါလည်းမြင့်စန်းရိန်းအ
တူအိမ်ပေါ်မှာရှိနေမှာပဲ...’

‘ကြောက်လိုက်တာ...’

ကျွန်တော်၏စကားကို မာမာကခါးကိုထောက် မျက်လုံးကိုပြူး
၍...’

‘ကြောက်လို့ရှိရင် မသွားတော့နဲ့ဟေ့... မသွားနဲ့... ငါလည်း
ပြန်မယ်...’

မာမာကပြောလည်းပြော... လှည့်လည်းလှည့်ထွက်သွားသည်
မို့၊ ကျွန်တော်လည်းပျာပျာသလဲဖြင့် သူလက်လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း...

‘ဟ... နေ... နေဦးလေ... မာမာ...’

‘ဟဲ့... အို... ဟဲ့ကောင်... နင်ဘာကိစ္စငါလက်ဆွဲတာလဲ၊
လွှတ်စမ်း...’

သူ့အော်သံကြောင့်ကျွန်တော်သူလက်ကိုပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

‘ဆော... ဆောရီးမာမာ... ငါစိတ်လောသွားလို့... အ
ဟီး...’

ကျွန်တော့်စကားကို မာမာကဒေါသတကြီးဖြင့်...

‘ဘာစိတ်လောသွားလို့လဲ... နင်စိတ်လောတယ်ဆိုပြီးငါ
လက်ကို ဆွဲနေတာအကြိမ်ရေအတော်များနေပြီနော်... ဟင်းဟင်း...’

မာမာက ကျွန်တော်ကိုလှည့်ကြိမ်း၏။ ဒါကို ကျွန်တော်ကလည်း
မျက်နှာကလေးအိုချလိုက်ပြီး...

‘ဟာကွာ... မာမာကလည်းနင်သိရက်သားနဲ့... ငါလက်ဆွဲ
တာကိလေသာမပါပါဘူး...’

ကျွန်တော့်စကားကို မာမာမျက်လုံးကြီးပြူး၊ အံကြီးကြိတ်ပြီး...

‘အောင်မာ... နင်က ကိလေသာနဲ့ ဆွဲချင်သေးတာပေါ့လေ...
ငါအခုပါးထချလိုက်ရ... ဖြောင်းခနဲတောင်နေဦးမယ်...’

ကျွန်တော်ဘာမှမပြောဘဲ သွားဖြဲနေလိုက်တော့၏။

‘အဟီး...’

မျက်လုံးကလေးစင်း၊ သွားကလေးဖြဲထားသော ကျွန် တောင့်ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်သည်။ နောက်မှသက်ပြင်းကိုချပြီး...

‘အေး... ဒါဆိုလည်းနင့်ကိုယ်နင်ဆင်ခြင်... ငါပြောတာကိုအ သေအချာမှတ်...’

‘အေး... အေးပါ... ငါဆင်ခြင်ပြီးမှတ်ပါ့မယ်...’

မာမာကကျွန်တော်ကိုမျက်စောင်းထိုးပြန်၏။ နောက်...

‘ဒီမှာကြည့်...’

ကျွန်တော်သူ့မျက်နှာကိုမကြည့်ရဲ၍ရင်ညွှန်ကိုကြည့်သည်။ ဒါကိုမာမာက...

‘ဟဲ့... ဘယ်နေရာကိုကြည့်တာလဲ...’

ကျွန်တော်ကြည့်နေရာ လက်ညှိုးညွှန်ပြမလိုလုပ်ပြီးမှ သတိရပြီး ကိုယ့်ဆံပင်ကိုယ် ထိုလက်ညှိုးနှင့်ထိုးလိမ်နေလိုက်သည်။ ဒါကို မာမာက သက်ပြင်းချပြီး...

‘ငါနဲ့နင် မြင့်စန်းရီတို့အိမ်သွားကြမယ်လေ...’

‘ဟာ... ဖြစ်ပါ့မလား... သူ့အဖေတွေသွားလို့ဟုတ်ပေ့ဖြစ် နေဦးမယ်...’

‘ဟဲ့... ဘာဖြစ်လဲဟဲ့... မြင့်စန်းရီကသူ့အဖေကိုဖွင့်ပြောပြီး သားဟာကို...’

ကျွန်တော်လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဆုပ်၊ ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါ ပြီး...

‘ဟင့်အင်း... ငါတော့မတွေ့ရဲဘူး...’

မာမာက ကြောက်တတ်ရန်ကောဟူသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့် သည်။

‘အေး... ဒါဆိုလည်းငါဒီအတိုင်းသွားမယ်... နင်ကခိုး ဝင်...’

‘ဟင်... ငါကခိုးဝင်ရမယ်...’

‘တွေ့ချင်ရင်ခိုးဝင်... မတွေ့ချင်ရင်မဝင်နဲ့...’

ကျွန်တော်ခေါင်းကို သွက်သွက်ညိတ်ပြလိုက်ပြီး...
 ‘ခိုးဝင်ပါ့မယ်...’
 မာမာက ဒေါ်ခင်အေးဟန်ပြုံးပြုံး၍...
 ‘သူတို့ခြံရဲ့ဘယ်ဘက်ဘေးမှာ စံပယ်ရုံတစ်ရုံရှိတယ်...။ အဲဒီ
 မှာနင်ဝပ်နေ...’
 ‘ဝပ်နေရမယ်...’
 ‘အေး... တွေ့ချင်ရင်ဝပ်၊မတွေ့ချင်ရင်မဝပ်နေနဲ့...’
 ‘ဝပ်နေပါ့မယ်ဟာ...’
 ‘အဲဒီမှာ... ငါကမြင့်စန်းရီကိုတစ်ဖက်လှည့်နဲ့ခြံထဲလွှတ်လိုက်
 မယ်... နင်က...’
 ‘ငါကစံပယ်ရုံကထွက်ပြီး... အဟီး ဟီး ဟီး... အဲဒါမဟုတ်
 လား...’
 ကျွန်တော်လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းပူးပြလိုက်သည်။ ဒါကို မာမာ
 ကကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်ပြီး...
 ‘ဟင်... ဒါမျိုးကျတော့အလွန်တတ်...’
 ‘တတ်ရမယ်... အဲလေ... ယောင်လို့... ခစ်ခစ်...’
 မာမာက ဝမ်းသာလုံးဆို့နေသော ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း...
 ‘ဟင်း... ဟဲ့ကလေးမသာ... တက်လည်းတက်နေပါဦး
 မယ်... ဝမ်းသာနေတဲ့ပုံကလည်း ဝက်ရူးပြန်နေသလားတောင် အောက်
 မေ့ရတယ်...’
 ‘ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါဟာ... ဝမ်းသာလွန်းလို့ဟိ... နင်ကသိပ်
 တော်တာပဲသိလား... အဲဒါကြောင့်လေ...’
 ဟုဆို၍ သိတယ်မဟုတ်လား ကျွန်တော် သူ့ဆီပြေးအဝင်...
 ‘ဟေ့ကောင်... လာရဲလာကြည့်...’
 ဟုဆို၍ မာမာကသူ့လုံချည်အနည်းငယ်မပြီးဖနောင့်ထောင်ပြ
 သည်။ ဝင်လာလျှင်ရင်ဘတ်ကိုကန်ချမည်ဆိုသည့်သဘော...။
 ကျွန်တော်လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဆုပ်၊ သွားကိုဖြဲခေါင်းညိတ်

ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။မလုပ်တော့ပါဘူးဆိုသည့်သဘော။ . . ။
ရင်ထဲမှာတော့ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီးဝက်ရှူးပါပြန်ချင်နေမိသည်။
အဲဒီလို။ . . ။

အိပ်မက်အပိုဒ်ခွဲ

ညက အေးစက်စက်မျက်နှာပေးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ခတ်အေးအေးကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ကသာ ညကိုမကြည့်အားဘဲ ကုပ်ချောင်းချောင်းမျက်နှာပေးနှင့် ခြံစည်းရိုးနားပြေးကပ်လိုက်သည်။ ဝတ်ထားတာက အနက်ရောင်ဝမ်းဆက်၊ အုပ်နံရံကအဖြူဆိုတော့ အမှောင်ထဲမှာပင် ကျွန်တော့်ပုံကထင်းနေသည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူများကလည်း ဖြူဖွေးသော အုတ်နံရံတွင် အနက်ရောင်ဝမ်းဆက်နှင့်ရပ်နေသော ကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော်သူတို့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်သေး။ တရုတ်သိုင်းကားထဲကလို ခြံစည်းရိုးကို ခုန်ကျော်ဖို့ကြည့်သည်။ မဖြစ်နိုင်။ လူကြီးတစ် ဖောင်ကျော်ကျော် မြင့်သောအုတ်တံတိုင်း

ပေါ်ရှိ သံချွန်များထောင်ထားသည်ကိုကြည့်ပြီး မကြိမ်းသင့်သောနေရာ အကုန်ကြိမ်းသွားသည်။

‘ဟဲ့. . . ဟိုခွေးကောင်လေး ဘယ်ခြံစည်းရိုးကတိုးဖို့လုပ်နေတာ လဲ. . .’

အသံကြား၍လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မာမာ. . . အုတ်နံရံနား ကပ်၍တောင်ဘက်ချောင်းလိုက်လုပ်နေသောကျွန်တော့်ကိုအထူးအဆန်း သဖွယ်ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်တိတ်တိတ်ကလေးနေရန်လက်ညှိုးကလေး နှုတ်ခမ်းပေါ်တင်ကာ ရှူးခနဲလုပ်လိုက်ပြီး အသံကိုနှိမ့်၍. . .

‘ရှူး. . . တိုးတိုးလုပ်ပါဟ. . . ခြံထဲခိုးဝင်ဖို့လုပ်နေတာဟ. . . လာလာငါနင်တိုးဖို့ခွေးတိုးပေါက်တစ်ပေါက်တွေ့ထားပြီးပြီး. . .’
‘ဘာ. . .’

မာမာကမျက်လုံးကြီးပြူးထအော်သည်။

‘အတော်ပဲဟ. . . ငါနဲ့ဆိုနည်းနည်းကြပ်လိမ့်မယ်နင့်ကိုယ်လုံး နဲ့ဆိုကွက်တိပဲ. . .’

‘ဟဲ့. . . ကလေးမသာ. . . ငါအခုပါးထချလိုက်ရ မကောင်းရှိ ရော့မယ်. . .’

‘ဟာ. . . မာမာကလည်းဟာ. . . နင်ငါ့ကိုပါးစပ်နဲ့ ပါးချနေတာ အကြိမ်တစ်သောင်းတောင် မကတော့ဘူးနော်. . . ငါကစေတနာနဲ့လည်း နေရာရှာပေးရသေးတယ်. . . ။ မယုံရင်နင်လာတိုးကြည့်. . . ကွက်တိ မဖြစ်ရင်ကြိုက်သလိုပြော. . .’

ကျွန်တော့်စကားကို မာမာဒေါသတကြီးဖြင့်. . .

‘အေး. . . နင့်အမျိုးတွေတိုးတဲ့အပေါက်. . . နင်ပဲတိုး. . . ငါ တော့ဒီတံခါးကပဲဝင်ပြီ. . .’

ဟုဆို၍ အိမ်တံခါးဝကနေ ကော့ပက်ကော့ပက်နှင့် လှမ်းဝင်သွား သည်။ ထိုတော့မှကျွန်တော်လည်း သတိရသွားမိ၏။ ဟုတ်သား သူအိမ် ပေါက်ဝက ဒီအတိုင်းဝင်လျှင် ရနေသည့်ဟာကို. . . ။ ကျွန်တော်ကသာ ခြံထဲခွေးတိုးပေါက်က ခိုးဝင်ဖို့လုပ်နေမိသည်။

နောက်မာမာကိုကြည့်လိုက်တော့ ခြံထဲအတော်ရောက်နေပြီ။
ထိုတော့မှကျွန်တော်လည်း ခြံထဲခိုးဝင်ရန်မာမာပြောသလို အမျိုးပေါက်
လိုက်ရှာမိသည်။

‘တွေ့ပြီ. . .’

အပေါက်ကလူတစ်ကိုယ်စာကွက်တိ. . . ။ နို့ပေတွဲ. . .
လေးဖက်တော့ထောက်ဝင်ရမည်။ ကိစ္စမရှိ. . . ။ အထဲရောက်လျှင်
ပြီးပြီ. . .

ကျွန်တော်လေးဖက်ထောက်လိုက်သည်။ နောက်. . . ခေါင်းကိုငုံ
၍ ခြံထဲတိုးဝင်လိုက်သည်။

ရပြီ. . . လူတစ်ကိုယ်လုံးဘယ်နေရာမှမခြစ်မိဘဲ ခြံထဲရောက်
သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟင်. . .’

မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းက ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းအစုံကိုပြာဝေ
သွားစေ၏။ မပြာခံနိုင်ရိုးလား. . . ကြည့်လေ. . . ဖြစ်နေပုံ. . .

ကျွန်တော်မျက်နှာနှင့် လက်နှစ်လုံးအကွာတွင် လျှာကြီးထုတ်
ပြီးခန့်ခန့်ကြီးရပ်နေသော ခြံစောင့်ဒိုဘာမင်ခွေးကြီး. . . ။ ကျွန်တော်လည်း
သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီး တိုးနေပြီမို့ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ. . . ။
ဟပ်ထည့်လိုက်ရင်တော့မျက်နှာတော့ပျက်ပြီ. . . ။

ခွေးကြီးပါးစပ်ဟလာသည်။ သူ့ပါးစပ်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ခန္ဓာ
ကိုယ်အနှံ့မှ ဇောချွေးများစိမ့်ထွက်လာသည်။ ခွေးကြီးသွားဖြတ်ကလာသည်။
သူ၏အစွယ်များဖွေးခနဲ. . .

‘ဘုရား. . . ဘုရား. . .’

မတစဖူးအထူးတမိ၏။

သွားပြီ. . . ဒီတစ်ခါတော့တကယ်သွားပြီ. . . ။ ကျွန်တော်
ကြောက်လန့်တကြား မျက်လုံးကိုမှိတ်ထားလိုက်သည်။

သားမှားပြီအမေ. . . သားမှားပြီ. . . တဏှာတစ်ကြောထမိ
သည့် အတွက်. . . မျက်နှာခွေးအဟပ်ခံရတော့မည်။ ဪ. . .

ကိလေသာ. . . မည်သို့လုပ်ရမည်နည်းကိလေသာ. . . ။ လှုပ်လည်းမလှုပ်
ရဲ. . . ထိုအတိုင်းသာမျက်လုံးမှိတ်ပြီးကံကြမ္မာကိုလေးဖက်ထောက်
စောင့်နေလိုက်သည်။ ကြောက်စိတ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရင်နေ၏။
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ. . . ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ. . . ခွေးကြီးနှင့်ဆုံတော့ကျွန်တော်
လည်းဘာမှမလုပ်တတ်. . . ထိုစဉ်. . . ပလပ်ခနဲကြားလိုက်ရသော
အသံ. . . နဖူးပေါ်မှ အေးခနဲအထိအတွေ့. . .

‘ဘာကြီးလဲဟ. . .’

ဟုအော်မြည်ရင်း ကြောက်လန့်စွာငြိမ်နေမိသည်။ နောက်
ပလပ်ပလပ်အသံများနှင့်အတူတိုတက်လာသောနဖူး မသင်္ကာနိုင်စွာ
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်နဖူးကိုသူ့လျှာကြမ်းကြီးနှင့်
လျက်နေသော ဒိုဘာမင်ခွေးကြီး. . .

‘ဟင်. . .’

တစ်ချက်တည်းမဟုတ် တစ်ခါလျက်သုံးချက်. . .

‘ဪ. . . ဘယ်ဘဝတုန်းက ဆွေမျိုးများလဲကွယ်. . .’

ကျွန်တော်လည်းခွေးကြီးကိုကြည့်ပြီး သူ့ကိုပဲပြန်လျက်ပေးရမလား
စဉ်းစားမရဖြစ်နေမိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်ဘာမှမလုပ်လိုက်ရ။

ကျွန်တော့်ကိုလျှာဖြင့်လျက်၍ အားရတော့မှ ခွေးကြီးတိုစိစိ
အမြီးနဲ့၍ အိမ်ဘက်လှည့်ဝင်သွားသည်။ အော်. . . သိပ်ချစ်တတ်သည့်
ကောင်ကြီးပါ လားနော်. . . ။ ဒီလိုခွေးမျိုးတစ်ကောင်လောက်
မွေးထားမိရုံနဲ့ သူ့ခိုးတွေ ချစ်လိုက်မည့်အမျိုး. . . ။ ကျွန်တော်လည်း
သူ့နောက် လေးဖက်ထောက် လိုက်ဝင်ပြီး စံပယ်ရုံထဲပြေးဝင်လိုက်သည်။

စံပယ်ရုံအောက်ပြေးဝင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်က
နွေးခနဲ. . . ။ ချစ်သူအိမ်အရိပ်မှီထင်ပုံ၊ လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည်။ အိမ်
ပေါ်မှတော့ မာမာနှင့်ချစ်သူတို့၏ စကားသံများ. . . ။ ပျော်ရွှင်နေသည့်အ
ရိပ်အငွေ့များ. . . ။ ကျွန်တော်သာစိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပန်းခြံ၏အမှောင်
ထဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာဝင်နေလိုက်သည်။ ဤသို့သာပေါ်မြင့်စန်းရီ. . .

လူးလွန်လှုပ်ရှားနေသော သစ်ရွက်များကြား. . . ဆိတ်ငြိမ်လွန်း

လှသူဟူ၍မထင်ပါနှင့်. . . ကျွန်တော်၏ဖြစ်တည်မှု ရင်ခုန်သံတေးသီချင်း တို့ကြားချင်လျှင်နားဆင်၍ပင်ရနိုင်သည်။ သစ်လွင်နက်မှောင်သော ညတို့၌ ချစ်သူခြေသံကို စောင့်စားနေသော ကျွန်တော်၏စိတ်အာရုံမှာ တည်ငြိမ်ဦးပါမည်လော။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားမှ တသွင်သွင် စီးကျနေသည့် အချစ် ဆိုသည့်သင်္ခန်းစာများ သင်ယူရန်ကြိုးစားခွင့်ပြုပါ။ ထိုအထဲမှ အသုံးဝင်သော အချက်အလက်တို့ကို ရွေးချယ်ခွင့်ပြုပါ။ ယခုလောလော ဆယ်တော့ ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံများက ကပိုကရိုနှင့် ပြိုကျနေသည်။

ချောက်ခနဲတံခါးဖွင့်သံကြောင့် ကျွန်တော်ခေါင်းထောင်သွားမိသည်။ အပေါ်မှာတော့ မာမာနှင့်ယောက်ျားတစ်ယောက်တို့၏ စကားသံ. . . ဒါ. . . ဒါဆိုတံခါးဖွင့်သံသည် ချစ်သူ၏တံခါးဖွင့်သံသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံများ ကျက်ကျက်ဆူသောရေခွေးအိုးလို ပလုံစီထသွားသည်။

နောက်ကြားရသည်က တရှုပ်ရှုပ်ခြေသံများ. . . ။

အို. . . ကြည့်စမ်း. . . ။ ကျွန်တော့်ချစ်သူရယ်လေ. . . ။

ညဘက်မိုးလားမသိ ပါးပြင်ပေါ်သနပ်ခါးများကို ထူပိန်းအောင် လိမ်းထားပြီးညဝတ်အင်္ကျီရှည်ကို ကပိုကရိုဝတ်ထားသည်ကိုက စွဲမက်စရာ အလှတစ်မျိုး. . . ။ သူ. . . ကျွန်တော်ရှိရာ စံပယ်ရုံသို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာ၏။ စံပယ်ရုံနားအရောက်. . . ကျွန်တော်လည်းမနေနိုင်၍ စံပယ်ရုံမှခုန်ထ၍ လျင်မြန်စွာချစ်သူလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

‘အို. . . အမေ. . . ’

အာမေဗိုတ်သံနဲ့. . . ချစ်သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံး ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲပြိုကျလာ၏။ အနီးကပ်မြင်လိုက်ရသော ချစ်သူ၏မျက်နှာ. . . ။ နှာခေါင်းဝသင်းတက်လာသော ရှင်မတောင်သနပ်ခါးနဲ့. . . ။ ကျွန်တော်စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ ထို့ကြောင့်. . . ။

‘ရှု. . . ’

‘ရှု. . . ’

‘အို. . . ’

ချစ်သူ၏ရှက်သွေးဖြာသောအော်သံ...။ နောက်... ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲမှရုန်း၍...

ကျွန်တော်လည်းရုတ်တရက်မို့ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်ငေးနေမိ၏။ ထိုခဏမှာပင် ထိန်သွားအောင် လင်းတက်လာသော မီးအလင်းရောင်...

‘ဟင်...’

အိမ်အပေါက်ဝတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို အံ့အားသင့်စွာကြည့်နေသော ဦးအောင်မော်ဆိုသည့်လူကြီး

‘ဟင်း... မင်း... မင်း... မင်းဘယ်လိုရောက်လာတာလဲကွ... ဟေ...’

မကျေမနပ်ရေရွတ်သံနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ဆီ ကပျာကသီဆင်းချလာသည်။ ပြီးနောက်... ကျွန်တော်နှင့်မြင့်စန်းရီကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး

‘ဟေ့ကောင်... မင်း... မြင့်စန်းရီကိုဘာလုပ်လိုက်လဲပြောစမ်း...’

သူ့ဒေါသတကြီးစကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်းပြာတောက်သွားပြီး...

‘ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ကျွန်တော်ဘာမှမလုပ်ဘူး... ဘာမှမလုပ်ဘူး... မြင့်စန်းရီကိုလက်ဖျားနဲ့တောင်မထိဘူး... နော်... မြင့်စန်းရီ...’

ကျွန်တော်၏စစ်ကူတောင်းသောအမေးကို မြင့်စန်းရီကလည်း ယောင်တောင်တောင်နှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြသည်။ ဒါကိုဦးအောင်မော်ကမကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ မြင့်စန်းရီကိုအသေအချာကြည့်၏။ အတန်ကြာမှသူ့မျက်လုံးကြီးပြူးတက်သွားပြီး...

‘ဟင်... မြင့်စန်းရီ... ပါးမှာ... ပါးမှာ... အပေါက်ကြီး... အပေါက်ကြီး...’

သူ့အော်သံကြောင့် မြင့်စန်းရီယောင်ပြီး သူ့ပါးကိုသူပြန်ကိုင်ရန် လုပ်သည်။

ဟုတ်ပါသည်။ မြင့်စန်းရီပါးပေါ်မှာက ကျွန်တော့်နှာခေါင်းဒဏ်
ကြောင့်ပေါ်နေသော တစ်ဖက်နှစ်ပေါက်။ ဒါကိုဦးအောင်မော်က ကျွန်တော့်
ဘက်လှည့်၍...

‘ဟေ့ကောင်... မင်းမြင့်စန်းရီကို လက်ဖျားနဲ့တောင်မထိဘူး
ဆို... ဒီပါးပေါ်က အပေါက်လေးပေါက်က
ဘယ်ကပေါ်လာတာလဲကွ... ဟေ...’

‘ဖုန်’

သူ၏ဒေါသတကြီးစကားသံနှင့်အတူ ကျွန်တော်လည်းအသက်
အောင့်ထားတာကြာတော့ မနေနိုင်တော့ဘဲ သက်ပြင်းချလိုက်ရာ
နှာခေါင်းထဲတွင် အမြဲတေဖြစ်နေသော သနပ်ခါးများဖုန်ခနဲ ဖွာကျဲထွက်ကျ
လာသည်။ ဦးအောင်မော်က ရုတ်တရက်သူ့ရှေ့ လှည်းဖြတ်သွားသလို
မှုန်ထသွားသော သနပ်ခါးများကို ရုတ်တရက်ငေးကြောင်ကြည့်နေသည်။
နောက်မှဒေါသတကြီးဖြင့်...

‘ဟင်... ဟေ့ကောင်... မင်းမြင့်စန်းရီကိုလက်ဖျားနဲ့တောင်
မထိဘူးဆိုရင် ဒီသနပ်ခါးတွေက ဘယ်ကထွက်လာတာလဲကွ...
ဟေ...’

ဦးအောင်မော်ကသူ့ရှေ့ဖြာကျဲနေသော သနပ်ခါးများကို လိုက်ဖမ်း
ရင်းပြောသည်။ ကျွန်တော်ကလည်းယောင်လည်လည်ဖြင့်...

‘ဟိုလေ... ဒီသနပ်ခါးတွေက ကျွန်တော် ကျွန်တော်စုထား
တာ... အဟဲ...’

ကျွန်တော့်အဆက်အစပ်မဲ့စကားကို ဦးအောင်မော် ပို၍စိတ်ဆိုး
သွားသည်ထင် ခါးကိုထောက်အသံကိုမြင့်၍...

‘မင့်ကြီးတော်နှာခေါင်းထဲ စုထားပါလား... ဒီမှာကွက်နေတဲ့
အကွက်တွေထဲက သနပ်ခါးတွေ မင်းနှာခေါင်းထဲရောက်သွားတာ မဟုတ်
လား...’

‘ဟင်...’

‘ကဲ... ပြောနေကြာတယ်... လာစမ်း မင်းကိုရပ်ကွက်ရုံးသွား

အပ်မယ်. . .’

ဟုဆို၍ ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲ၍ ဒုန်းစိုင်းချသွားလေသည်။
ကျွန်တော်တို့နောက်ကမှမြင့်စန်းရီ . . . ။ မာမာကတော့ အိမ်ပေါ်ကဘယ်
အချိန်ဆင်းပြေးသွားမှန်းမသိ. . . ။ အစအနပင်မမြင်ရ. . . ။

‘အင်း. . . ဒဏ်ရာကတော့တုံးသောလက်နက်နဲ့ ထိုးထားတဲ့ခား
ဒဏ်ရာမျိုးပဲ . . . ’
ရပ်ကွက်လူကြီးစကားကို ဦးအောင်မော်ပို၍တင်းသွားသည်။
‘အာ. . . ဘာတုံးသောလက်နက်နဲ့ ထိုးရမှာလဲဗျ. . . ဟောဒီ
နှာခေါင်းကြီးနဲ့ ရှူးခနဲ ရှူးခနဲ နမ်းသွားပါတယ်ဆိုမှ. . . ’
သူ့လက်က ကျွန်တော့်နှာခေါင်းကို ညှစ်ဆွဲတော့မတတ်ဝဲနေ၏။
ရပ်ကွက်လူကြီးက ဟန်ပါပါခေါင်းညိတ်သည်။ သွေးအေးဘိ
တောင်း. . . ။ ပြီးနောက်သူ့အရှေ့က သစ်သားပေတံတစ်ခုဆွဲယူ၍ ထလာ
သည်။ နောက်. . . မြင့်စန်းရီပါးပြင်ပေါ်က အပေါက်နှင့်ကျွန်တော့်
နှာခေါင်းပေါက်လာတိုင်းသည်။ သုံးစိတ်ခွဲ. . . ။ တိကျဘိတောင်း. . . ။
ပြီးမှခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး . . .
‘အင်း. . . သတ္တဝါနဲ့လက်နက်နဲ့ကတော့ကွက်တိပဲ. . . ’

‘အာ. . . ဘာသတ္တဝါနဲ့လက်နက်လဲဗျ. . . ဟောဒီနှာခေါင်း
ကြီးနဲ့ဟောဒီလို ရှူးခနဲ ရှူးခနဲနမ်းတာပါဆိုနေမှ. . . ဘာသတ္တဝါ. . .
ဘာလက်နက်လို့လို့လဲ. . .’

ဦးအောင်မော်ပို၍တင်းလာဟန်တူသည်။ စကားကိုမာန်ပါပါ
ပြောပြီး. . . သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်ဝင်နမ်းပြမလောက်ဖြစ်နေသည်။ ဒါကိုသွေး
အေးသောရပ်ကွက်လူကြီးက ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်၍. . .

‘ကဲ. . . မင်းကရောဘာပြောချင်သေးလဲ. . .’

‘ကျွန်တော်သူ့ကို လက်ဖျားနဲ့တောင်မတို့ပါဘူးဗျာ. . .’

ကျွန်တော်၏ကမန်းကတန်း အဖြေစကားကြောင့် ရပ်ကွက်လူ
ကြီးတစ်ချက်ကြောင်သွားသည်။ နောက်. . . ဦးအောင်မော်ဘက်လှည့်
၍. . .

‘သူကလက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူးတဲ့. . .’

သူ့စကားကြောင့်ဦးအောင်မော် ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားပြီး. . .

‘အာ. . . ဒီနှာခေါင်းကြီးနဲ့ ရှူးခနဲ ရှူးခနဲနမ်းပါတယ်ဆိုမှ
ဘာလက်ဖျားနဲ့ထိစရာလိုသေးလဲ. . . ကဲ. . . ခင်ဗျားမရှင်းသေးဘူး
ဆို. . . လာ. . . ကျုပ်နမ်းပြမယ်. . .’

ဟုဆို၍ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ဖြင့် ရပ်ကွက်လူကြီးကိုပြေးဖက်ကာ
ရှူးခနဲ ရှူးခနဲ နှစ်ချက်သရုပ်ပြလိုက်ရသည်။ ပြီးမှလူချင်းခွာလိုက်ပြီး. . .

‘ကိုင်း. . . လက်ဖျားနဲ့ထိလား. . .’

သူ့အမေးကိုရပ်ကွက်လူကြီးက အဖြေမပေးဘဲ သူ့ပါးနှစ်ဖက်
သူ့ကိုင်ရင်း ဦးအောင်မော်ကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။ နောက်မှကြက်
သီးထသွားပြီး. . .

‘ဟင့်အင်း. . . ထိဘူး. . .’

အသံပါနွဲ့သွား၏။ ဒါကို ဦးအောင်မော်က အားတက်သွား
ပြီး. . .

‘အဲဒီလိုလုပ်သွားတာဗျ. . . အဲဒီလိုလုပ်သွားတာ. . . သူ့နှာ

ခေါင်းတုံးတုံးကြီးနဲ့ဗျာ. . . တောက်. . .’

ဦးအောင်မော်၏ အားတက်သရောစကားကို
ရပ်ကွက်လူကြီးက လက်ကိုင်ပဝါလိမ်ရင်း
ငေးစိုက်နားထောင်နေသည်. . . အတန်ကြာ မှ. . .

‘အဲဒီတော့မောင်က. . . အဲလေ. . . အစ်ကိုကဘာလုပ်ချင်
လို့လဲ. . .’

‘တရားစွဲချင်တာဗျ. . . တရားစွဲချင်တာ. . . တစ်ခါတည်း
အမိန့်ချ. . . တစ်ခါတည်းထောင်ထဲဝင်. . . တစ်ခါတည်းသေဒဏ်ပေးပစ်
ချင်တာ. . .’

‘အဲ. . . အဲဒီလိုတော့တစ်ခါတည်း လုပ်လို့မရဘူးပေါ့
လေ. . . နောက်ပြီး. . .’

ရပ်ကွက်လူကြီးစကားကို မဆက်သေးဘဲ မြင့်စန်းရီကိုလှမ်း
ကြည့်သည်။

‘ဒီကညီမလေးသဘောကရော. . .’

မြင့်စန်းရီကခေါင်းကိုငုံ့လိုက်သည်။

‘ဟို. . . ဟိုလေ. . .’

မြင့်စန်းရီကစကားကိုထပ်မဆက်သေးဘဲ ဘေးဘီဝေကြည့်
သည်။ နောက်အကြောင်းမဲ့သူ့ခေါင်းကိုသူပြန်ကုတ်နေ၏။ အတန်ကြာမှ
တိုးတိမ်သောအသံက. . .

‘မြင့်စန်းရီနဲ့သူနဲ့ကရည်းစား. . .’

‘ဘာ. . .’

မြင့်စန်းရီစကားမဆုံးမီ ဦးအောင်မော်၏အော်သံကြားရသည်။
ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံများဆူညံသွားသည်။မြင့်စန်းရီကကျွန်တော့်ကိုသူ
နဲ့ရည်းစားတဲ့. . .

‘အဟိ. . . ဝမ်းသာလိုက်တာ. . . မှတ်ထား. . . ခစ်. . .’

မထင်မှတ်ဘဲထွက်သွားသောကျွန်တော့်စကားကြောင့်

ဦးအောင်မော်ကြီးမျက်လုံးပြူးတက်သွားပြီး. . .

‘ဟေ့ကောင်. . . မင်းဘာပြောတာလဲကွ. . . ဟေ. . .’

သူ၏ကျယ်လောင်သောအော်သံကြောင့် ကျွန်တော်ဘာပြန် ပြောလို့ပြောရမှန်းမသိဘဲ ယောင်နနဖြစ်သွားသည်။

‘ဟင့်အင်း. . . ဟိုဘာမှမပြောပါဘူး. . . . ဘာမှမပြောပါ ဘူး. . . ဝမ်းသာလို့မှတ်ထားလို့. . . အဟိ. . . အဲဒါ. . .’

ကျွန်တော့်ရဲ့အဆီအငေါ့မတည့်သော စကားများကြောင့် ဦး အောင်မော်ပို၍တင်းသွားသည်ထင်၊ ကျွန်တော်နှင့်တစ်ထွာအကွာ လောက်ထိတိုးလာကာ. . .

‘ဟေ့ကောင်. . . မင်းကဘာဝမ်းသာတာလဲကွ. . . ငါလုပ် လိုက်ရ. . . တယ်. . . တယ်လေ. . . ဟင်းဟင်း. . . . ဪ. . . ပြောရင်းကလက်ပါမိတော့မယ်. . . ဪ. . . တယ်လေ. . .’

ပြောရင်းပြောရင်း ဦးအောင်မော်၏လက် မြှောက်မြှောက်တက် လာသည်။ ကျွန်တော်ကနောက် ကိုင်းခနဲ ရှိခနဲ. . . ။ ရပ်ကွက်လူကြီးက သာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြား ပြေးဝင်လာကာ. . .

‘နေ. . . နေကြပါဦး. . . ရုံးမှာအဲဒီလိုကြီးတော့မလုပ်ကြပါ နဲ့. . . ကျွန်တော်ရှင်းပေးပါမယ်. . .’

ရပ်ကွက်လူကြီးအချိန်ကြောင့် ဦးအောင်မော်အနောက် လှည့်သွား၏။ ဒါကိုရပ်ကွက်လူကြီးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး ကိုကြည့်၍. . .

‘သူက ကောင်မလေးနဲ့ရည်းစားဆိုတော့ဦးလေးက. . .’

‘ကျုပ်ကိုဦးလေးလို့မခေါ်စမ်းပါနဲ့. . .’

ရပ်ကွက်လူကြီးကဦးလေးဟုခေါ်လိုက်၍ဦးအောင်မော်တင်း သွားပုံရ၏။ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်ထအော်သည်။ ဒါကိုရပ်ကွက်လူကြီးက မျက်လုံးကလယ်ကလယ်ဖြင့်.

‘ဦးလေးအရွယ်မို့ဦးလေးခေါ်တာပါ. . . ဒါကိုဦးလေးလို့မခေါ်

ရဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ. . .’

‘ဘကြီးလို့ခေါ်ကွာ. . .’

‘ဪ. . . အင်း. . . ဂကြီး. . .’

ဦးအောင်မော်ကရွဲ့ပြောသည်။ ဒါကို ဟိုကလည်းယောင်တောင်တောင်နှင့် ဖော်လိုလိုက်သည်။

‘အဲဒါဆို ဒီကဘကြီးနဲ့ဟိုကတူမနဲ့ဘာတော်လဲ. . .’

ရပ်ကွက်လူကြီးအမေးကြောင့် ဦးအောင်မော်ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားပုံရ၏။ အတန်ကြာမှရှူးသိုးသိုးမျက်နှာနှင့်. . .

‘ဘာမှမတော်ဘူး. . .’

ဦးအောင်မော်၏စကားကြားသည်နှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။

‘ဟားဟား. . . ဘာမှလည်းမတော်ဘဲနဲ့ဗျာ. . . ခင်ဗျားကလည်း. . . သူများသမီးရည်းစား အာပွားရှုလူးနေတာ ဖမ်းခေါ်လာရတယ်လို့. . . ဟားဟား. . . အတော်နောက်တွဲလူလူနောက်. . .’

ရပ်ကွက်လူကြီးစကားကြောင့်ဦးအောင်မော် ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ဒါကိုကျွန်တော်ကလည်း မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြင့်. . .

‘ဟုတ်ပါတယ်. . . ဦးကြီးရယ်. . . အမှန်ဆို. . . သူ့ကိုတောင်ဝတ္တရားနှောင့်ယှက်မှုနဲ့တရားစွဲသင့်တယ်. . .’

‘ဘာကွ. . .’

ဦးအောင်မော်ဒေါသတကြီးထအော်သည်။

ဘာဝတ္တရားနှောက်ယှက်မှုလဲကွ. . . ဟေ. . .’

‘ဟို. . . ဟိုလေ. . . သမီးရည်းစားဘာသာဘာဝ. . . အာပွား. . . မွမွ. . . ရွရွကလေးရှုလူးနေတာကို ဘကြီးက သမီးရည်းစားဝတ္တရားနှောင့်ယှက်ပြီး. . .’

‘ဘာ. . . အာပွား. . . မွမွ. . . ရွရွရှုလူးပေးတာလဲ. . . မင်းနှာခေါင်းတုံးတုံးကြီးနဲ့ ရှူးခနဲ ရှူးခနဲ ပွတ်ဆွဲသွားတာကို အာပွား

မွေ့ရွှေလား... တောက်... ငါတစ်သက်လုံးမွေးလာတဲ့ကြက်...
မင်းတစ်ချက်ထဲရိုက်ချက်သွားတာ... ရိုက်ချက်သွားတာ... ။
ငါလေ... တယ်... အော်... ပြောရင်းကလက်ပါတော့မှာ... ’

သူ၏ဒေါသတကြီးစကားကိုရပ်ကွက်လူကြီးက...

‘တော်... တော်ကြပါတော့ဗျာ... တော်ကြပါတော့...
ဒီကဘကြီးကလည်း သမီးရည်းစားချိန်းတွေတာကို ဝတ္တရားမနှောင့်
ယှက်နဲ့... ဒီကညီလေးတွေကလည်း လူကြီးသူမတွေရှေ့မှာ ဝတ္တရားမ
ဆောင်ရွက်နဲ့... အဲလေအနေအထိုင်ဆင်ခြင်ကြပေါ့... ဟုတ်
လား... ကဲ... သွားကြ... သွားကြ... ကြာရင်ကျွန်တော်ပါ
နောက်တစ်ခါ အာပွားအရှုလူးခံရပြီး ကြက်သီးထနေရဦးမယ်...
ကဲ... ပြန်နှင့်ကြတော့နော်... ’

ဟုဆိုလိုက်ရာ... ဦးအောင်မော်ကကျွန်တော့်ကို မျက်ထောင့်
နီကြီးနှင့်ကြည့်ပြီး... မြင့်စန်းရီဘက်လှည့်၍...

‘လာမြင့်စန်းရီအိမ်ပြန်ရအောင်... ဟိုကောင်ကြပ်ကြပ်
သတိထား... ’

ဟုဆို၍ အရှေ့မှကော့ပက်ကော့ပက်နှင့်ထွက်သွားသည်။
မြင့်စန်းရီကကျွန်တော့်ကိုတစ်ချက်လှည့်ကြည့်၍...

‘မြင့်စန်းရီသွားတော့မယ်နော်စောကြည်ဖြူ... ’

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်မိလား၊မညိတ်မိလားမသိ... ။
လေထဲမှာတော့သူ့ဆံနွယ်စများဝဲခနဲ...

မိုးစက်ကလေးများတစ်ပေါက်စနှစ်ပေါက်စကျလာ၏။

နှမြောလိုက်တာ...

အဲ... ဘာဆိုင်လို့လဲ... ။

ငါ့နှယ်နော်...

သမိုင်း၏ပထမဆုံးသင်ခန်းစာမှာ
အဆိုးထဲမှအကောင်းရှိသည် ဟူသော
အချက်ပင်...
ကောင်းမြတ်ခြင်းသည် သမားကောင်း
တစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။
သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ ဆိုးရွားခြင်းသည်
ပို၍ ကောင်းသောသမားတော်ဖြစ်ပါသည်။
အီမာဆင်

‘တောက်... ရှူးခနဲ... ရှူးခနဲ... နဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမြွေတွန်
တယ်တောင်မှတ်သေးတယ်...’

မာမာကသူ့ဘာသာ သူပြောရင်းရယ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က
သာ အရှက်သည်းသွားပြီး...

‘ဟာ... မာမာကလဲကွာ... ငါကလည်းရုတ်တရက်
ကြီးဆိုတော့...’

‘ဘာရုတ်တရက်လဲ နင့်ကိုငါခေါ်သွားတာက အေးအေးဆေး
ဆေးတွေရအောင် ခေါ်သွားတာ... အခုတော့... တောက်...
ငါတောင်သူနဲ့မျက်နှာ ဘယ်လိုပြရမှန်းမသိဘူး...’

‘မာမာကလည်းဟာ ငါကခြေလွန်လက်လွန် လုပ်တာမဟုတ်
ဘူး...’

‘ခြေလွန်လက်လွန်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးဟုတ်လား. . . ဒါဆိုဒီ နှာခေါင်းကြီးက. . . ဘာကိစ္စရှုခနဲ ရှုခနဲအသံထွက်တာလဲ. . . ဟော ဒီနှာခေါင်းကြီးကဘာကိစ္စအသံထွက်ရတာလဲ. . .’

မာမာကပြောလည်းပြောရင်း ကျွန်တော့်နှာခေါင်းကို လှမ်းဆွဲသည်။ နှာခေါင်းကသူ့လက်ချောင်းထဲကွက်တိ. . . ။

‘အားလား. . . အားလား. . . ဟ. . . နာတယ်ဟ. . .’

နာကျင်လွန်းအားကြီး၍ ကျွန်တော်ထိုင်ခုံမှ ကြွလုမတတ်ဖြစ် သွားရသည်။ ဒါကိုမာမာကတော်ရုံနှင့်မလွှတ်. . . ကျွန်တော့်နှာခေါင်းကို အားရအောင်ညှစ်ပြီးတော့မှ. . .

‘ဟင်. . . မှတ်ပြီလား. . . နင့်နှာခေါင်းကြီးသာ ရှုခနဲ ရှုခနဲ မဖြစ်ရင် ဘယ်နှာအိုးကအသံထွက်လာမှာလဲ. . . သေနာအိုလေးရဲ့. . .’

သူ့စကားကိုကျွန်တော် ဘာမှအဖြေပြန်မပေးဘဲ သူ့ဆွဲသွား သော ကျွန်တော့်နှာခေါင်းကို နှမြောတမ်းတစွာ ပြန်ကိုင်ဖွနေမိသည်။ ဪ ချစ်သူကိုနမ်းခဲ့သည့် နှာခေါင်းကိုမှ ရက်ရက်စက်စက် ညှစ်ရက် ပလေတယ်။

တောက်. . . သူရည်းစားမရှိတိုင်းနော်. . . ။ ရည်းစားရှိတဲ့လူမှ ဒီနှာခေါင်းရဲ့တန်ဖိုးကိုသိပေမည်။

‘ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ. . . ဟေ့. . .’

အတွေးမဆုံးမီ ကြားလိုက်ရသော အော်သံကြောင့်လှည့်ကြည့် မိတော့. . .

‘မျိုးထွန်းဝင်း. . .’

ဟုတ်ပါသည်။ စပ်ဖြဖြမျက်နှာနှင့် မျိုးထွန်းဝင်း. . . ကျွန်တော် ရှိရာသို့လှမ်းဝင်လာ၏။ ပြီးနောက်ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး. . .

‘ကဲ. . . ပြော. . . အမှုဖြစ်ပုံကစပြီးပြော. . .’

သူ၏ခတ်တည်တည်စကားကို မာမာကလည်း. . .

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲဟ. . .’

ဟုအစချီ၍ ကျွန်တော်၏ရှုခနဲ ရှုခနဲကိစ္စကို နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန်နှင့် တစ်လုံးမကျန်အကုန် ကက်ကက်လန်ပြန်ပြောသည်။

‘အဲဒါ. . .’

မာမာ၏စကားဆုံးသည်နှင့် မျိုးထွန်းဝင်းက ကျွန်တော့်မေးစွေ ကိုဆွဲလှည့်ကြည့်ပြီး. . .

‘အောင်မာနာခေါင်းက. . . မီးတောက်နေတုန်းဟ. . .’

သူ့စကားကြောင့် နီရဲနေသော ကျွန်တော့်နှာခေါင်းကို လက် သုံးချောင်းနှင့် ပြန်အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ဘယ်မှာမီးတောက်လို့လဲကွ. . . မင်းကလဲ. . .’

ကျွန်တော်၏ကယောင်ကတမ်းစကားကို မျိုးထွန်းဝင်းက ကျွန် တော့်နှာခေါင်းထိပ် လက်ညှိုးနှင့်ထောက်၍. . .

‘ဒီမှာလေ. . . ဒီနီရဲနေတာကြီးကဘာကြီးလဲ. . .’

‘ဟာ. . . အဲဒါအခုပဲမာမာကဆွဲညှစ်သွားတာ. . . နော်. . . မာမာ. . .’

ကျွန်တော်၏စစ်ကူတောင်းစကားကို မာမာက. . .

‘ငါဆွဲတာနည်းနည်းပါ. . . သူ့ဘာသာသူမီးတောက်နေတာ များ. . . နင်မယုံရင်ရေဆွတ်ကြည့်ပါလား. . .’

‘အေး. . . လုပ်ကြည့်တာပေါ့ဟ. . .’

မျိုးထွန်းဝင်းကပြောလည်းပြောရင်း အရှေ့ကရေနွေးခွက်ကိုဆွဲ မသည်။ ထိုတော့မှကျွန်တော်လည်း ကြောက်အားလန့်အားဖြင့်လက် နှစ်ဖက်နှင့်နှာခေါင်းကိုအုပ်ပြီး. . .

‘ဟဟ. . . မလုပ်ပါနဲ့ဟ. . . စိုကုန်မှာပေါ့. . . မလုပ်ပါနဲ့ ဟ. . .’

ကျွန်တော့်အကြောက်အကန်စကားကို မျိုးထွန်းဝင်းက. . .

‘မလုပ်စေချင်ရင်မှန်မှန်ပြော. . . မင်းနှာခေါင်းကမာမာဆွဲ လို့နီတာလား. . . နဂိုမီးတောက်နေတာလား. . .’

သို့အမေးကို ကျွန်တော်လည်းမသက်သာတော့သည့်အဆုံး
မို့ . . .

‘နဂိုမီးတောက်နေတာပါဟာ . . .’

ကျွန်တော့်စကားကိုမာမာက မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ . . .

‘ပူရော . . . ပူသေးလား . . .’

ကျွန်တော်က မျက်နှာထဲနှာခေါင်းကို ပြန်ဖိသွင်းရင်း . . .

‘ပူပါတယ်ဟာ . . .’

‘အေး . . . ဒါဆိုလည်းပြီးရော . . . ဘာစကားမှထပ်မတွန့်နဲ့
တော့ . . . စကားထပ်ထွက်လာရင် မီးတောက်နေတဲ့ နင့်နှာခေါင်းပေါ်
ကြက်ဥတက်ကြော်ပစ်မယ် . . .’

‘အေးပါဟာ . . . အေးပါ . . .’

နှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်မို့ . . . မတက်သာသည့်အဆုံး
ကျွန်တော်ပင်အလျော့ပေးလိုက်ရသည်။ နောက် . . . အတန်ကြာ
သည်အထိ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြဘဲ
ငြိမ်သက်နေမိကြ၏။

‘အော် . . . မျက်ရည်များတောင်ဝိုင်းမိတယ်မြင့်စန်းရီ . . .’

ခုနမာမာညှစ်လိုက်လို့ နှာခေါင်းကနာလို့ဝိုင်းတာလား . . .
မြင့်စန်းရီနဲ့ဝေးမှာမို့ ရင်ထဲကမခံနိုင်လို့ဘဲ မျက်ရည်ဝိုင်းတာလား . . .
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင်မဝေခွဲနိုင်တော့ . . . ။

ရင်ထဲရှိသည့်အကြောင်းအရာများထုတ်ပြောလျှင်တောင်
ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ လေတိုက်စရာနေရာပင်မရှိတော့လောက်အောင်
ပြည့်နှက်သွားလောက်ရဲ့ . . .

‘မြင့်စန်းရီ . . .’

ချစ်ရပါသည်ဟူသောစကားထက် ပြည့်စုံသောစကားရှိလျှင်
ကျွန်တော်ပြောပြချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်မြင့်စန်းရီကို မည်မျှချစ်ကြောင်း
ကို . . . ယခုတော့ . . .

‘ဟဲ့. . . ငါ့အိမ်မှာနင်တို့ကို တစ်နေ့လောက် ထမင်းဖိတ်ကျွေးချင်လို့. . . တို့သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးကိုပေါ့. . . ’

‘မြင့်စန်းရီရောပါမှာလားဟင်. . . ’

မာမာစကားပင်မဆုံးလိုက်။ ကျွန်တော်၏အလောတကြီး ဖြတ်မေးသောစကားကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ကြသည်။

‘အဟီး. . . ’

ကျွန်တော်ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး မျက်နှာချိုသွေးလိုက်သည်။ ဒါကို မာမာက. . .

‘လုပ်ပြီ. . . တွေလား. . . ရုပ်ကိုကပုဇွန်ရုပ်. . . အသံကြားတာနဲ့မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးထောင်တက်လာတယ်. . . ’

မာမာ၏စကားကို မျိုးထွန်းဝင်းကလည်း အားကျမခံ. . .

‘ဟုတ်ပ. . . သွားလာဖြဲပြနေတယ်. . . လှရင်လည်းမပြောပါဘူး. . . ကြည့်ပါဦး. . . ဘဲဥလေးလုံးစီထားတာမှကြည့်ကောင်းဦးမယ်. . . ’

‘အင်းလေ. . . ဥစွာချောရုပ်ပေါကြီးလေ. . . ’

‘ဘာလဲဟ. . . ဥစွာချောရုပ်ပေါဆိုတာ. . . ’

‘ဥစွာကလည်းချောနေပြီ. . . ရုပ်ကလည်းပေါတောတောနဲ့လို့ပြောတာ’

သူတို့ဘာသာသူတို့အတိုင်အဖောက်ညီနေကြသည်။

သူတို့၏ကဲ့ရဲ့စကားများကြောင့် ကျွန်တော်ပင်ဘယ်လိုနေလို့နေရမှန်းမသိဖြစ်သွားရသည်။

‘ဟာ. . . မင်းတို့ကလဲ. . . ငါ့ကိုဆိုအပြစ်ပြောဖို့ချည်း ပဲ. . . ’

နှစ်ယောက်လုံးကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ကြပြန်သည်။ နောက်မှမာမာက. . .

‘အပြစ်ပြောဖို့ချည်းပဲပေါ့. . . နင်လုပ်ပုံက ဘယ်တုန်းကဟုတ်

ဖူးလို့လဲ...။ အေး... ငါအခုထဲကပြောထားမယ်... တို့အိမ်မှာ
ထမင်း ဖိတ်ကျွေးတဲ့နေ့မှာ မြင့်စန်းရီရှေ့နင်ဘာမှမဖြစ်စေနဲ့...'

‘အေးပါဟာ... အေးပါ... ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး...
အဟီး...’

ကျွန်တော်၏ကတိစကားကို မာမာက မကျေနပ်နိုင်သေး
ဘဲ... ကျွန်တော့်နှာခေါင်းထိပ်လက်ညှိုးထိုး၍...

‘ဖြစ်ရင်နင့်လည်ပင်းငါလှီးမှာနော်...’

‘လှီးဟ...’

‘ဘယ်ကိုလှီးရမှာလဲ...’

‘လည်စိ...’

‘ဟေ့ကောင်... စကားကိုပီအောင်ပြော...’

‘လည်... စိ... လို့ပြောတာပါဟာ... ပီပါတယ်...’

‘အေး... ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုတော့မလုပ်နဲ့...’

‘လုပ်ပါဘူးဟာ...’

• • • • •

• • • • •

ထိုသို့ပင်... • •

‘မြင့်စန်းရီ. . .’

ညင်သာတဲ့ခြေလှမ်းမျိုးနဲ့ ငါ့ရှေ့ကြွလှမ်းခဲ့ပါ. . . ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်ခြင်းဥဇွံထဲထုပ်ပိုးထားတဲ့ ငါ့ကိုသနား
ကြင်နာမှုတွေနဲ့ ထွေးပွေလှည့်ပါ. . . ချစ်ခြင်းကိုသူရဲကောင်းပီသစွာ
ရင်ဆိုင်နေသူရဲ့ မှားယွင်းမှုများကို ခွင့်လွှတ်လှည့်ပါ. . . ။

အနုပုဗ္ဗပမ္ဘာရ. . .

အစဉ်အတိုင်းကမ်းပေးမှ ဝေးသထက်ဝေးသွားတာ. . .
တဲ့. . . ။ အဲဒီလိုဘဝမျိုး မစွန့်စားချင်လို့ပါကွယ်. . . ။

ရိုးသားစွာဝန်ခံပါရစေ. . . ။

အိပ်ရာထ

အိပ်ရာထ အမြဲနောက်ကျတတ်သော ကျွန်တော့်အကြောင်း သိကြပေလိမ့်မည်...။ ချိန်းထားသည့် အချိန်ထက် အမြဲနောက်ကျမှ ရောက်တတ်သောကျွန်တော်... ယခုလည်းမာမာတို့အိမ်... ထမင်းစားကြွရန်နောက်ကျနေပြန်သည်။

နောက်ကျနေပြီလားဟူသော အသိစိတ်နှင့်အတူ အမြန်ရောက်မှ ဖြစ်မယ်ဟူသောအသိစိတ်တို့ကပ်ပါလာ၏။ ထို့ကြောင့် ဘာမှပင်ပြင်ဆင်မနေတော့ဘဲ ကမန်းကတန်း အိမ်အပြင်ဘက် ပြေးထွက်လိုက်၏။ သွားရတာက နည်းနည်းတော့လှမ်းသည်။ ဒီအတိုင်း ခြေလျင်လျှောက်သွားလျှင် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်လျှောက်ရမည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့

ချိန်းထားသည့် အချိန်ထက် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် စွန်းပြီးနောက်ကျနေပြီ. . . ။

‘တက္ကစီ. . . တက္ကစီ. . . ’

တက္ကစီကားတစ်စင်းတွေ၍ ကျွန်တော်အသည်းအသန်လှမ်း
တားလိုက်၏။ ကားကအခန့်သင့်ပင်ကျွန်တော့်ရှေ့ထိုးရပ်လာသည်။

‘ဘယ်သွားဖို့လဲ ငါ့ညီ. . . ’

ကားသမားအမေးကို ကျွန်တော်အဖြေမပေးနိုင်သေးဘဲ
ကားပေါ်ရောက်အောင်သာအမြန်တက်လိုက်သည်။ နောက် စိတ်က
စောနေပြီမို့. . .

‘မောင်းမောင်း. . . မြန်မြန်မောင်း. . . ’

ကျွန်တော်၏အလောတကြီးစကားကို တက္ကစီခရိုင်ဘာကြီးက
အေးဆေးစွာလှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ပုံက မျက်မှန်အကြီးကြီးနဲ့မို့ ပုရွက်
ဆိတ်နှင့်တူနေ၏။ သူ မျက်မှန်ကိုပင့်လိုက်သည်။ နောက်. . .
လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ကို စိမ်ပြေနေပြေယူပြီး မျက်နှာသုတ်လိုက် သေး၏။
ပြီးမှ. . .

‘မောင်းတာတော့ဟုတ်ပါပြီ. . . ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ. . .
တောင်ကိုမောင်းရမှာလား. . . မြောက်ကိုမောင်းရမှာလား. . . အရှေ့
တည့်တည့်မောင်းရမှာလား. . . အနောက်ပြန်ဆုတ်ရမှာလား. . . ရှင်းရှင်း
ပြောလေ. . . ’

သူ့အသံက ဂေါပကများအသံလိုအေး၏။ ကျွန်တော်ကသာ
စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ. . .

‘ဟာ. . . အရှေ့ကိုမောင်းဗျာ. . . အရှေ့တည့်တည့်ကို
မောင်း. . . ’

အဘိုးကြီးက ပြုံးရင်းခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါလိုက်သည်။
ပြီးနောက် သဘာပြုံးပြုံးပြီး. . .

‘အရှေ့ကိုမောင်းတာတော့ဟုတ်ပါပြီ. . . ဘယ်ကိုဆက်

မောင်းရမ္မာလဲ. . . ဒဂုံတောင်ပိုင်းလား. . . ဒဂုံမြောက်ပိုင်းလား. . . တောင်ဥက္က
လာပလား. . . မြောက်ဥက္ကလာပလား. . . ဒါမှမဟုတ် ရွှေတိဂုံဘုရား
လား. . . ကုန်းကျော်တံတားနံဘေးကဆူးလေဘုရားလေးလား. . . အများ
ကြီးရှိတယ်နော်. . . မှော်ဘီမရမ်းတလင်းကနေ လှိုင်သာယာစက်မှုဇုန်ထိ
ရှိတယ်လေ. . . ’

စကားရှည်နေသောကားဆရာကို ကျွန်တော်စိတ်မရှည်နိုင်
တော့ဘဲ ကားခုံကိုလက်နှင့်တဖုန်းဖုန်းပုတ်၍ . . .

‘ဟာဗျာ. . . ခင်ဗျားကလျှာရှည်လိုက်တာ. . . မောင်းမယ့်
သာမောင်းစမ်းပါ’

ကားဆရာကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်၍. . .

‘မောင်းတာကရတယ်. . . ဟောကြည့်. . . ဟောဒီလိုဂီယာ
လေးထိုး၊ ကလပ်လေးလွှတ်၊ လီဗာလေးနင်းလိုက်ရင် ကားကထွက်ပြီ’
ဟုတ်ပါသည်။ ကားက တကယ်စထွက်ပါပြီ။ သို့သော် သူကား
အရှိန်နှုန်းက စက္ကူကိုလေနှင့်ထိုင်မှုတ်နေတာကမှမြန်ဦးမည်။

‘ကဲ. . . ကားထွက်ပြီဆိုတော့ ပြောပါဦး. . . ဘယ်ကိုသွားရ
မှာတုံး. . . ယုဇနပလာဇာလား. . . ပန်းဆိုးတန်းကုန်းကျော်တံတား
လား. . . တောင်ဒဂုံလား. . . မြောက်ဒဂုံလား. . . ’

‘ဟာဗျာ. . . မြန်မြန်လေးသာမောင်းစမ်းပါဗျာ. . . ရောက်
ရင်ပြောမယ်. . . ’

ကျွန်တော်စိတ်မရှည်စွာ ပြန်အော်မိသည်။ ဒါကို ကားဆရာကြီး
က အပြုံးပင်မပျက်ဘဲ. . .

‘ရောက်ရင်ပြောမယ်ဆိုတာက ဟုတ်တယ်လေ. . . လမ်းကရှိ
သေးတယ်မဟုတ်လား. . . ဘယ်ဘက်ကွေ့ရမှာလား. . . ညာဘက်ကွေ့ရ
မှာလား. . . ဒါမှမဟုတ် အနောက်ပြန်ဆုတ်ရမှာလား. . . ’

‘ဟာဗျာ. . . ဘယ်မှမကွေ့ရဘူး. . . အရှေ့တည့်တည့်
ကိုသာမြန်မြန်မောင်းဗျာ. . . ’

ကျွန်တော့်အလောတကြီးစကားကို အဘိုးကြီးက မြန်မြန်ကြီး ပြုံးလိုက်သေးသည်။ နောက်မှ အနည်းငယ်အရှိန်ရနေသောကားကို အရှိန်ပင်ထပ်လျှော့လိုက်၍ . . .

‘အရင်လို အရနွေး . . . တဲ့ စကားပုံရှိတယ်မဟုတ်လား . . . ဟော . . . ကိုယ်ကအရင်လိုလို့အမြန်မောင်းတယ်ဟုတ်ပါရဲ့ . . . ဒါပေမယ့် အက်ဆီးဒင့်ဆိုတာရှိတယ်မဟုတ်လား . . . ’

နံဘေးနားက ဆိုက္ကားတစ်စီး ကလင်ကလင်အသံပေးရင်း ဖြတ်ကျော်သွား၏။ ထိုအဖြစ်ကိုမြင်တော့ ကျွန်တော်လည်း သည်းမခံနိုင် တော့ဘဲ . . .

‘ဟေ့လူ . . . ဟိုမှာ ဆိုက္ကားတောင်ခင်ဗျားကားကိုကျော်သွားပြီ ဗျ . . . ခင်ဗျားဘယ်လိုမောင်းနေတာလဲ . . . ’

လူကြီးမြန်မြန်ကြီးပြုံးလိုက်သည်။

‘မဖြစ်ဖူး . . . မတိုက်ဖူးလို့သာရဲနေတာပါဗျာ . . . ဖြစ်ဖူး တိုက်ဖူး ရင် ဒီလိုကောင်မျိုး . . . ဟွန်း . . . အဲဒီလိုဒေါသစိတ်တွေကြောင့်ပဲ လူတွေက မမှားသင့်ပဲမှားကုန်တာကလား . . . အဲ ဒေါသဆိုလို့ လောဘ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့မီးသုံးမျိုးရှိတယ်မဟုတ်လား . . . အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ကတောင်ဒဂုံသွားမှာလား . . . မြောက်ဒဂုံသွားမှာလား . . . ’

ကျွန်တော်စိတ်ရှုပ်စွာ ခေါင်းကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းကုပ်လိုက်မိသည်။ နောက် ကားကြမ်းပြင်ကိုခြေဆောင့်၍ . . .

‘ဟေ့လူ မြန်မြန်သာမောင်းစမ်းပါဗျာ . . . ဒီမှာအရေးကြီးနေလို့ ပါ . . . တောင်းပန်ပါတယ် . . . အရှေ့ကိုသာမောင်း ရောက်ရင်ပြောမယ်’

‘မောင်းနေပါတယ်ဗျာ . . . မောင်းနေပါတယ် . . . မြန်တယ် နွေးတယ်ဆိုတာကလည်း စိတ်ပါဗျာ . . . စိတ်ပါ . . . ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် နိုင်ရင် နွေးတယ်လည်းမရှိဘူး . . . မြန်တာလည်းမရှိဘူး . . . ထိတာ လည်း မရှိဘူး . . . သိတာလည်းမရှိဘူးမဟုတ်လား . . . ဒါက ပုတီးစိတ် တရားထိုင်ခဲ့တဲ့တန်ခိုးတွေပေါ့ဗျာ အဲ တရားထိုင်တယ်ဆိုတာလည်း

လိုသေးသဗျ. . . ကျုပ်တို့ရဲ့ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဒေသနာတရားတော်မှာ ဖော်ပြချက်အရပြောရရင်အပိုင်းကြီးကိုးပိုင်းပြန်ခဲ့ထားသေးသဗျ. . . အစိန္တေယျဝိလေယန၊ ခါရတာမဏ္ဍန၊ ဝိဘူသနဌာန စသည်ဖြင့် အများကြီးပေါ့ဗျာအဲ. . . ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတာက ကိုယ်က ဘယ်အပိုင်းလိုက်ချင်လဲ တောင်ဒဂုံလား၊မြောက်ဒဂုံလား. . . ဒါလိုလာပြီ ဆုံးဖြတ်ဖို့ပြောတာနော်’

သူ့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ငိုပါငိုချင်လာ၏။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ဆယ့်ငါးမိနစ်ကျော်ကြာပြီ. . . ။ သူမောင်းနေတာ ဓာတ်တိုင်. . . အဲ. . . အခုမှလေးတိုင်ကျော်သေးသည်။သုံးယောက်တင်နင်းသွားကြသောစက်ဘီးတစ်စီး ကားကိုငေးကြည့်သွား၏။ ကျွန်တော်လည်းပိုတင်းသွားပြီး. . .

‘ဟေ့လူ. . . ဟိုမှာ စက်ဘီးတောင် ခင်ဗျားကားကိုကျော်တက်သွားပြီ. . . မြန်မြန်လေးမောင်းပေးပါဗျာ. . . ’

ကားဆရာကြီးက ဘက်ကြည့်မှန်ထဲမှကျွန်တော့်ကိုပြုံးပြသည်။ နောက် ပခုံးပေါ်လက်ကိုင်ပဝါကို လွှားခနဲပစ်တင်လိုက်ပြီး. . .

‘မဖြစ်ဖူးသေးလို့ပေါ့ဗျာ. . . ကျုပ်တို့လို ဖြစ်ဖူးတဲ့လူတွေကျတော့လည်း နွေးတာမြန်တာကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူး၊ အဓိကက လိုအပ်တဲ့နေရာကိုရောက်ဖို့ဆိုတာကလည်း လွယ်လှတာတော့မဟုတ်ဘူး. . . အခုခေတ်စကားနဲ့ပြောရရင် ပန်းတိုင်ပေါ့ဗျာ. . . ပန်းတိုင်ပေါ့. . . ပန်းတိုင်ဆိုတာကလည်း တောင်ဒဂုံမှရှိချင်ရှိမယ်. . . မြောက်ဒဂုံမှာ ရှိချင်ရှိမယ်. . . အဲ အဲဒီမှာရှိချင်လည်းရှိမယ်. . . ဒီတော့ ကိုယ်ကရွေးချယ်ရမယ်. . . တောင်ဒဂုံသွားမှာလား. . . မြောက်ဒဂုံသွားမှာလား. . . တောင်ဒဂုံမှာပန်းတိုင်ရှိလျက်နဲ့ မြောက်ဒဂုံသွားမိရင်လည်း ပန်းတိုင်ကလွဲပြီ. . . မြောက်ဒဂုံမှာပန်းတိုင်ရှိလျက်နဲ့. . . ’

‘အာ. . . ဘာဒဂုံမှသွားဘူးဗျာ. . . ဟေ့လူ မြန်မြန်မောင်းစမ်းပါ. . . အရေးကြီးလို့. . . ’

ကျွန်တော် ပေါင်နှစ်ဖက်ကိုတဖြန်းဖြန်းပုတ်ရင်းအော်သည်။

ဒါကို ကားဆရာကြီးက နဖူးမှချွေးစများကို လက်နှင့်အသာအယာသုတ်ရင်း..

‘အဲဒါကိုပြောနေတာဗျ.. အဲဒါကိုပြောနေတာ.. လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စဆိုတာ ရှိကြတာပဲ.. တချို့က တောင်ဒဂုံမှာရှိချင်ရှိမယ်.. တချို့က မြောက်ဒဂုံမှာရှိချင်ရှိမယ်.. တောင်ဒဂုံမှာရှိတဲ့အရေးကြီးကိစ္စကို မြောက်ဒဂုံသွားမိရင်လည်း မှားပြီ.. အဲဒီလိုမြောက်ဒဂုံမှာရှိတဲ့အရေးကြီးကိစ္စကိုတောင်ဒဂုံသွားဆောင်ရွက်မိရင်လည်းမှားပြီ.. အဲဒီတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်က ကိုယ်ကိုယ်တိုင်မှာလို့လာပြီ.. တောင်ဒဂုံသွားမှာလား.. မြောက်ဒဂုံသွားမှာလား.. အရင်စဉ်းစားနော် ပြီးမှဆုံးဖြတ်.. ဒါမှ တောင်ဒဂုံဆို တောင်ဒဂုံ၊ မြောက်ဒဂုံဆိုမြောက်ဒဂုံ..’

‘ဟာ.. ဘာဒဂုံမှမသွားပါဘူးဆိုနေမှဗျာ..’

ကျွန်တော့်ရဲ့အော်ကြီးဟစ်ကျယ်စကားကို ကားဆရာကြီးက မြိန်မြိန်ကြီးပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးမှခေါင်းကိုခတ်လေးလေးညိတ်ပြီး..

‘သိတယ်လေ.. သိနေတယ်.. ဒါကိုသိနေတယ်.. သိတယ်ဆိုတာကလည်း တရားသဘောနဲ့ပြောတာနော်.. အသက်ကိုရှူကြည့်.. ရှူ.. ဟော နှာခေါင်းရင်းမှာထိပြီ..’

အသက်ကို စပါယ်ရှယ်ရှူပြသည်။

‘သိသလား.. သိပြီ.. ပြန်ရှူကြည့်.. ရှူ.. ဟော ထိပြန်ပြီ၊ ဟော သိပြန်ပြီ၊ ထိတာနဲ့သိတာနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျရဲ့လား မတူဘူးနော်၊ ထိတာနဲ့သိတာ သိပ်မကွာဘူးထင်ရပေမယ့် တောင်ဒဂုံနဲ့မြောက်ဒဂုံလိုပဲ ဆန့်ကျင်ဘက်နေရာနှစ်ခုမှာရှိတယ်.. ဥပမာဗျာ ထိတာကိုတောင်ဒဂုံလို့ထား.. သိတာကိုမြောက်ဒဂုံလို့ထား.. အဲဒီမှာ လာပြီဗျာ.. တောင်ဒဂုံသွားမှာလား.. မြောက်ဒဂုံသွားမှာလားဆိုတဲ့မေးခွန်းလာပြီ.. အဲဒီလို ခင်ဗျားကတောင်ဒဂုံသွားချင်လျက်နဲ့ မြောက်ဒဂုံသွားမိရင်..’

ကျွန်တော်ဆက်လက်သည်းမခံနိုင်တော့. . .

‘ဟာဗျာ. . . ခင်ဗျားကလည်း ရှုပ်နေတာပဲ ကဲ. . . ခင်ဗျားဟာ သာခင်ဗျား တောင်ဒဂုံသွားသွား. . . မြောက်ဒဂုံသွားသွား ကျုပ်ကိုတော့ အမြန်ဆုံးမောင်းပေးဗျာ. . .’

ကျွန်တော့်စကားသံနှင့်အတူ ကလေးတစ်ယောက်ခွေလှိမ့်ရင်း တဟေးဟေးတဟားဟားနှင့် ကျော်တက်သွား၏။ ကျွန်တော်လည်း ကြိတ် မနိုင်ခဲမရဖြစ်ပြီး. . .

‘ဟေ့လူ. . . ဟိုမှာ ကလေးတောင်ခွေလှိမ့်ပြီးကျော်တက်သွား ပြီ. . . ခင်ဗျားကားက ဒီထက်မြန်လို့မရဘူးလား. . .’

ကားဆရာက ကလေးကိုကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဘက် ကြည့်မှန်ထဲမှ ကျွန်တော့်ကိုပြန်ပြီးပြုံးပြသည်။

‘မဖြစ်ဖူးသေးလို့ပေါ့ဗျာ. . . ဖြစ်ဖူးရင် ဒီလိုဘယ်လုပ်မှာလဲ. . .’

သူ့စကားကို ကျွန်တော်လည်းပိုတင်းသွားပြီး. . .

‘ခင်ဗျားက ဒီလူတွေကိုမဖြစ်ဖူးသေးလို့. . . မဖြစ်ဖူးသေးလို့ ချည်းပြောနေရအောင် ခင်ဗျားကရော ဖြစ်ဖူးလို့လား. . . ခင်ဗျားလို အရှိန်မျိုးနဲ့ဖြစ်ရောဖြစ်ဖူးလို့လားဗျ. . . ဟင်. . .’

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်သံကို ကားဆရာက အရှေ့ ဒက်(ရှ်)ဘုတ်ကိုလက်နှင့်ပုတ်ပြီး. . .

‘ဖြစ်ဖူးသပေါ့ဗျာ. . . သိပ်ဖြစ်ဖူးလို့ပြောနေရတာပေါ့. . .’

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

‘ဘယ်နှကြိမ်လောက်ဖြစ်ဖူးလို့လဲ. . .’

ကျွန်တော့်အမေးကို ကားဆရာကပါမျက်မှောင်ကြုတ်လိုက် သည်။ အကြိမ်ရေစဉ်းစားနေပုံရ၏။

‘အင်း. . . ဘယ်နှကြိမ်လည်းတော့ မမှတ်မိတော့ဘူးဗျ. . . အဲ မှတ်မိတာက ကျွန်တော်ကားမောင်းတဲ့သက်တမ်းမှာ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ အဝေးဆုံး မောင်းဖူးတယ်. . .’

‘ခင်ဗျာ. . .’

ကျွန်တော့်ဆံပင်မွေးတွေထောင်တက်သွားရသည်။ ခုနက ဒေါသစိတ်များ ဘယ်ကိုလွင့်ပျောက်ကုန်သည်မသိ။ မဆီမဆိုင်ကြောက် စိတ်များကြီးစိုးလာ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ သူမောင်းလာတာ ဓာတ်တိုင် ခြောက်တိုင်မြောက်. . . ။

‘ဘာလဲ ခင်ဗျားမယုံလို့လား. . . မယုံရင်တောင်ဒဂုံ၊ မြောက်ဒဂုံ မှာမေးကြည့်. . . ကားဆရာပြားကြီးဆို လူတိုင်းသိတယ်. . . တချို့က လည်း ကားမသာပြားကြီးလို့ခေါ်ကြတယ်. . . ကျုပ်မောင်းတဲ့ကားတိုင်း မသာဖြစ်သွားကြလို့. . .’

ထိုတော့မှ ကျွန်တော်လည်း ကြက်သီးထသွားပြီး. . .

‘ဟင်. . . ဒါဆို ခင်ဗျားဖာသာခင်ဗျား ဆက်မောင်းသွားတော့ ကျုပ်. . . ကျုပ်မလိုက်တော့ဘူး. . .’

ဟုဆိုပြီးသူ့အဖြေမပေးနိုင်မီ ကလေးခွေလိုမ့်သလောက်ပင် မပြေးသော အနှီတောင်ဒဂုံ၊ မြောက်ဒဂုံကားပေါ်မှ ကမန်းကတမ်းခုန်ချ လိုက်သည်။ ကြာကြာဆက်စီးလျှင် ယာဉ်တိုက်မှုထဲကိုယ်ပါပါနေမည်။ ချိန်းထားသည့်နေရာက အရေးကြီးသည်မဟုတ်လား. . . ။

အောက်ရောက်တော့မှ စဉ်းစားမိသည်။ ဒီအတိုင်းခြေလျင် သွားလျှင်မဖြစ်သေး. . . ။ တစ်ခုခုစီးသွားမှဖြစ်မည်။ အနီးနားဝေကြည့် လိုက်တော့ ဆိုက္ကားတစ်စင်း။ ဆိုက္ကားဆရာက သူ့ဆိုက္ကားကိုစိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရပင် ဆိုက္ကားကိုခေါ်လိုက်သည်။

‘ဆိုက်ကား. . . ဆိုက်ကား. . .’

ဆိုက္ကားဆရာဝေကြည့်သည်။ ဖျင်အင်္ကျီအနွမ်း၊ ဦးထုပ်အစုတ် နှင့် ရုပ်ကလူမိုက်ရုပ်။ သူ ကျွန်တော့်ကိုလက်ပြပြီး ဆိုက္ကားကိုတွန်းလာ သည်။

‘တက်. . .’

ဘယ်သွားမှာလဲတောင်မမေး. . . . အမိန့်ပေးသလိုမျိုးနှင့်

တစ်ခွန်းတည်းမြွက်၏။ ကျွန်တော်လည်း အလျင်လိုနေပြီမို့ ဘာမှမပြောဘဲ ဆိုက္ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ဆိုက္ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဆိုက္ကားဆရာက ဝှီးခနဲနင်းထွက်လိုက်သည်။ သူနင်းထွက်လိုက်သည်က လမ်းမဟုတ်သောလမ်း . . . ။ ဖြတ်လမ်းများလားဟုတွေးထင်ပြီးကာမှ မမေးဖြစ်တော့ . . . ။

လမ်းကအတော်ဆိုးသည်။ အတော်ကလေးကိုဆိုးသည်။ ချိုင့်ခွက်များ၊ ဘုခလုများက ရှောင်၍ပင်မလွတ်နိုင်။ သည်ကြားထဲ ဆရာက ထိုချိုင့်ခွက်ဘုခလုများကိုပင်ရွေးနင်းနေ၏။

ကျွန်တော့်မှာလည်း ဆိုက္ကားသာစီးနေရတာ . . . လူကထိုင်ခုံတွင်ရှိတယ်လို့ကိုမရှိ . . . ။ ချိုင့်နင်းတိုင်း၊ ဘုနင်းတိုင်းလေထဲမှာချည်း။ ဆိုက္ကားဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ဘက်ဝှေ့ကြည့်သည်။
‘နင့်တယ်နော် . . . ’

သူကလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကိုကွေးရင်းမေးသည်။ သဘောကတော့ အစ်ကိုကိုယ်လုံးကြီးက အလေးချိန်စီးတယ်နော်ဟူသောသဘော။ ကျွန်တော်လည်း ပြီးပြီးရောသဘောပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘နင့်တယ် . . . ’

ဆိုက္ကားဆရာက ချိုင့်တစ်ခုနင်းရင်း . . .

‘ကျုပ်က အဲဒီလိုနင့်တာမျိုးကိုစောင့်နေတာ . . . ’

‘ဗျာ . . . ’

ဆိုက္ကားဆရာ၏ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘အံ့နာကိုမကျေနပ်လို့ . . . ’

‘ဗျာ . . . ’

သူ၏မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် ကျွန်တော်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားရ၏။ ကျွန်တော်ဘာမှပြန်မမေးနိုင်မီ ဆိုက္ကားဆရာက . . .

‘ဟုတ်တယ်... အံ့နာကိုမကျေနပ်လို့... အခုလည်း ကြည့်ပါလား၊ ဟိုဘက်လမ်းဆို လမ်းကောင်းတယ်... ကျုပ်မသွားဘူး... ဒီဘက်ကဝေးလည်းဝေးတယ်... လမ်းလည်းကြမ်းတယ်... ဒီလမ်းကို တမင်ရွေးသွားတာ...’

ဆိုက္ကားဆရာက ဘုန့်ခိုကိုအရှိန်နှင့်တက်ကြိတ်ရင်းပြောသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဆိုက္ကားလက်တန်းနှစ်ခုကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း ‘ဘာ... ဘာလို့အဲလိုလုပ်တာလဲဟင်...’

ကျွန်တော့်၏ကတုန်ကယင်အမေးကို ဆိုက္ကားဆရာကနှုတ်ခမ်းမွေးထောင်တယ်ဆိုရုံလေးပြုံးလိုက်ပြီး...

‘ခင်ဗျားရဲ့ညာဘက်ဘီးကိုကြည့်’

ကျွန်တော်ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘီးကဟိုရမ်းဒီရမ်း...

‘ဟင်... ဒါ ဒါ...’

‘ဘီးခွင်နေတာလေ...’

‘ဗျာ...’

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်လန့်သွားရသည်။

‘ဟင်... ဘီးခွင်နေတာကြီး ခင်ဗျားနင်းနေတယ်’

ကျွန်တော့်အမေးကိုဆိုက္ကားဆရာက သဘောကျသွားသလိုရယ် မောလိုက်ပြီး...

‘ဟားဟား... ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ... အရှေ့ဖောက်ကလည်းပြတ်တော့မှာဗျ... ပြတ်တော့မှာ...’

‘ဟင်...’

‘ဟင်... ဒါ ဒါဆို...’

‘အေးလေ... အဲဒါကိုပြောတာ... ဒါကြောင့်ခင်ဗျားလိုနှင့်နေတဲ့လူမျိုးကိုရွေးတင်လာတာ... ဒါမှ ဆိုက္ကားပြိုမှာ ဆိုက္ကားပြိုမှအံ့နာ နောင်တရမှာ... ကဲ ဟောဒီမှာပြိုပြိုကွာ... ဟားဟား...’

ဟုဆို၍ အရှေ့ဘီးကချိုင့်ကြီးတစ်ခုဆီ ခွင်နေသောဘီးက

ဘုကြီးနှစ်ခုသို့. . .

ကျွန်တော်ဆိုက္ကားလက်တန်းနှစ်ခုကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်
ကိုင်ရင်း အံ့ကြိတ်နေမိသည်။

‘ဘုရား ဘုရား. . .’

ရေရွတ်၍ပင်မဆုံး ကြားလိုက်ရသောအသံက. . .

‘ကဲကွာ. . . ပြိုစမ်း. . . ပြိုစမ်း. . .’

‘ဖောက်. . .’

‘ဟာ. . .’

ဝုန်းခနဲအသံ. . . ။

အသည်းတို့အေးခနဲ. . . ။ ဆိုက္ကားအရှေ့ဘီး သီးသန့်ထွက်
သွားသည်။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကလည်း မြေပြင်ပေါ်သို့ ဖုန်းခနဲ
ကျပြီး အရှေ့သို့ကျွမ်းသုံးပတ်ထိုးသွား၏။ နောက် မြေပြင်ပေါ်သို့
ငုတ်တုတ်၊ အတောင့်လိုက်၊ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက်သားပြန်ကျ၏။
ဒူးနှစ်လုံးကိုပင် လက်ကလေးပိုက်လျက်. . . ။ ကြောက်လွန်း၍
မျက်လုံးမဖွင့်ရဲသေး. . . ။

ပထမဦးဆုံးသတိပြုမိသည်က ညော်နဲ့ တစ်ခုခုကြော်နေသော
အကြော်ညော်နဲ့. . . ။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့. . .

‘ဟင်. . .’

မျက်စိရှေ့တွင် ဗယာကြော် စိမ်ပြေနပြေကြော်နေသောဗယာ
ကြော်ကုလား. . . ။ သူ ကျွန်တော့်ကိုမြင်ပုံမရသေး. . . ။ သီချင်းတ
အေးအေးနှင့်အကြော်ကြော်နေ၏။ ကျွန်တော်ကမုန့်ဗန်းကိုခွဲလျက်။

ဖျပ်ခနဲကျွန်တော့်ဘက်လှည့်လာသည်။

‘ဒဒူးမေ့ရစ်. . . ဟုတ်ပေါင်ယောင်လို့. . . ကလူ ကလူ. . .’

အလာ. . .’

ဗယာကြော်ကုလား ကျွန်တော့်ကို ရုတ်တရက်ကြီးငုတ်တုတ်
မြင်လိုက်ရ၍ အံ့အားသင့်သွားပုံရ၏။ ပြီးတော့ ယောက်မကြီးကိုင်ပြီး

မိုးပေါ်မော့ကြည့်လိုက်၊ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်လိုက်နှင့်ကြောင်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲ ကျွန်တော့်ကို ရုတ်တရက် မိုးပေါ်ကကျလာသည်ဟု ထင်နေပုံရ၏။ နောက် ကျွန်တော့်နောက်ကျောဘက်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ကျောတွင်ကပ် နေသောဖုန်တွေကိုမြင်ပြန်တော့ မြေကြီးကိုကြည့်လိုက်၊ ကျွန်တော့်ကိုပြန် ကြည့်လိုက်ဖြစ်နေသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မြေကြီးထဲက ထွက်လာသလား ဟူသည့်သဘော။ ပြီးနောက် အကြော်ဗန်းကလေးကို မပြီး အနည်းငယ်ရွှေ့သွားသည်။ နောက် ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်လည်း အရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြီး . . .

‘လမ်းထိပ်ကို ဘယ်လိုသွားရမှာလဲဟင် . . .’

ဗယာကြော်ကုလား အပေါ်ကြည့်လိုက်၊ အောက်ကြည့်လိုက် ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုယောက်မနှင့်ထိုးကာ . . .

‘တဂျားမင်းမို့လို့ လမ်းပျောက်နေတာလားဟင် . . .’

သူ၏မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်ရှုပ်စွာခေါင်းကုပ် လိုက်မိသည်။ ခေါင်းမှဖုန်တွေက ဖွာခနဲ . . . ။ ဗယာကြော်သည် ဖုန်များကိုငေးကြည့်နေသည်။

‘ဟာ . . . ဘာသကြားမင်းမှမဟုတ်ဘူး . . . လူဗျ . . . လူလူ လမ်းထိပ်ကိုဘယ်လိုသွားရမှာလဲလို့ . . .’

ဗယာကြော်ကုလား ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေရာမှ သူ့ခေါင်းကို ယောက်မနဲ့ပြန်ကုပ်ပြီး . . .

‘လူဆို ဘယ်ကဆင်းလာတာလဲဟင် . . . အပေါ်ကလား အောက်ကလား . . .’

‘ဟာဗျာ . . . ဆိုက္ကားပေါ်ကဗျ . . . ဆိုက္ကားပေါ်က . . .’

ဗယာကြော်သည် ဘေးဘီဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

‘ဘယ်ဆိုက္ကားလဲဟင် . . .’

ကျွန်တော်လည်းလိုရင်းကိုမရောက်နိုင်၍ အနည်းငယ်ညစ်သွားပြီး . . .

‘ဟို ဆိုက္ကားဗျာ. . . ဟိုဆိုက္ကား. . . လမ်းထိပ်ကိုဘယ်လိုသွားရမှာလဲ ပြော. . .’

ပြုပျက်သွားသောဆိုက္ကားအပိုင်းအစများကို တဟီးဟီးတဟားဟားအော်ရယ်ရင်းထမ်းသွားသော ဆိုက္ကားသမားကိုငေးကြည့်သည်။ ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကိုပြန်ကြည့်ကာ. . .

‘ဟင်. . . ဆိုက္ကားအပျက်ကြီးစီးလာတာ. . . ဘယ်လိုစီးလာတာလဲ. . .’

‘ဟာဗျာ. . . ကျုပ်ဖာသာကျုပ် ဘယ်လိုစီးစီး. . . လမ်းထိပ်ဘယ်လိုသွားရမှာလဲပြော. . .’

‘နတ်များလား. . .’

ကျွန်တော်ခေါင်းကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့်ကုပ်လိုက်ပြီး. . .

‘ဘာနတ်မှမဟုတ်ဘူး. . . လမ်းထိပ်ဘယ်လိုသွားရမှာလဲ. . . အဲဒါပဲပြော. . .’

‘ဈာန်နဲ့ကြွသွားမှာလားဟင်. . .’

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်သည်းမခံနိုင်တော့။ ဟိုမှာက အရေးကြီးနေပြီမဟုတ်လား. . . ။ ထို့ကြောင့် သူ့လည်ကုပ်ကို လှမ်းဆွဲကာ. . .

‘ဟေ့လူ. . . ခင်ဗျား လျှာမရှည်နဲ့. . . လမ်းထိပ်ဘယ်လိုသွားရမလဲပဲပြော. . . မြန်မြန်ပြော. . .’

ထိုတော့မှ ဗယာကြော်သည်လည်းလန့်သွားပြီး. . .

‘ပြော. . . ပြောပါ့မယ်ဗျာ. . . ပြောပါ့မယ်’

‘အေး. . . ပြောမြန်မြန်ပြော. . .’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ပြောလေ’

‘ဟို ဟိုလေ. . . ဈာန်နဲ့ကြွသွားမှာလားဟင်. . .’

‘ဟာ. . . ကျုပ်ဖာသာကျုပ် ဈာန်နဲ့ပဲကြွကြွ လေးဖက်ထောက်

ပဲကြွကြွ ခင်ဗျားအပူမပါဘူး... လမ်းထိပ်ကိုသာပြော...'

‘ဟင် လေးဖက်ထောက်ကြွမယ်... အဲဒါဘာနည်းလဲဟင်’

‘ဟေ့လူ တော်ဗျာ... တော်... ခင်ဗျားပြောမလား မပြောဘူးလား...’

ကျွန်တော် သူ့လည်ကုပ်ကိုပို၍ခပ်တင်းတင်းဆွဲလိုက်သည်။ ထိုတော့မှ ဗယာကြော်သည်လည်းမျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

‘ပြော ပြောပါ့မယ်...’

‘အေးပြော... အပိုတွေဘာမှမပြောနဲ့... လမ်းထိပ်ရောက်အောင်သာညွှန်ပြ...’

ဗယာကြော်သည်မျက်လုံး ကလည်ကလည်ဖြစ်သွားပြီး

‘ချွန်... ချွန်တော် လမ်းပျောက်ပြီး အိမ်ပြန်မရောက်တာခြောက်နှစ်ရှိပြီ...’

‘ဟင်...’

သူ့မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် ကျွန်တော် ပက်လက်လန်လဲကျမတတ်ဖြစ်သွားရသည်။ လမ်းမသိလို့မေးပါတယ်... လမ်းပျောက်နေသူနှင့်မှလာတွေ့နေရတယ်လို့...။

‘တောက်...’

ကျွန်တော်ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ထထွက်လာမိသည်။ ခြေလှမ်းလေးငါးဆယ်လှမ်းခန့်မှာပင် အနောက်မှကပ်လိုက်လာသောခြေသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့... ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့်ကပ်လိုက်လာသော ဗယာကြော်ကုလား...။ သူ့ကိုမြင်တော့ ကျွန်တော်စိတ်ညစ်သွားပြီး...

‘ဟေ့လူ ဘာလို့ကျုပ်နောက်လိုက်လာတာလဲ...’

ကုလားက ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုလက်ညှိုးထိုးကာ...

‘ဟို ဟိုလေ... လေးဖက်ထောက်ပြီး ဈာန်နဲ့ကြွတာကြည့်ချင်

အကြည်စိုက်

လို့...'

‘ဟာဗျာ...’

ဘာမှဆက်မပြောဖြစ်တော့ဘူး။ ပြောချင်စိတ်လည်းမရှိတော့
ဘူး။ သိတယ်မဟုတ်လား...။ ကျွမ်းထိုးလာတာလို့ပြောရင် ကျွမ်းမထိုး
မချင်း လိုက်ကြည့်မယ့်လူ...။

ချစ်သူများရောက်နေပြီလား... ဟူသောအသိဖြင့် ခြေလှမ်း
တို့နှစ်ဆမြင့်လိုက်သည်။ သွားနေကြလမ်းမဟုတ်တော့လည်း စိတ်က
လောနေ၍လားမသိ။ မကြာခဏ ခလုတ်တိုက်ပြီးမှောက်လဲမလို ဖြစ်နေ
သည်။ ထိုခလုတ်ကန်သင်းများကို ဂရုမစိုက်နိုင်သေး...။ စိတ်ထဲရှိ
နေသည်က ချစ်သူများအရင်ရောက်နှင့်နေပြီလား... ဟုသာ...။

မာမာတို့အိမ်ထဲကွေ့ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်နှင့်ထက်ကြပ်
မကွာ ကားတစ်စီးကွေ့ဝင်လာ၏။ အနီရောင်လေး...။ မြင့်စန်းရီတို့
ကားမှန်းသိရ၍ စိတ်ထဲထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။ ကျွန်တော်မာမာတို့
အိမ်ပေါက်ဝရောက်သည်နှင့်... မြင့်စန်းရီကားပေါ်မှဆင်းလာသည်။

ဖုန်အလိမ်းလိမ်းပေနေသောကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အံ့အားသင့်
သွားသည်။ ကျွန်တော်လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြန်ပြီး ပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ကိုပြုံးပြ၏။ ကျွန်တော်ကားနားရောက်တော့

မြင့်စန်းရီကကားဘက် လှည့်၍ . . .

‘ဖေဖေ . . . ဒါလေ . . . သမီးပြောတဲ့ . . . စောကြည်ဖြူ’
ကျွန်တော်ခြေလှမ်းကိုတန့်၍ ကားခေါင်းခန်းထဲကို ပြုံးပြလိုက်
သည်။

‘အဟီး . . .’

ကားခေါင်းခန်းက မြင့်စန်းရီနှင့်ရုပ်ဆင်သောသူမ၏ဖခင်က
ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကျွန်တော့်ကိုခပ်ကြောင်ကြောင်ငေးကြည့်သည်။
အတန်ကြာမှ . . .

‘သူ့ကိုတွေ့ဖူးနေတယ် . . . ဘယ်မှာတွေ့ဖူးမှန်းမသိဘူး . . .’

တိုးတိုးဖွဖွရေရွတ်သံ . . . ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲထိတ်ခနဲ . . . ။
လေဆိပ်ကကျောက်ရုပ်ကြီးပါဟု ကျွန်တော်ရင်ကော့၍ ပြောလိုက်ရမည်
လား . . . ။ မျက်နှာကို လုံချည်နှင့်မ အုပ်ထားလိုက်ရမှာလား မသိဖြစ်နေ
မိသည်။ နောက်ဆုံး . . . ဘယ်လိုမှစဉ်းစားမရသည့်အဆုံး . . . အဲဒီလို
သာပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ် . . .’

မြင့်စန်းရီတို့အဖေက ပြတက်သွားသော ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်း
အောက်က ဘဲဥလေးလုံးကိုကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ နှစ်လိုဖွယ်ပြုံး
ပြီး . . .

‘ကဲ . . . သမီးရေ ဖေဖေလည်း အလုပ်ကိစ္စရှိသေးလို့သွား
တော့မယ် . . . သမီးကိုဘယ်အချိန်လာကြိုရမှာလဲ . . .’

မြင့်စန်းရီကနာ ရီကိုမြှောက်ကြည့်ပြီး . . .

‘နောက်နှစ်နာရီလောက်ဆိုလာကြိုနော် . . . ဖေဖေ . . .’

အဘိုးကြီးကခေါင်းညိတ်ပြီး . . .

‘အေးအေး . . . ဖေဖေမအားရင်လည်း မောင်အောင်မော်ကို
လွှတ်လိုက်မယ်ဟုတ်လား . . .’

‘ဟုတ်ကဲ့ . . . ဖေဖေ . . .’

‘ကဲ... သွားပြီနော်...’

ဟုဆို၍ကျွန်တော်ဘက်ပါလှည့်၍ နှုတ်ဆက်ကာ ကားကို ဝှေးခနဲ မောင်းထွက်သွား၏။ ထိုတော့မှကျွန်တော်လည်း သက်ပြင်းချနိုင် တော့သည်။

ဪ... စိတ်ကောင်းသည့်ယောက္ခမလောင်းကြီး... သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ...။ စိတ်မကောင်းသည့် ဟိုထိပ်ပြောင် ကြီး ဦးအောင်မော် သက်တော်ဆယ်ကျော်တိုပါစေ...။

‘ကဲ... အထဲဝင်ကြရအောင် စောကြည်ဖျူ...’

‘ဟုတ်ကဲ့... ထိပ်ပြောင်ကြီး... အဲလေယောင်လို့... ဝင် ကြတာပေါ့... ဟီး...’

ကျွန်တော်၏ကပေါက်တိကပေါက်ချာ စကားများကြောင့် မြင့်စန်းရီက ကျွန်တော့်ကို ခပ်ကြောင်ကြောင်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်သူ ကိုထပ်ပြုံးပြလိုက်ပြန်သည်။

‘ဟီး... ဟီး...’

နောက်... အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင်...။ မြင့်စန်းရီကကျွန်တော် နှင့်ကပ်လျက်...။

‘အောင်မလေး. . . လာမှလာပါ့မလားလို့. . . ။ လာမယ့်လာ
တော့လည်းနှစ်ယောက်ပူးကြီး. . . ။ ဘယ်ကဘယ်လို ချိန်းလာကြတာ
လဲ. . . ။ ဟိုသတ္တဝါကို နင်ဘယ်ကဆွဲလာတာလဲ မြင့်စန်းရီရဲ့. . . ’

မာမာကကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုမြင်သည်နှင့်မဆုံးနိုင်
သောစကားများဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ အိမ်ထဲမှာ မျိုးထွန်းဝင်း၊သန်းဇော်
သစ်၊ကိုကိုလွင်တို့ရောက်နှင့်နေပြီ. . . သူတို့ကိုကျွန်တော်က ဘာမှပြန်
မပြောဖြစ်. . . ။ မြင့်စန်းရီကသာ ပြုံးချိုသောမျက်နှာဖြင့်

‘ဒီအပေါက်ဝမှာတင် ဆုံခဲ့တာလေ. . . မာမာရဲ့. . . ’

ဟုဆိုရင်းမျိုးထွန်းဝင်းတို့ဘက်လှည့်ကာ. . .

‘မျိုးထွန်းဝင်းတို့ရောရောက်နေတာကြာပြီလား. . . ’

တစ်ဆက်တည်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ မျိုးထွန်းဝင်းက ခပ်တည်
တည်ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး. . .

‘ဘာမှမစားရသေးဘူး. . .’

မျိုးထွန်းဝင်း၏မဆီမဆိုင်စကားကို မာမာကနှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး. . .

‘ကျွေးမှာပေါ့လူမှမစုံသေးတာကို. . . ကဲ. . . ထောပတ်သီးဖျော်ရည်အရင်ဖျော်ထားပေးနှင့်မယ်. . .’

ဟုဆို၍မာမာက ဟုတ်လားမဟုတ်လားမသိ။ မီးဖိုချောင်ဘက်လှည့်ဝင်သွားသည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ မာမာထောပတ်သီးဖျော်ရည်ခွက်များကိုကိုင်ဆောင်၍ ပြန်ထွက်လာသည်။ အလိုက်သိသော ချစ်သူက ဖန်ခွက်များကို ကူသယ်ပေးသည်။ ပြီးနောက်. . . ကျွန်တော်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ခမျာလည်း စဉ်းစားသာကြည့်ပါဦး. . . ။ အစကတည်းက ပြာကလပ်စိန်. . . ။ ယခုလိုချစ်သူကို အအေးဖန်ခွက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ရသည်ဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်. . . ။ ကတုန်ကယင်ဖြစ်ပြီး ဘာလုပ်လို့ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘဲ ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ခွက်ထဲ လက်ညှိုးထည့်ပြီးမွှေနေမိသည်။ နောက်မှသတိရပြီး လက်ညှိုးကိုကျွတ်ခနဲ သတိလက်လွတ်စုပ်မိကာ ဖန်ခွက်တွင်တပ်ထားသောကော်ပိုက်နှင့် အအေးကိုငုံစုပ်လိုက်သည်။ ကော်ပိုက်ကပိတ်နေ၍လားမသိ. . . တော်ရုံနှင့်စုပ်လို့မရ. . . အားလုံးကကျွန်တော့်ကိုငေးကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော်အားကုန်စုပ်လိုက်သည်။ အအေးကပါမလာဘဲ မျက်နှာကြီးနီတက်လာသည်။ မာမာတို့အားလုံး ကျွန်တော့်ကိုကြောင်ငေးကြည့်နေရာမှသင်္ကာ၍ထင့် သူ့ခွက်ထဲက ပိုက်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

‘ဟင်. . . ဇွန်း. . . ဇွန်း. . . ဇွန်းကြီး. . .’

ဟုတ်ပါသည်။ သူ မ ယူလိုက်မှ သတိထားမိသည်က ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်ထားသည်က ကော်ပိုက်မဟုတ်ဘဲ ကော်ဇွန်းကြီး. . . ။ ကျွန်တော်မသင်္ကာ၍ အအေးခွက်ထဲမှဟာကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။ ကော်ဇွန်းမှ ကော်ဇွန်းအစစ်. . . ။ ဒါကိုကျွန်တော်က ကော်ပိုက်မှတ်ပြီး

ထိုင် စုပ် နေမိတာကို . . . ။ ဒါ့ကြောင့် အအေးကပါမလာဘဲ
မျက်နှာကြီးသာနီတက်လာသည်။

အားလုံးကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ကြသည်။
ကျွန်တော်သူတို့ကို ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ရှက်ပြုံးသာပြုံး၍ထားလိုက်
သည်။

‘ဟွင်း . . . ဟွင်း . . . ဟွင်း . . . ခစ် ခစ် ခစ် . . . ။’

အားလုံးကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်ကြပြန်သည်။ အတန်ကြာမှမာ
မာက သက်ပြင်းချရင်း . . .

‘ဒီအသူဘလေးကတော့ ပြောနေလည်းထူးတော့မှာမဟုတ်
ဘူး . . . ကဲလာလေ . . . ထမင်းစားရအောင် . . .’

ဟုဆို၍ ထမင်းစားခန်း ဘက်လှည့်ဝင်သွားသည်။ သူ့နောက်
ကမှဗိုက်ဆာနေသော မျိုးထွန်းဝင်း၊ သန်းဇော်သစ်ကိုကိုလွင်တို့က
ကပ်လျက် . . . ။ ကျွန်တော်နှင့် မြင့်စန်းရီတို့က သိတယ်မဟုတ် လား . . .
နောက်ဆုံး . . . ။ ဘာဖြစ်နေတယ်မသိပါဘူး . . . ချစ်သူနား ပဲ
ကပ်ချင်နေတော့တာ . . . ဟုတ်တယ် . . . သူ့မှာ လူလိုက်တုံးများ
ရှိနေသလားမသိ ဘူး . . . ။ (ကျွန်တော်က သံမဟုတ်ဘဲလူဖြစ်နေ၍
သံလိုက်တုံးဟုမသုံးဘဲ လူလိုက်တုံးဟုသုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မာမာဖြစ်
ပါကတိရစ္ဆာန်တုံး ဟုသုံးပေလိမ့်မည်။)

ထမင်းစားခန်းရောက်တော့ ကိုကိုလွင်က ကျွန်တော့်နားလာ
ကပ်၍ထိုင်သည်။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးပြုံးကြီး . . .

‘တောက် . . . အတော်အလိုက်မသိတဲ့အကောင် . . .’

သူ့ရဲ့ဘေးမှာမှ မြင့်စန်းရီ . . .

မာမာကထမင်းဟင်းပန်းကန်များကိုချပေးသည်။ စုံပျံ . . . ။
ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ ငါးစသည်မှအစိမ်းကြော်ထိ အားလုံးပါသည်။ ဟင်း
များကိုကြည့်ပြီး သန်းဇော်သစ်က ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ အသံကြီးဖြင့် . . .

‘ဟ . . . ဟင်းတွေကစုံလှသည်လား မာမာရဲ့ . . .’

သန်းဇော်သစ်၏ အားရဝမ်းသာ အမေးကြီးကို မာမာကခပ် တည်တည်ပင်. . .

‘အေး. . . ဒါတောင်ဆိုင်စုံအောင်မဝယ်ရသေးဘူး. . .’

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အံ့အားသင့်သွားပြီး. . .

‘ဒါတွေကနင်ချက်တာ မဟုတ်ဘူးလား. . .’

ကျွန်တော့်ရဲ့အမေးကို မာမာကမကျေနပ်သလိုနဲ့ မျက်နှာကို ရှစ်ခေါက်ချိုးလိုက်ပြီး. . .

‘ဟဲ့. . . ဘယ့်နှယ်ချက်ရမှာလဲ. . . အိမ်မှာကဘယ်သူမှ မှမ ရှိတာ. . . ငါကလည်းချက်တတ်တာမဟုတ်ဘူး. . . ဒါ့ကြောင့် ဆိုင်စုံ အောင်ပဲလိုက်ဝယ်ထားတာ. . .’

ဟုတ်သား. . . သူတို့အိမ်မှာကဘယ်သူမှမမြင်. . .

‘ဒါနဲ့. . . နင့်အမေနဲ့အဖေကရော. . .’

‘တရားစခန်းဝင်နေကြတယ်. . . အိမ်မှာလုပ်တဲ့အဒေါ်ကြီး ကလည်းပြန်သွားပြီလေ. . . ဒါ့ကြောင့်ငါတစ်ယောက်ထဲ. . .’

‘နင် သရဲ မကြောက်ဘူးလား. . .’

ကိုကိုလွင်က ဖြတ်မေးသည်။ မာမာကခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး. . .

‘ဟင့်အင်. . . နင်တို့မျက်နှာမြင်ပြီးကတည်းက ငါဘာသရဲမှ မကြောက်တော့ဘူး. . .’

မာမာ၏စကားကို ချစ်သူကသဘောကျစွာ ရယ်ပါသည်။

‘ကဲကဲ. . . စားကြ. . . စားကြ. . . ။ စားပြီးရင်လည်းဆု တောင်းပေးကြဦး. . .’

‘ဘာဆုတောင်းပေးရဦးမလဲ. . . အပျိုကြီးဘဝကလွတ်ပါစေ လို့လား. . .’

မျိုးထွန်းဝင်းက ဖြတ်ပြောသည်။ မာမာကမျက်လုံးကိုပြူးနှုတ် ခမ်းကိုကိုက်ပြီး. . .

‘မသာကောင် အပျိုကြီးဘဝက လွတ်ချင်ရင်တော့ တွေ့တဲ့လူ

ခေါင်းခေါက်ယူလို့ရတယ် မှတ်ထား. . . ငါ့ရုပ်ငါ့ရည်နဲ့. . .’

‘ဘယ်အဘိုးကြီး. . . တင်တောင်းတင်တောင်းရတယ်ပေါ့လေ. . .’

မျိုးထွန်းဝင်းက ဖြတ်ပြောပြန်သည်။ မာမာက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မျိုးထွန်းဝင်းရှိရာ ဘောက်ဆက်ဘောက်ဆက်လှမ်းသွားပြီး. . .

‘မကျွေးဘူး နင့်ကို. . .’

ဟုဆိုကာ မျိုးထွန်းဝင်းရှေ့က ထမင်းပန်ကန်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူသွားသည်။ ထိုတော့မှ ငတ်မျက်လုံးပြူးသွားပြီး. . .

‘ဟဟ. . . မလုပ်ပါနဲ့ဟ. . . ငါဗိုက်ဆာနေလို့ပါဟ. . .’

ဟုဆို၍ မာမာ့နောက်ပြေးလိုက်ပြီး ထမင်းပန်းကန် အတင်းပြန်လှသည်။

‘မာမာရယ် ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ. . . ထမင်းဆာနေလို့ပါဟာ. . .’

‘မပေးဘူး. . . မကျွေးဘူး. . . နင့်ကိုမကျွေးနိုင်ဘူး. . .’

နှစ်ယောက်သား ထမင်းပန်ကန် လှရင်းရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်သွားသည်။ အားလုံးသူတို့ကို ကြည့်ပြီးရယ်ကြသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး မာမာရယ် ငါဆုတောင်းပေးပါတယ်. . . အပျိုကြီးဘဝကလွတ်ရုံမက ယောက်ျားနှစ်ယောက်လုံး တစ်ပြိုင်တည်း၊တစ်ကြိမ်တည်း၊တစ်ရက်တည်း ရပါစေ. . .’

‘ဘာ. . .’

‘ဘာလဲနည်းလို့လား. . .’

မျိုးထွန်းဝင်း၏ အူကြောင်ကြောင်စကားများကြောင့် မာမာ သူ့လက်ထဲက ထမင်းပန်ကန်ကို ငတ်လက်ထဲပြန်ထိုးထည့်လိုက် ပြီး. . .

‘မျိုး. . . ဆို့. . . ဘာစကားမှထပ်မထွက်နဲ့. . .’

ဟုဆိုပြီး စားပွဲခုံထိပ်သွားထိုင်၏။ ဒါကိုမျိုးထွန်းဝင်းက. . .

‘တွေ့လားသဘောကျသွားပြီ. . .’

ဟုလှမ်းနောက်ရင်း သူကျရာခုံသူပြန်ထိုင်သည်။မာမာကတော့ မျက်စောင်းတခဲခဲ . . . ချစ်သူကရယ်လျက် . . . ကျွန်တော်အခွင့်အရေး သမားကသာ ကြက်သားပန်းကန်ထဲက ကြက်အသည်းအမြစ်တုံး တစ်တုံးကို ခပ်၍ချစ်သူပန်းကန်ထဲထည့်ပေးရန် လှမ်းလိုက်သည်။ ဒါကို ကြားထဲရှိသောကိုကိုလွင်က သွားဖြူကြီးနဲ့ သူ့ပန်းကန်ထိုးခံလိုက်ပြီး . . .

‘ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း . . .’

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှလုပ်မရတော့ . . . ။ မကျေနပ်နိုင်စွာ သူပန်းကန်ထဲ အသည်းအမြစ်တုံးကို ခေါက်ချလိုက်ရသည်။ နောက် ငါးဟင်းခွက်ထဲမှ အကောင်းဆုံးအသားဖြစ်သော ငါးကြင်းဗိုက်သားကို လှမ်းခပ်သည်။ နောက် . . . ချစ်သူပန်းကန်ထဲထည့်ရန်အလှမ်း . . .

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွာ . . . ငါလည်းငါးကြင်းဗိုက်သား စားချင်နေတာ . . .’

ဟုဆိုပြီး ကိုကိုလွင်က သူ့ပန်းကန်လှမ်းခံလိုက်ပြန်သည်။ကျွန် တော်လည်းမတတ်သာသည့်အဆုံး သူပန်းကန်ထဲကိုသာ ခပ်ထည့် ပေးလိုက်ရပြန်သည်။ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း သည်းမခံ နိုင်တော့ . . . ။ အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် ငါးပိရည်ခွက်ထဲမှ ငါးပိ တစ်ဇွန်းအပြည့် ခပ်ပြီး သူပန်းကန်ထဲသို့ထည့်မည် ပြင်တော့ငတိက သူပန်းကန်ကိုဆွဲယူပြီး . . .

‘မြင့်စန်းရီ . . . ဒီမှာစောကြည်ဖြူက နင့်ပန်းကန်ထဲထည့်ပေး ဖို့တဲ့ . . .’

ချစ်သူက ကျွန်တော့်လက်ထဲကိုင်ထားသော ငါးပိခွက်ကိုကြည့် ပြီး . . .

‘ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း . . . မြင့်စန်းရီ ငါးပိရည်မစား ဘူး . . .’

ချစ်သူ၏ငြင်းဆန်စကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိတော့ . . . ။ ဟိုကောင့်ပန်းကန်ကလည်း ဝှက်ထားနှင့်

ပြီ. . . ။ မထူးတော့သည့်အဆုံး ငါးပိတစ်ဇွန်းတည်းသာ ကိုယ့်ပန်းကန်
ထဲလောင်းထည့်လိုက်သည်။ ငါးပိရည်ထည့်လိုက်သည်နှင့် ထမင်းအ
ရောင်ကမဲ့ခနဲ. . . ။

စပ်လိုက်တဲ့အမျိုးဗျာ. . . ဆွေမျိုးပါမေ့တယ်. . . မျက်နှာ
ကြီးနီပြီးချွေးတွေ နှပ်တွေရွဲထွက်လာတယ်. . . ။ ပငငါးပိဆိုလား. . .
ပြောတော့ပြောပါတယ်. . . ။ ဒါပေမဲ့ စပ်လွန်းလို့ နားတွေအူပြီးမကြား
လိုက်ဘူး. . . ။ နောက်မှနာမည်မေးပြီး ပြန်ပြောပြမယ်. . . ။ အခု
တော့. . . ။

‘ရေ. . . ရေ. . . ရေပေးပါဗျို့. . . ’

ကမ္ဘာပေါ်မှအခိုးအငွေ့များ ကောင်းကင်ယံပျံတက်နေကြသည်။ သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုများသည် နဂိုဂီတသဖွယ်ခတ်လွင်လွင်ကျူးရင့်ရင်း လေပြည်လွဲခတ်မှုအပေါ် ဆော့ကစားနေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ စံပယ် ရုံမှ သင်းပျံ့လာသော မွှေးရနံ့များသည်လည်း ဆည်းဆာ၏ညည်းတွားသံအောက် လန်းဆန်းကြည်လင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဆုံစည်းခြင်းမီးအိမ်က နှလုံးသားကိုထွန်းညှိကာ မေတ္တာစကားတို့သီကျူးရန် ဦးဆောင်နေပေပြီ။ . . ။

အို. . . အသင်လောက. . . ဒီတစ်ခါတော့မှားမှားယွင်းယွင်း မဖြစ်ပါရစေနှင့် . . . သာယာပျော်ရွှင်ခြင်းများသာ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်တောင်းခံပါရစေ. . . ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်. . . သူမအားအမှန်တကယ်မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်နေ၍ဖြစ်သည်။

လေပြည်ကနွဲ့နေ၏။ ထိုလေပြည်မှာ မနာလိုစရာကောင်း
အောင်ပင်ချစ်သူ၏ ဆံနွယ်စများကို ဝေဝဲနမ်းရှိုက်နေပြန်သည်။ ချစ်သူ၏
လက်ချောင်းကလေးများက သစ်ရွက်စိမ်းကလေးများအပေါ် အကြောင်းမဲ့
ဖြတ်သန်းနေလေသည်။ သူ၏လက်ချောင်းနှင့် ထိတို့သွား သော
သစ်ရွက်ကလေးများသည် ချစ်သူ၏လက်ချောင်းများအောက်
ခေါင်းကိုငုံ့ရိုးရင်း တိတ်တခိုးဝေ့ကြည့်သည်။

‘မြင့်စန်းရီ. . .’

သူမမော့တယ်ဆိုရုံလေး မော့ကြည့်သည်။

‘အချစ်ဆိုတာ ဘယ်ကမြစ်ဖျားခံခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိ
ပါဘူး. . . ဒါပေမဲ့. . . ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးထက် အဓိပ္ပါယ်ပြည့်စုံ
တဲ့စကားရှိရင် ပြောပြချင်ပါသေးတယ်. . .’

သူမခေါင်းငုံ့ကျသွားသည်။ နောက်. . . ရှက်ရွံ့စွာပင်နံဘေး

နှင်းဆီပန်းပင်မှ သစ်ရွက်တစ်ရွက်ကို ခူးယူလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်မြင့်စန်းရီကိုချစ်တယ်. . .’

အို. . . ဟူသောအာမေဇိုတ်သံထွက်မလာပါ. . . ။ သို့သော် အကြောင်းမဲ့သူမ၏နားသယ်စမှဆံပင်များကိုသပ်တင်လိုက်သည်။ ရဲရဲနီ နေသောသူမ၏ နားရွက်ဖျားကလေးကို အမှတ်မထင်မြင်တွေ့ရသည်။

‘ဒီစကားဟာ ကျွန်တော့်ကမ္ဘာလောကကြီးရဲ့ အရိုးသားဆုံးစ ကားပါပဲ မြင့်စန်းရီ. . .’

နံဘေးနားကကြောင်တစ်ကောင် ညောင်ခနဲ အော်မြည်ရင်း ထွက်ပြေးသွား၏။ သူမကထိုကြောင်ကလေးကို ဝေ့ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော့်ကိုတစ်ခုခုပြန်ပြောပါလား မြင့်စန်းရီ. . .’

ကြောင်ကလေးအမြီးက အဖြူရောင်ဖြစ်သည်။ သူမ၏အင်္ကျီ ကလည်း အဖြူရောင်ဖြစ်သည်။

‘ဟို. . . ဟိုလေ. . . မြင့်စန်းရီက ဘာပြောရမှာလဲဟင်. . .’

‘ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်ကိုလက်ခံနိုင်မလားလို့ပေါ့ မြင့်စန်းရီ. . .’

‘အို. . .’

အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ ကြောင်ကလေးပြန်လှည့်လာသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးက ထောင်တက်နေသည်။ ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းမွေးက ရော. . . ကြောင်ကလေးခြံစည်းရိုးကိုကျော်၍ တစ်ဖက်ခြံထဲဝင်သွား သည်။ ကျွန်တော်ကနှင်းဆီပန်းအိုးနား တိုးကပ်သွား၏။

‘ပြောပါဦးမြင့်စန်းရီ. . .’

‘ဟို. . . ဟိုလေ. . .’

ချစ်သူကစကားကို ထပ်မဆက်သေးဘဲ ကျွန်တော့်ကိုဝေ့ကြည့် သည်။ ထောင်တက်နေသော ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းမွေးကို မြင်သလား မမြင်သလားတော့မသိ. . . ချစ်သူကခုန်သူ့ခူးထားသော နှင်းဆီရွက်က လေးကိုအကြောင်းမဲ့ ပွတ်ချေနေသည်။

‘အား. . .’

ချစ်သူ၏ခပ်ဖွဖွအော်သံ . . . နှင်းဆီဆူးကသူ့လက်နုနုလေး
ကိုစူးသွားပုံရ၏။

‘မြင့်စန်းရီ . . .’

ကျွန်တော်လည်းစိုးရိမ်သွားပြီး သူ့လက်ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်
သည်။ သူ့လက်ချောင်းများ နှင်းဆီဆူးဒဏ်ကြောင့် သွေးစရဲရဲလေး။
ခုနစ်ကတစ်ဖက်ခြံထဲဝင်သွားသော ကြောင်ကလေး ကျွန်တော်တို့ရှိရာခြံ
ထဲ နှုတ်ခမ်းမွေးတထောင်ထောင်နှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ သို့သော်သူ
တစ်ကောင်တည်းမဟုတ် . . . ။ သူ့နောက်မှ မခို့တရီမျက်နှာပေးနှင့်
ကြောင်မကလေးတစ်ကောင်ပါ . . . ။ ကျွန်တော်မြင့်စန်းရီ၏ သွေးထွက်
နေသော လက်ညှိုးကိုလှမ်းငုံလိုက်သည်။ ကြောင်မလေးက နှုတ်ခမ်းမွေး
ထောင်နေသောသူ့ချစ်သူ ကြောင်ထီးလေးကို ကြည့်သည်။ ချစ်သူက
လည်း နှုတ်ခမ်းမွေးထောင်နေသော ကျွန်တော့်ကြောင်ထီးကို . . .
အဲလေ . . . ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။ ကြောင်မလေးက သူ့ချစ်သူ
ကြောင်ထီးနားတိုးကပ်သွားသည်။ ကျွန်တော့် ကြောင်မလေးက
ကျွန်တော့်နား တိုးကပ်လာ၏။

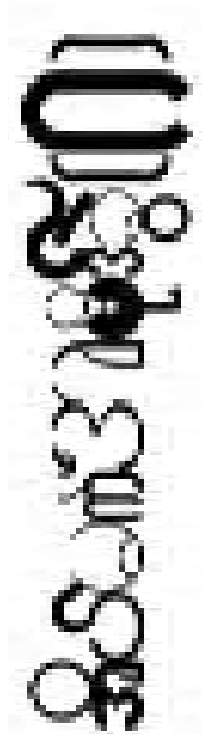
ကြောင်မလေးက သူ့ချစ်သူ၏လည်တိုင်ကို ခေါင်းနှင့်ငှေ့ သည်။
ကျွန်တော့်ချစ်သူကလည်း ကျွန်တော့်ကိုခေါင်းနှင့်ငှေ့သည်။

‘ခွပ် . . .’

‘အောင်မလေးဗျ ကွဲပါပြီ . . .’

တကယ်ပါဗျာ ခေါင်းနဲ့ငှေ့တာမှ ကြောင်ငှေ့မငှေ့ဘဲ နသိုး(ဂျီ)နဲ့
ထိုးသလိုကို ငှေ့ထည့်လိုက်တာ . . . ။ မျက်လုံးထဲကြယ်တွေ လတွေ
တောင်မြင်ပါတယ် . . . ။ တကယ် . . . ထိတာကလည်းမေးဖျားဆို တော့
စဉ်းစားသာကြည့် မကျေနပ်၍ များအံ့ကြိတ်ကပ်လိုက်သလား
အောက်မေ့ရတယ် . . . ချစ်သူထိုးသည့်မျက်စောင်း နေအစင်းပေါင်း
တစ်သောင်းပါသည်ဆိုလျှင်ပင် ချစ်သူငှေ့သည့်ခေါင်း မိုက်တိုင်စန်
လက်သီးပေါင်း တစ်သောင်းပါလောက်သည်။

မိုးကဖွဲရုံဆိုရုံလေးသည်းနေသည်။ ချစ်သူက
 ထီးအမိုးအပြင် ဘက်လက်ထုတ်ကာ မိုးရေစက်များကို
 ဖမ်းယူလှည့်ကစားနေသည်။ ကျွန်တော်ကသာဆံနွယ်စ
 ကွယ်နေသော ချစ်သူ၏မျက်နှာကို ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း အား
 မလိုအားမရ ဖြစ်နေသည်။ ကြာတော့မနေနိုင်တော့... .

‘မြင့်စန်းရီကလည်းကွာ သမီးရည်းစားချိန်း
 တွေတာ စကားလေး ဘာလေးပြောပါဦး... .’

ချစ်သူကဝေခနဲကြည့်သည်။ နောက်... .
 ရယ်ဖြဲဖြဲနှင့်... .

‘ဟင်... . ဘာပြောရမှာလဲ... .’

ကြာမူပါသလားမပြောတတ်ပါ... .

‘ဟိုလေကွာ သူများချစ်သူတွေလို တီတီတာတာပေါ့. . .’

ချစ်သူမျက်ခုံးမြင့်တက်သွားပြီး. . .

‘တီတီတာတာ. . .’

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ချစ်သူကမိုးရေစက်များ ကို
ကြည့်ပြီး. . .

‘တီတီတာတာ. . .’

ထပ်မံရေရွတ်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်ကအားမရနိုင်တော့ဘဲ. . .

‘အေးလေ. . . တီတီတာတာပြော. . .’

‘တီတီတာတာ. . .’

ချစ်သူထပ်မံရေရွတ်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်သာ မနေနိုင်မထိုင်
နိုင်နှုတ်ခမ်းကိုထော်ပြီး. . .

‘အေးလေ. . . တီတီတာတာပြောပါဆို. . .’

ချစ်သူကမျက်ခုံးကို မြင့်ပြီး. . .

‘အေးလေ. . . ပြောနေတယ်လေ တီတီတာတာလို့. . .’

‘ဟင်. . . ဘယ်မှာပြောလို့လဲ. . .’

‘တီတီတာတာလေ. . .’

‘အေးလေ. . . တီတီတာတာပြောပါဆို. . .’

‘အခုတီတီတာတာလို့ပြောနေပြီလေ. . .’

‘ဟာကွာ. . . မြင့်စန်းရီကလဲကွာ. . .’

ချစ်သူကရယ်ပါသည်။ သူမ၏သွားများ ဖွေးခနဲလက်နေ၏။
ကျွန်တော်ကသာ တစ်ဆင့်တက်၍. . .

‘ဟိုလေ. . . တီတီတာတာဆိုတာလေ. . .’

ချစ်သူက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ရေရွတ်သည်။

ကျွန်တော်နှုတ်ခမ်းကို ပိုထော်လိုက်ပြီး

‘အင်းလေ. . . ကဲ. . . ပြော. . .’

‘အင်းလေပြောလေ. . .’

‘ပြောပြီးပြီလေ. . .’

‘ဟာကွာ. . . မြင့်စန်းရီကလဲဟာ၊ အင်းဟာ. . . အင်းဟာ’

ဟုဆိုပြီး ကျွန်တော်လည်းမြေကြီးကိုဖုန်းနှင့် ထိုင်ပွတ်နေလိုက်သည်။ အော်. . . ချစ်သူများရိုးသားတော့လည်း တယ်မကောင်းပါလား. . . သူမကတော့သဘောကျစွာ တခပ်ခပ်ရယ်ရင်း ကျွန်တော့်ပခုံးကို မှီနေပါသည်။ နောက် ကျွန်တော့်ကိုခတ်ပြုံးပြုံးမော့ကြည့်ပြီး. . .

‘စောကြည်ဖြူ. . . ဖေဖေနဲ့တွေ့ရဦးမယ်နော်. . .’

ကျွန်တော်သက်ပြင်းကို ခပ်မျှင်းမျှင်းချပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ချစ်သူကကျေနပ်စွာ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို မနာအောင် ဆိတ်ဆွဲနေသည်။

ကံကောင်းခြင်းတွေ ကျွန်တော်ယူဆောင်ခဲ့ပါပြီ. . . အမှောင်ပါးပါးလေးအောက်မှာ ချစ်သူရဲ့လက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်ရသည့်အရသာ ကျွန်တော်သိခဲ့ပါပြီ. . . စီစဉ်ထားတဲ့အနာဂတ်အတွက် ဆွေးနွေးရတာကိုက ကြည်နူးမှုတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ချစ်သူရှိကြသူတိုင်းသိကြမှာပါ. . .

အရင်ကလွမ်းဆွတ်ခြင်းကိုတောင် ပြန်လွမ်းရလောက်အောင် သဘာဝကချစ်သူရဲ့မျက်ဝန်းနက်နက်ကို လက်ဆောင်အဖြစ်အပ်နှင်းခဲ့ပြီ. . . ဘယ်အရာကများချစ်သူရဲ့အပြုံးလောက် ငါ့စိတ်ကူးနဲ့တူတန်ခဲ့လို့လဲကွယ်. . . ။

အခုတော့ငါ့ရဲ့ အိပ်မက်တွေက မိုးရာသီသစ်ရွက်တွေလို စိမ်းလန်းနေလေရဲ့. . .

‘အေးလေကွယ် . . . လူငယ်တို့သဘာဝချစ်သူတွေဖြစ်ကြ
တယ်ဆိုတာ ဦးနားလည်ပါတယ် . . . ။ သမီးကလည်းအရွယ်ရောက်နေ
ပြီဆိုတော့ ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိတယ်လေ . . . ။ ဒါကိုလည်းဦးနား
လည်ပါတယ် . . . ’

ချစ်သူ၏ဖခင်အသံက သူ၏မျက်နှာလိုပင်အေးနေသည်။
ဘေးနားက ဦးအောင်မော်ဆိုသူ၏ မျက်နှာကသာ နှုတ်ခမ်းကြီးပြုတစ်ပြု
တစ်နှင့် စလစ်ဖြစ်နေ၏။ ချစ်သူဖခင်က ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ သူ၏
အရှေ့မှ ကော်ဖီခွက်ကို မယူလိုက်သည်။ နောက် . . . ကော်ဖီခွက်ကို
မသောက်သေးဘဲ . . .

‘ဒါနဲ့ကိုရင်က ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ . . . ’

‘ဟိုလေ . . . ဟို . . . ဟို . . . ’

ချစ်သူ၏ဖခင်စကားကြောင့် ကျွန်တော်ဘာပြောလို့ပြောရမှန်း

မသိတော့. . . ။ ကျွန်တော်စာရေးဆရာပါလို့ ရင်ကော့ပြောရမည်လား. . . ။ ဒါဆိုစာရေးခမည်မျှရသနည်းဟု မေးခဲ့သော်အဘယ်သို့ဖြေပေးရမည်နည်း. . . စာတစ်ပုဒ်ရေးမှ တစ်ရက်စာထမင်းစရိတ်ပင်မဖူလုံသော ဘဝကိုမည်သို့တင်ပြရမည်နည်း. . . ။ ထို့ကြောင့်ပင်. . .

‘ဟို. . . ဟိုလေ. . .’

ချစ်သူဖခင်က ခပ်ဖွဖွပြုံးသည်။ နောက်. . . လက်ထဲကိုင်ထားသော ကော်ဖီခွက်ကိုခတ်ဆဆလုပ်ရင်း. . .

‘အလုပ်မရှိရင်တော့ သမီးနဲ့အိမ်ထောင်ပြုဖို့က မလွယ်ဘူးကွယ့်. . .’

‘ဗျာ. . .’

ချစ်သူဖခင်၏စကားကြောင့် ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကြီးအဟောင်းသားဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ ဦးအောင်မော်၏မျက်လုံးများ အရောင်လက်သွား၏။ ချစ်သူကကြက်သေသေနေ၏။ ကျွန်တော်မည်သို့ ဆက်ပြောရမည်နည်း။ အလုပ်မရှိလျှင်အိမ်ထောင်ပြုဖို့မလွယ်ဘူးတဲ့ . . . ။ ဟုတ်ပါသလားခင်ဗျာ. . . ချစ်သူဖခင်က မသိလိုက်မသိဘာသာပင် ကော်ဖီကို တစ်ကြိုက်သောက်လိုက်ပြီး . . .

‘ဟုတ်တယ်အလုပ်မရှိလျှင် ဒီခေတ်မှာအိမ်ထောင်ပြုဖို့ လုံးဝမလွယ်ဘူး. . . နောက်. . . ဦးရဲသမီးကိုလည်း. . . ဆင်းဆင်းရဲရဲဘဝမျိုးနဲ့မမြင်ချင်ဘူးလေ. . .’

စကားကိုထပ်မဆက်ဘဲ ကော်ဖီခွက်ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်ခုခုကို အသေအချာစဉ်းစားနေပုံရသည်။ ကျွန်တော့်မှာသာသူ့ကို ကြည့်ပြီး နေထိထိုင်မသာ ဖြစ်ရသည်။ အတန်ကြာမှ သူ့စကားကိုပြန်ဆက်သည်။

‘အဲဒီတော့. . . မောင်စောကြည်ဖြူ. . . မင်းနိုင်ငံခြားထွက်ပြီးအလုပ်လုပ်နိုင်မလား. . .’

ထင်မှတ်မထားသောစကားကို ကြားလိုက်ရ၍ အံ့အားသင့်

သွားရ၏။ ချစ်သူဖခင်က ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာညိတ်၍ . . .

‘ကိုရင်နိုင်ငံခြားသွားပြီးအလုပ်လုပ်နိုင်မလားလို့မေးတာ ပါဒါမှသမီးနဲ့လက်ထပ်တဲ့အခါ တင့်တင့်တယ်တယ် လက်ထပ်နိုင်မှာ . . . ။

ကျွန်တော်ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ် . . . ။ ချစ်သူဖခင်က ချစ်သူရဲ့ ခေါင်းကိုအုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး . . .

‘ကိုရင်ကရော ဘယ်လိုသဘောရလဲ . . . ’

‘ဟို . . . ဟိုလေ . . . ’

သူ၏ရုတ်တရက်အမေးကြောင့် ကျွန်တော်ဘာပြန်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ . . . ။ နောက်မှ . . . အသေအချာစဉ်းစားပြီး . . .

‘ဟိုလေ . . . နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့အတွက်ကို . . . ဟို . . . ကျွန်တော့်ဘက်က . . . ’

လူကြီးပြုံး၍ လက်ကာပြောသည်။

‘ဘာမှမလိုအပ်ပါဘူးကွာ . . . ကိုရင်ကသာသွားမယ်ဆိုရင် . . . ဗီဇကအစ လေယာဉ်လက်မှတ်အဆုံး ဦးကအစအဆုံး ကူညီပါ့မယ် . . . ဟိုမှာဆိုတာကလည်း . . . ဦးရဲ့လုပ်ငန်းမှာပဲ အလုပ်လုပ်ရမှာပါ . . . တခြားမှာမဟုတ်ပါဘူး . . . ကဲ . . . မောင်ရင့်အနေနဲ့ ဘာပြောစရာများရှိသေးလဲ . . . ’

ကျွန်တော်ဘာပြောရန် ရှိတော့မည်နည်း . . . ။ သူကအစအဆုံး ကူညီနေမှာဖြင့် ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာများငြင်းဆန်ရန်ရှိတော့မည်နည်း . . . ထို့ကြောင့်ခေါင်းကိုသာ ငုံ့၍ . . .

‘ဟို . . . ဖေဖေ . . . အဲလေ . . . ဦးကောင်းသလိုသာစီစဉ်ပါ . . . မြင့်စန်းရိနဲ့သာ နီးစပ်ရမယ်ဆို . . . ကျွန်တော်အားလုံးကိုစွန့်စားပြီးလုပ်ပါ့မယ် . . . ’

ကျွန်တော်၏ပြတ်သားသောစကားကို အားလုံးပြုံးကြသည်။ မပြုံးနိုင်ဘဲ မျက်ထောင့်နီနေတာက ထိပ်ပြောင်ဦးအောင်မော် . . . ။

ထိုမှစ၍ ကျွန်တော့်အတွက် အရေးကြီးဆုံးအလုပ်မှာ နိုင်ငံခြား ထွက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်နေရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မြင့်စန်းရီ၏ ဖခင်ကူညီ သည်ဆိုပေမင့်ငြား... မိမိလိုအပ်ချက်များကို မိမိဘာသာ ဆောင်ရွက် ခြင်းကပိုမိုပြည့်စုံမည် မဟုတ်ပါလား...။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်နိုင်ငံခြားသွားရန်ရက်တဖြည်းဖြည်းနီးကပ် လာပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ကျတော့လည်း စိတ်ထဲသိပ်မကောင်းလှ။ မိမိချစ်သူ နှင့်နှစ်ချစ်လများခွဲခွာသွားရမည့်ဘဝ မည်သူကများပျော်ရွှင်နိုင် မည်နည်း။ ကျွန်တော်လည်း ထိုနည်းတူစွာပင်...။ သွားရမည့် ရက်နီးလေ ရင်ထဲ အလုံးကြီးတစ်တုံးဝင်ဆို့လေဖြစ်နေမိ၏။ ချစ်သူ ကရော...။

ချစ်သူကလည်း ထိုနည်းတူစွာပင်။ သူလည်း မတတ်သာ၍ သာ ခွဲရမည်ဖြစ်သော်ငြား မျက်နှာတော့သိပ်မကောင်းလှ။ ယခုမှ ကျွန်တော်တို့

နှစ်ယောက်ဘဝကလည်း မခွဲခင်မှာပင် နေ့စဉ်တစ်ယောက် မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး လွမ်းနေရတဲ့ဘဝ။ တယ်လည်းမကောင်း
လှပါလားနော်. . . ။

နွမ်းလျလျမျက်နှာနှင့် အမြဲတစေမှိုင်းငေးနေသောချစ်သူ၏
ပုံသဏ္ဌာန်မြင်နေရတာကိုက ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နေဆယ်စင်းအပြိုင်လင်း
နေသလောက်ပူလောင်နေမိ၏။ သို့သော် မည်သို့တတ်နိုင်မည်နည်း။
ထိုနည်းတူစွာပင် မည်သူကများ ပျော်ရွှင်နိုင်မည်နည်း။

‘ဗီဇာရပြီ. . .’

ချစ်သူ၏ဖခင်ထံမှ အားရဝမ်းသာစကားသံ. . . ။
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံးမပျော်ရွှင်နိုင်ဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြောင်ငေးကြည့်နေလိုက်မိသည်။ တစ်ယောက်လက်ကို
တစ်ယောက်တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ အကြောင်းမဲ့ချစ်သူ၏
မျက်ဝန်းပေါ်မျက်ရည်စများဝေ့သီသွား၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ထင့်ခနဲ. . . ။

အနောက်ဘက်ပြတင်းပေါက်မှ မြောက်ပြန်လေများတသွင်
သွင် တိုက်ခတ်နေသည်။ မိုးရိပ်မိုးငွေ့များပြန်လည်ယှက်သန်းလာပြီမို့
လေပြည် တွင်စိုစွတ်သောအအေးဓာတ်များလွင့်ပျံ့နေ၏။ မျက်နှာပေါ်သို့
လာရောက် ရိုက်ခတ်သောအမှုန်အဖွဲများသည် ချစ်သူ၏မျက်ဝန်းပေါ်
မိုးရေစက်များ အဖြစ်အသွင်ပြောင်းလဲနေလေပြီ. . . ။

ကျွန်တော်ချစ်သူလက်ကိုတင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ သူ
ကျွန်တော့်ကိုမော့ကြည့်နေ၏။ သူမ၏မျက်ဝန်းပေါ် မိုးတိမ်များညှို့
နေလေပြီ။ မကြာခင်အပြင်းအထန်ရွာသွန်းတော့မည့် မိုးစက်များ
ကျွန်တော်မြင်ရသည်။

နှုတ်ခမ်းကိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်ကိုတင်းကြပ်စွာပြန်လည်
ဆုပ်ကိုင်သည်။ နောက်. . . သူ့ခေါင်းလေးငုံ့ကျသွား၏။ ကျွန်တော်မမြင်
ရသော်လည်း မိုးသည်းထန်စွာရွာသွန်းပြီဖြစ်ကြောင်း သိနေရ၏။

‘လေယာဉ်လက်မှတ်အဖေစီစဉ်လိုက်တော့မယ်။ စောကြည်ဖြူ။

သွားဖို့သာပြင်ဆင်ထားပေတော့. . .’

ဝုန်းခနဲမိုးကြိုးပစ်သံကြားရ၏။ချစ်သူ မျက်ဝန်းပေါ်လျှပ်ပန်း
လျှပ်နွယ်များအေးစက်. . .။ ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းပေါ်လည်း အရောင်
ကင်းမဲ့သောမိုးတိမ်တို့အုံ့ဆိုင်းနေလေပြီ။

ချစ်သူနှင့်မခွဲရအောင်၊ ချစ်သူအမြဲတမ်းမလွမ်းရအောင်၊
ချစ်ရသူအနီးအမြဲတမ်းနေရအောင် မည်သို့ကြံဆောင်ရမည်နည်း. . .။
ကံကြမ္မာရယ် သုံးနှစ်ဆိုသည့်ကာလတွင် မပြောင်းမလဲဘဲဒီအတိုင်းတည်
ရှိ နိုင်ပါ့မည်လား. . .။

လေဆိပ်လမ်းကလေးအတိုင်းမောင်းနှင်လာသောကား
ကလေးအတွင်း ချစ်သူမညှိုးငယ်သောမျက်နှာကလေးနှင့်လိုက်ပါလာ
၏။ ကျွန်တော်ရော ဘာများထူးဦးမည်နည်း။ တစ်မိမ့်မိမ့်ရွာသွန်းနေသော
မိုးစက်များကိုကြည့်ပြီး ကြေကွဲစိတ်များတားဆီးမရ. . .။

အို. . . ချစ်သူ. . . ။

ကျွန်တော်တို့ဆုံတွေ့ချိန်သည် ဤကဲ့သို့မိုးဥတု၌ပင်မဟုတ်
လား။ ဤကဲ့သို့ တဖွဲဖွဲကျနေသောမိုးရေစက်များကြား ကျွန်တော်တို့ပျော်
ရွှင်ခဲ့ဖူး၏။ လွမ်းဆွေးခဲ့ဖူး၏။ ကြည်နူးခဲ့ကြဖူး၏။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့မိုး
ရာသီ၌ ပင်ခွဲခွာရမည်ဟု မည်သည့်အချိန်ကမှစိတ်ကူးမယဉ်ခဲ့ဖူး. . . ။
ယခုလို မိုးရာသီတွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြေကွဲစွာတွေ့မြင်ရ
မည်ဟု မည်သည့်အချိန်မှမတွေးတောခဲ့ဖူး၊ ယခုလိုရာသီတွင်. . .

ကွယ်. . . မိုးရေစက်နှင့်အတူ ငိုကြွေးရမည်ဟုဘယ်သော
အခါမှ ထင်မထားခဲ့ဖူးပါကွယ်. . . အခုတော့. . . ။

တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်မလွတ်တမ်းဆွဲကိုင်ထားတာ
တောင် အေးစက်နေတဲ့ဘဝ ဘာများအဓိပ္ပါယ်ရှိတော့မှာလဲကွယ်. . . ။

ချစ်သူလက်ကိုဆွဲကိုင်ထားချိန်၊ ကမ္ဘာကြီးထက်ပိုမိုလှပတဲ့ရှုခင်း
မရှိတော့ဘူးတဲ့. . . ။ ပြောကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခွဲခွာချိန်မှ ဆွဲကိုင်ထားရ
တဲ့ ချစ်သူလက်ဘယ်လိုကြောင့်များသာယာနိုင်မှာလဲ. . . ။ အမှန်စင်စစ်
ချစ်သူနဲ့ဝေးရပြီဆိုတာထက် ပိုလွန်းတတ်တဲ့ကောင်ပါ။

လေဆိပ်အတွင်း ကွေ့ဝိုက်ဝင်လိုက်သော ကားကလေး။
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အသက်ရှူသံကင်းမဲ့နေလေပြီ။

ကားလေးက လေဆိပ်တာဝါရှေ့ညင်သာစွာထိုးရပ်လိုက် သည်။
‘ဆင်းလေ. . . သမီး. . . ’

ကျွန်တော့်လက်ကိုမလွတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ရင်း ကျောက်ရုပ်
တစ်ရုပ်ချထားသလို ငြိမ်သက်နေသောချစ်သူက အဓိပ္ပါယ်ကင်းမဲ့စွာမော့
ကြည့်၏။

‘လာလေ သမီး. . . လေယာဉ်ချိန်ကနီးပြီ. . . ’

ချစ်သူဖခင်က လက်ကနာရီကိုမြှောက်ကြည့်ရင်းပြောသည်။

ကျွန်တော်လက်ကလေးကို ပိုမိုတင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

ပြီးနောက် အားမပါလှစွာ. . .

ယခုတစ်ခေါက်လေဆိပ်ဝင်းထဲရောက်တော့

မည်သူကမှ ကျွန်တော့်ကိုတားဆီးခြင်းမရှိ။ အနောက်
တိုင်းဝတ်စုံနှင့် သန့်ခန့်နေသည်ကိုး။

ကျွန်တော်ရောက်သည်နှင့် လေယာဉ်တံခါးကို
ဖွင့်ပေး၏။ လေယာဉ်တာဝါထဲရောက်သည်နှင့် အအေး
ဓာတ်ကစိမ့်ခနဲ။ ဘယ်ကဘယ်လိုတိုက်ခတ်နေမှန်း
မသိသောလေပြည်တို့သည် ရင်ထဲထိ အောင်အေးစက်
စေ၏။ အအေးစက်ဆုံးက ကျွန်တော့်လက်ကိုကော်နှင့်
ကပ်ထားသလို မလွတ်တမ်းဆွဲကိုင်ထားသောချစ်သူ
လက်ဖဝါး . . . ။ လက်နှစ်ဖက်မလွတ်တမ်းဆွဲကိုင်ထား
သောလက်များ ချွေးများစို့နေသော်လည်း အေးမြအေး
စက်ဆဲ . . . ။

‘ကဲ. . . စောကြည်ဖြူ. . . ပစ္စည်းတွေအစစ်ဆေးခံဖို့လုပ်ပါ ဦး’

ချစ်သူဖခင်စကားသံကြောင့် ကျွန်တော်သတိကင်းမဲ့စွာဝေကြည့်မိသည်။ ပြီးနောက် ယူဆောင်သွားမည့်ပစ္စည်းများကိုဆွဲယူပြီး အစစ်ဆေး ခံရမည့်နေရာသို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။ ချစ်သူ လက်ကလေးကိုတော့ မလွှတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ. . . ။

အစစ်ဆေးခံပြီးသောပစ္စည်းများကို လေယာဉ်ဝန်ထမ်းများက လေယာဉ်ဆီသို့သယ်ဆောင်သွားလေပြီ။ ကျွန်တော် ဘာရယ်မဟုတ် ထိုပစ္စည်းများကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ နောက်မှ သတိတရရှိစွာ ချစ်သူကို ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ နွမ်းနယ်သောမျက်နှာကလေးနှင့် ငေးနေရှာသည့် ချစ်သူ. . . ။ သူ့မျက်ခွံများ မို့အစ်နေ၏။

‘မြင့်စန်းရီ. . . ’

ကျွန်တော့်ရဲ့တိုးဖွဖွခေါ်သံ. . . ။ သူမဖြည်းညင်းစွာဝေကြည့်

၏။

‘ကျွန်တော်တို့ခွဲကြရပြန်ပြီနော်. . .’

ကျွန်တော့်၏တုန်ယင်ဆို့နှင့်သောအသံ. . . ။ ချစ်သူထံမှ
ရှိုက်သံ တချို့ကြားလိုက်ရသည်။

‘မငိုပါနဲ့မြင့်စန်းရီ. . . တစ်သက်လုံးနီးရဖို့အတွက် ခဏတာခွဲ
ရတယ်လို့ပဲအောက်မေ့လိုက်ပါနော်. . .’

ချစ်သူ၏ခေါင်းလေးငုံ့ကျသွား၏။ အတန်ကြာမှ ရှိုက်သံများ
ကြားတိုးညှင်းစွာ. . .

‘မြင့်စန်းရီနားလည်ပါတယ်. . . ဒါပေမဲ့. . .’

သူမစကားမဆက်သေး. . . ။ မျက်ရည်များကို လက်ခုံနှင့်သုတ်
ပွတ်သည်။

‘ငိုချင်စိတ်တို့ ထိန်းလို့မရဘူးကွယ်’

ကျွန်တော်သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်ချင်းစာပါ
သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကရော. . . ။ အေးလေ ကိုယ်ကအငိုထူမို့
ထားပါတော့. . . ။

‘လေယာဉ်အမှတ်. . . . နှင့်လိုက်ပါမည့်ခရီးသည်များ. . .’

လေယာဉ်တာဝါတွင်းပျံလွင့်လာသောအသံများ။ ချိုသာသော
အသံပါ. . . ။ သို့သော် နားထဲမကောင်းဆိုးဝါးတို့၏ကျိန်စာလိုဆူပွက်
နေ၏။

‘ကျွန်တော်သွားတော့မယ်မြင့်စန်းရီ. . . နှစ်ယောက်လုံးမှာ
အချစ်ရှိနေသ၍. . .’

ကျွန်တော်စကားမဆက်နိုင်သေး။ ငိုချင်စိတ်ကိုမျိုသိပ်၍. . .

‘ဘယ်တော့မှမဝေးပါဘူး. . .’

ချစ်သူထံမှရှိုက်သံများလှိုက်ထွက်လာ၏။

ကြေကွဲရိပ်များ. . .

မလွတ် ချင် လွတ် ချင် နှင့် လွတ် လိုက် ရသောလက်ကလေး

နှစ်ဖက်။ ကျွန်တော်ချစ်သူ၏မျက်နှာကိုရွန်းရွန်းစားစားစိုက်ကြည့်မိသည်။
သူ ကျွန်တော့်ကိုပြန်လည်ငေးကြည့်နေသည်။

သူ့မျက်ဝန်းထောင့်မှာတော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများကိုလက် နက်
တပ်ဆင်၍ . . . ။ သူ့လက်နက်များတွင် မဲ့သွားတာလည်းပါသည်။
မျက်တောင်ပုတ်ခပ်ပုတ်ခပ်လုပ်တာလည်းပါသည်။ နှာသီးဖျားလေးရဲနေ
တာလည်းပါသည်။ ပါးပြင်ပေါ်မှာတော့ မိုးစွေနေပြီ။

ကျွန်တော်ကရော . . . ။ အေးလေ . . . ကိုယ်ကအငိုထူမို့ထား
ပါတော့ . . . ။

‘သွားတော့နော် စောကြည်ဖြူ’

တိုးညှင်းသောချစ်သူ၏အသံ . . . ။ ကျွန်တော်ရှုခနဲရှုခနဲ
အသက်ရှူလိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ လဲကျမတတ် လှိုက်ခနဲ
လှိုက်ခနဲ . . . ။

‘နန့်ကြောဆွဲနေတာလား ဟင် . . . ’

ဘေးနားကလူတစ်ယောက်ထံမှ အမနာပစကားသံကြားရ၏။
ကျွန်တော်ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်။ ချစ်သူနှင့်ခွဲခွာရမည်မို့ မငိုအောင်ကိုယ့်ကို
ကိုယ်ထိန်းသိမ်းနေရပါတယ်ဆိုမှ မည်သူကနန့်ကြောဆွဲရမည်နည်း။
ဪ အနေအထိုင်မတတ်ပုံပြောပါတယ်။ ဝမ်းနည်းလို့ငိုတာတောင် နန့်
ကြောဆွဲသလိုဖြစ်နေရတဲ့ဘဝ။

ကျွန်တော်ဘာမှဆက်မပြောဘဲ ချစ်သူရှေ့မှ ချာခနဲလှည့်ထွက်
လိုက်မိ၏။ ဆက်နေနေလျှင်လည်း ငိုရာမှရယ်မိတော့မည်။ ခြေလှမ်းများ
က ကျွန်တော့်ကိုချစ်သူနှင့်ဝေးရာကိုတင်ဆောင်သွားမည့်လေယာဉ်ဆီ
ကို . . . ။

မိုးတို့သည်လည်း တစ်မိမိနှင့်စွဲနေတုန်း။ လေယာဉ်မှန် တံခါးမှတလက်လက်ကျနေသောမိုးစက်များကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာငေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုမိုးစက်များတွင် တွဲခိုနေသောချစ်သူမျက်မှာ . . . ။

‘အို . . . ချစ်သူ . . . ’

ကောင်းကင်ပြာ၏အလှသည် အံ့ဩအေးချမ်းသည်ဟု လူတို့ ဆိုကြသော်လည်း ငြိမ်းချမ်းမှုမရှိသောလူတစ်ဦးသည် ထိုအလှကိုမည်သို့ မြင်ရမည်နည်း။ ပြီးပြည့်စုံသောလွမ်းဆွေးမှုဒုက္ခအမျိုးမျိုးခံယူနေရသော ကျွန်တော့်စိတ်၏အာရုံခံစားမှုမည်သို့သိရှိနိုင်မည်နည်း။ စိတ်ထဲဖြစ်ပေါ်နေသောပဋိပက္ခများကိုပုံကြီးချဲ့သည်ဟုမထင်စေချင်ပါ။ ဝေးကွာခြင်းအတွက် အပြီးသတ်နေပြီဖြစ်သောအခြေအနေတွင် မည်သူကများ ကြည်နူးနိုင်မည်နည်း။

‘အို. . . ချစ်သူ. . . ’

ဘဝဟူသည် သပ္ပာယ်မျှတသောစီးကြောင်းကြီးဖြစ်သည်ဟု ကြားဖူးပါ၏။ အချစ်ကြောင့်မမျှတဖြစ်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့ဘဝ မည်သို့ များသပ္ပာယ်ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။

မည်သည့်မီးတောက်မှထာဝရလောင်ကျွမ်းမနေတဲ့. . . ။ သို့သော် ကျွန်တော့်ရင်ထဲကလွမ်းဆွတ်မှုမီးတောက် မည်သည့်အချိန်မှ ငြိမ်းသတ်နိုင်မည်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် မသိနိုင်တော့ပါ။ ဝေးကွာ ခြင်းဧရာမအမှောင်ထဲထဲက လွမ်းဆွတ်မှုမီးတောက်မှာ ကျွန်တော့်နှလုံးသား ထဲ ရဲရဲဝံ့တောက်လောင်ဆဲပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်၏ပျော်ရွှင်မှုသည် ထိုနှလုံးသားမီး တောက် ထက်၌ပင် နိဂုံးချုပ်ရပေတော့မည်။ မည်သူကများ ကိုယ်ချင်းစာနိုင်မည် နည်း။ မည်သူကရော မျှဝေခံစားနိုင်မည်နည်း. . . ။

အတွေးမဆုံးမီမှာပင် ပျက်ခနဲလင်းလက်သွားသောအလင်း ရောင်. . . ။ ဒိုင်းခနဲမြည်ဟီးသွားသောမိုးခြိမ်းသံ. . . ။

‘ဟုတ်ပြီ။ ပေါက်ပြီ. . . ကျွန်တော်ပေါက်သွားပြီ. . . ’

ကျွန်တော့်ရဲ့အားရဝမ်းသာအော်သံကြောင့် လေယာဉ်မယ်က အစ ခရီးသည်အဆုံး အားလုံးကျွန်တော့်ကို ဝေကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော် ကတော့ ကျွန်တော့်အတွေးနှင့်ကျွန်တော် ဝမ်းသာမဆုံးမို့ အားလုံးကိုဂရု မစိုက်နိုင်သေး. . . ။ အားရဝမ်းသာလေယာဉ်ခုံပေါ် ဆောင့်ကြောင့်တက်ထိုင်ပြီး. . .

‘ကျွန်တော်ဓာတ်ပေါက်သွားပြီဗျ. . . ဟားဟား. . . ကျွန်တော် ကျွန်တော်ဓာတ်ပေါက်သွားပြီ. . . ’

အားလုံးပါးစပ်များဟကုန်၏။ လေယာဉ်မယ်ကမျက်လုံးအပြူး သားနှင့် ကျွန်တော့် ထံကမန်းကတမ်းလှမ်းလာသည်။ ပြီးနောက် ကျွန်တော့် ကိုအသေအချာကြည့်ပြီး ဇဝေဇဝါဖြင့်. . .

‘ရူးသွားတာလားဟင်. . .’

လေယာဉ်မယ်၏အမေးကို ကျွန်တော်အဖြေမပေးနိုင်သေးဘဲ မျက်လုံးကြီးပြူး၊ ပြဲနေသောပါးစပ်ကိုလက်နှင့်ပိတ်ပြီး လေယာဉ်ထိုင်ခုံပေါ် မြောက်ကြွမြောက်ကြွလုပ်ကာ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ကြည်နှူးနေလိုက်သေး၏။ အတန်ကြာမှ. . .

‘ရူးသွားတာမဟုတ်ပါဘူး. . . အဟိ. . . ဓာတ် ဓာတ်ပေါက်သွားတာ. . .’

လေယာဉ်မယ်မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ ပြီးနောက် မသိမသာနှင့် ကျွန်တော့်လက်ကိုကိုင်သလိုဖြင့် လက်ကောက်ဝတ်မှသွေးခွန်နှုန်းကိုစမ်းပြီး. . .

‘သွေးခွန်နှုန်းကတော့ ပုံမှန်ပါပဲ. . . ဒါနဲ့များ ဘာဓာတ်ပေါက်သွားတာလဲဟင်. . .’

‘ပြောပြလို့မဖြစ်ဘူး. . . ပြောပြလို့မဖြစ်ဘူး. . .’

အို. . . ချစ်သူ. . .

ကျွန်တော့်ရဲ့ခြေလှမ်းများနားဆင်ပါတော့. . . ။

လူးလွန့်လှုပ်ရှားနေသောကျွန်တော့်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ချစ်သူ
အတွက်အပ်နှင်းပြီးဖြစ်၏။ ဆိတ်ငြိမ်လွန်းလှသောကျွန်တော့်၏အတွေး
ထဲတွင် ချစ်သူအကြောင်းများသာဝေဝဲနေပြီ။ မျက်ဝန်းထဲတွင်တော့အရိပ်
များ. . . ။ ထိုအရိပ်များကို ကျွန်တော်မြင်နေရ၏။ သို့သော် မည်သည့်
အရာမှချစ်သူမျက်နှာလောက်သဲကွဲစွာမမြင်ရ. . . ။

အချစ်၏တန်ခိုးအာဏာသည် နှလုံးသားမှတီးခတ်လိုက်သော
ဂီတသံပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လူတို့သည် သာယာနာပျော်ဖွယ်သီချင်းများ
ကိုသာအမြဲသီကျူးလျက်ရှိကြသည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းသည် ဗီစီဒီရိုက်နေခြင်း
မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ပန်းခြံထဲလှည့်ပတ်ပြေးနေရုံနှင့်မလုံလောက်ပေ။

ဝေဒနာကိုကြောက်ရွံ့သောသူသည် ရဲရင့်ခြင်းများမရမကရှာ

ဖွေတတ်သည်။

အို ချစ်သူ...။

သင်၏ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသောမျက်နှာကို ကျွန်တော်ကြိုတင်
မြင် ယောင်မိပါ၏။

ချီးမွမ်း(၇)ရက်၊ ကဲ့ရဲ့(၇)ရက်ထဲတွင် ကျွန်တော့်တို့ပါကောင်း
ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ချစ်မေတ္တာတရားအား မည်သူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှပျက်ရယ်ပြု၍ရမည်မထင်။

သင်၏နွေးထွေးအေးမြသောမျက်နှာကို ကျွန်တော်ကြိုတင်မြင်
ယောင်မိပါ၏။

‘သမီး သူ့ကိုသိပ်ချစ်မှန်းသိရပါပြီဖေဖေ. . .’

ကျန်ရှိနေသောခရီး သည်များက ချစ်သူကိုအထူးအဆန်း သဖွယ် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူ၏ ဖခင်ကတော့ နှစ်သိမ့်နေ တုန်း. . . ။

‘သမီး သူနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး ဖေဖေ. . .’

ချစ်သူ၏ဆို့နှင့်ကြေကွဲသံ. . . ။ သူ၏ဖခင်မှသက်ပြင်းချ သည်။

‘ဖေဖေနားလည်ပါတယ် သမီးရယ်. . . ဒါပေမဲ့ကွယ်. . .’

စကားသံတို့တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။

‘သူ. . . သူဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲဟင်. . . ဖေဖေ. . .’

ချစ်သူ၏ ကယောင်ကတမ်းမေးခွန်း။ သူ့ဖခင်မှအဝေးသို့မျှော် ကြည့်ရင်း. . .

‘ဟင်း. . . မကြာပါဘူးသမီးရယ်. . . မကြာခင် သူပြန်လာမှာ

ပါအင်း. . . ဖေဖေမှားသွားပြီထင်တယ်ကွယ်. . . သမီးဒီလောက်မခွဲ
နိုင်မှန်းသိရင် ဖေဖေသူ့ကိုနိုင်ငံခြားမလွှတ်ပါဘူး. . .’

ချစ်သူဖခင်၏စကားသံနှင့်အတူ သူမ၏ငိုသံများဆူညံပွက်လာ
၏။

‘သမီး သူ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်ဖေဖေ၊ သမီး သူနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး. . .
သူနဲ့ကြာကြာခွဲနေရရင် သမီးသေလိမ့်မယ်ထင်တယ်. . . သမီးကိုသနား
ရင် ဖေဖေသူ့ကိုအမြန်ဆုံးပြန်ခေါ်ပေးပါနော်. . . နော် ဖေဖေ. . .’

ချစ်သူ၏ရှိုက်သံဖုံးသောစကားသံများက ရင်ထဲနာကျင်စွာ
ခံစားရ၏။ သူကကျွန်တော့်ကိုမခွဲနိုင်ဘူးတဲ့. . . ။ ကျွန်တော်က ရော. . ။

ဒီလိုပဲပေါ့ချစ်သူရယ်. . . ။ အသွားရှိရင်အပြန်ရှိရမည်မဟုတ်
လား. . . ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုကိုအတွင်းကျကျလေ့လာမယ်
ဆိုရင် အချစ်တွေချည်းဖုံးလွှမ်းနေကြောင်းသိကြရမယ်လေ။

‘သူ့ကိုပြန်ခေါ်ပေးမှာလားဟင် ဖေဖေ. . .’

ချစ်သူ၏ထပ်ဆင့်မေးခွန်းကို သူ့ဖခင်ကမျက်မှန်ကိုပင့်
အံ့ကိုကြိတ်ပြီး. . .

‘ပြန်ခေါ်ပေးမှာပါသမီးရယ်. . . ဟင်း ခေါ်လို့ရရင် အခုတောင်
လေယာဉ်တားပြီးပြန်ခေါ်ပေးလိုက်ချင်ပါတယ်’

သူတို့၏ကြေကွဲဖွယ်စကားများကြောင့် ကျွန်တော်လည်းမနေ
နိုင်တော့. . . ။

‘ခေါ်စရာမလိုတော့ပါဘူးဦး. . . ကျွန်တော်ပြန်ရောက်နေပါပြီ’

‘ဟင်. . .’

‘အို. . .’

ကျွန်တော့်ရဲ့အနီးကပ်စကားသံကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးကြောင်
ပြီးအံ့အားသင့်စွာပြန်လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အရှင်
လတ်လတ်ကြီးတွေရော နှစ်ယောက်လုံးမျက်လုံးပြူးသွားကြပြီး. . .

‘မင်း. . . မင်း. . . မင်း. . .’

‘ဟင်. . . ရှင်. . . ရှင်. . .’

နှစ်ယောက်လုံးမျက်လုံးကြီးပြုံးပြီး ကြောင်နေ၏။

သူတို့ဘာမှမပြောနိုင်ခင်မှာပင် ကျွန်တော်မျက်လွှာကိုအောက်
ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကြောင်ထီးကားအကြိတ်ခံရသော(ညောင်နာနာ)
အသံမျိုးဖြင့် . . .

‘ဟုတ်ပါတယ်ဦး. . . ဦးတို့သမီးအဖေရဲ့ရင်တွင်းခံစားချက်ကို
ဖြေဖျောက်နိုင်ဖို့ လူသားချင်းစာနာစိတ်နဲ့ ကျွန်တော်ပြန်လာတာပါ’

‘ဘာကွ. . .’

အဘိုးကြီး၏‘ဘာကွ’ကမိုးခြိမ်းသံလောက်ကျယ်လောင်သွား ၏။
ကျွန်တော်ကလည်း ပြောရင်းဆိုရင်း ဖီး(လ်)တက်နေပြီမို့ သူ့ဘာကွကို
ဂရုမစိုက်နိုင်သေး. . . ။ မိုးရေများစိုနေသောဆံပင်ကိုသပ် လက်နှစ်ဖက်
ယှက်ကာဆက်ပြောသည်။

‘တကယ်တမ်းကျတော့ ကျန်တဲ့ဘယ်ကိစ္စတွေနဲ့နှိုင်းယှဉ်နှိုင်း
ယှဉ် ချစ်မေတ္တာကသာအရေးကြီးပါတယ်ဦး. . . ချစ်မေတ္တာမရှိဘဲ တစ်
ယောက်တည်းနေရတာထက် ချစ်သူရင်ငွေ့ခိုလှုံရတာက ပိုနွေးထွေး
ပါကြောင်း ကျွန်တော်တို့သိရပြီမဟုတ်လားဗျာ. . .’

‘ဟင် မင်း. . . မင်း. . .’

အဘိုးကြီးမျက်လုံးပြုံးသထက်ပြုံးကျယ်လာ၏။ အံ့ကြီးကြိတ်
လာ၏။ အသားတွေတဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။ နောက် ကျွန်တော့်ကို
လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး. . .

‘ဟေ့ကောင်. . . မင်းခုနုလေယာဉ်နဲ့ နိုင်ငံခြားလိုက်မသွားဘူး
လား. . .’

ကျွန်တော်နိုင်ငံခြားမင်းသားပြုံးပြုံးပြီး ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါ
လိုက်သည်။ ခေါင်းမှာကပ်ပါနေသောမိုးရေစက်များ စလိုးမိုးရှင်းနှင့်ကြွေ
ကျသွားသည်။ အကယ်ဒမီပေးလျှင် ကျွန်တော်ရပြီ။ နောက်မှ ခါးကို
ထောက် ဒူးကိုနုနုပြီး ချစ်သူမျက်နှာကိုမျက်လုံးကလေးမှေးကြည့်ပြီး. . .

‘လိုက်မသွားပါဘူးဦး . . . လိုက်မသွားပါဘူး . . . ကျွန်တော့် အတွက်အမြဲတမ်းငိုကြွေးနေရမယ့် ဟောဒီချစ်သူမျက်နှာကိုမမြင်ရက်လို့ ကျွန်တော်လိုက်မသွားပါဘူး . . . ’

ကျွန်တော်လက်ညှိုးကိုပင်အတည့်မထိုးဘဲ မြန်မာရုပ်ရှင် မင်းသားများလို လက်မကိုထောင်လက်ညှိုးကိုခပ်စောင်းစောင်းထိုးရင်း ပြောသည်။ ဒါကိုချစ်သူက လက်ညှိုးလွတ်ရာရှောင်၊ ခေါင်းကိုခါပြီး . . .

‘ဟင့် အင်း ဟင့်အင်း . . . အမြဲတမ်းတော့မငိုပါဘူး . . . ဘယ် သူအမြဲတမ်းငိုမယ်ပြောဖူးလို့လဲနော် ဖေဖေ . . . ’

ချစ်သူ၏ငြင်းဆန်သောစကားကို ကျွန်တော်မွေ့လေးပြုံးလိုက် သည်။ ခိုင်မာသောသက်သေကျွန်တော့်တွင်ရှိသည်မဟုတ်လား . . . ။

‘မငြင်းပါနဲ့ မြင့်စန်းရီ . . . မြင့်စန်းရီ ကျွန်တော်နဲ့မခွဲနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကား ငိုယိုပြီးပြောနေတာ ကျွန်တော်နားနဲ့ဆတ်ဆတ်လတ်လတ်ကြား ပါတယ်မြင့်စန်းရီ . . . ’

ချစ်သူမျက်နှာကပိုကရိုဖြစ်သွားသည်။ ပြီးနောက် ခေါင်းကို ခတ်သွက်သွက်ခါရမ်းလိုက်ပြီး . . .

‘အို . . . ဒါက စကားအဖြစ်ပြောရတာပဲ . . . ရှင်သာဒီလိုနိုင်ငံ ခြားမလိုက်သွားမှန်းသိရင် ဘယ်သူကပြောမှာလဲ’

‘ဟင် . . . ’

ချစ်သူ၏မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် ကျွန်တော်မျက်လုံးပြူးသွား ရ၏။ ရုတ်ခြည်းပင် ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ပင် လုပ်မိလုပ်ရာလက်မှဆွဲလာသောအထုပ်ကိုပေါင်ကြားညှပ်၍ . . .

‘ခုနကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ခွဲရရင် တစ်သက်လုံးငိုနေမှာဆို . . . ’

ချစ်သူကခေါင်းကိုမော့လိုက်ပြီး . . .

‘အိုး . . . ဒါကမကောင်းတတ်လို့ပြောရတာပေါ့ . . . ချစ်သူနဲ့ ခွဲရပါတယ်ဆိုမှ လေဆိပ်ထဲဝင်ကနေလို့မှမဖြစ်တာ . . .

“အလို . . . ”

ချစ်သူ၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်း မသိ။ ချစ်သူနဲ့ခွဲရချိန် လေဆိပ်ထဲဝင်က၊ နေလို့မှမရတာတဲ့ . . . ။ ဝင်ကလို့ ရရင် ကလိုက်ချင်သေးတယ်ဆိုတဲ့သဘော။ မိန်းမမာယာ မန်ကျည်းကိုး ပင်နှင့်တွေ့နေပြီ။

‘နည်းနည်းပါးပါးစဉ်းစားပါဦး . . . ။ ခုနကတော့ ပြန်ခေါ် ပေးပါဆို . . . ခေါ်မပေးရင်သေရမယ်ဆို . . . ’

ချစ်သူကခေါင်းကို သွက်သွက်ခါရမ်းလိုက်ပြီး . . .

‘မသေနိုင်မှန်းသိလို့ပြောတာပေါ့ . . . မသေနိုင်မှန်းသိလို့ ပြော တာ . . . ချစ်သူနဲ့ဝေးလို့သေတဲ့မသာ ပုံပြင်ထဲမှာပဲရှိတယ် . . . အပြင် မှာ ဘယ်သူမှမသေဘူး . . . ’

‘အလို’

သူ့စကားသံနှင့်အတူ တစ်ညတာဝေးရ၍ရက်ပေါင်းခုနစ်ရာ ဆွေးတတ်သောကိန္နရီ ကိန္နရာပုံများမျက်လုံးထဲပေါ်လာ၏။ သူပြောပုံ အရဆို ယခုခေတ်ကိန္နရာမဖြစ်ပါက တစ်ညတာဝေးချိန်အခွင့်ကောင်း ယူပြီး ဖဲလည်ရိုက်နေမလားမသိ . . . ။ ကျွန်တော်လည်း ချစ်သူကို ဘယ်လိုမှ စည်းရုံးမရသည့်အဆုံး ချစ်သူဖခင်ဘက်လှည့်၍ . . .

‘အန်ကယ်ဒက်ဒီဖေဖေ . . . အဲလေ ဦးလေး ကြည့်ပြောပါဦး ဗျာ . . . သူ . . . သူက . . . ’

အဘိုးကြီးအကျီလက်ကိုခေါက်တင်လိုက်ပြီး . . .

‘ငါက ဘာကြည့်ပြောရမှာလဲကွ . . . ဟေ . . . ’

သူ့အသံက တဆိတ်အောင်မြင်လွန်းလှ၏။ သူ့အသံကြောင့် ကျွန်တော်ပင်ယောင်ပြီး ပေါင်ကြားထဲညှပ်ထားသောအိပ်ကိုကိုင်လိုက်၊ လက်နှစ်ဖက်ရင်ဘတ်ရှေ့ကာလိုက်နှင့် ပြာတောက်နေရသည်။ နောက်မှ အားတင်းပြီး . . .

‘ဟိုလေ . . . ဟို အန်ကယ်ပဲ ခုနကပြောတယ်၊ အဟဲ . . . ကျွန်တော့်ကိုပြန်ခေါ်လို့ရရင် ပြန်ခေါ်ပေးချင်တယ်ဆို . . . အဲဒါ သူ့ကို

ပြောပေးပါဦးနော်. . .’

ကျွန်တော်က ချစ်သူကိုလက်ညှိုးနှစ်ချက်ဆင့်ထိုးလိုက်သည်။
ဒါကိုအဘိုးကြီးက ဒေါသတကြီးဖြင့်. . .

‘ဟေ့ကောင်. . . အဲဒါ မကောင်းတတ်လို့ပြောတာကွ၊ မင်း
လိုကောင်မျိုးပြန်ခေါ်ဖို့ ငါလိုကောင်မျိုးမပြောနဲ့ မင်းမွေးသမိခင်တောင်
ပြန်ခေါ်ချင်မှာမဟုတ်ဘူး. . .’

‘ဗျာ. . .’

ကျွန်တော် အဘိုးကြီးကိုကြောင်ငေးကြည့်နေမိသည်။ အတန်
ကြာမှ သတိရပြီး. . .

‘ဟိုလေ. . . ဦးလေးခုနစ်ကပဲပြောတယ်လေ. . . လေယာဉ်
တားလို့ရရင်တားပြီးပြန်ခေါ်ပေးချင်တယ်ဆို. . . အဟီး. . . ကျွန်တော့်ဟောဒီ
နားကြီးနဲ့ကြားတာနော်. . .’

‘အေး. . . လေယာဉ်ကတားလို့မရမှန်းသိလို့ပြောတာကွ. . .
တားလို့ရတဲ့မော်တော်ကားလောက်ဆို အသက်သာအသေခံလိုက်မယ်
ဒီလိုစကားမျိုးမပြောဘူး. . .’

‘အလို. . .’

အဘိုးကြီးစကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်းဘာပြန်ပြောလို့ပြော
ရမှန်းမသိတော့။ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းမသိတော့. . . ။
မတတ်သာသည့်အဆုံး နောက်ဆုံးလို့ ဝှက်စကားကိုသာထုတ်သုံးလိုက်
ရတော့၏။

‘ဟို. . . ဒီလိုလေဦးရယ်. . . မျက်လုံးထဲမြင်ယောင်ပြီးနား
ထောင်ကြည့်ပါ. . . ရုပ်ရှင်တွေဘာတွေထဲမှာ မင်းသားကနိုင်ငံခြားသွား
မလို့လေယာဉ်ပေါ်တက်တော့ မင်းသမီးကငို၊ ဒါကိုမင်းသားကလေယာဉ်
နဲ့လိုက်မသွားဘဲပြန်လာတော့ မင်းသားမင်းသမီးပျော်လွန်းလို့ စလုံးမိုးရှင်း
နဲ့တောင်ပြေးဖက်ကြသေးတယ်လေ. . . အဲဒီလိုမျိုးဆို မကောင်း
ဘူးလား’

ကျွန်တော်လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကိုထိုးရင်းပြောသည်။
ကျွန်တော့် စကားကိုအဘိုးကြီးကမျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး...

‘ဟေ့ကောင်... အဲဒါ ရုပ်ရှင်ထဲမှာသာကြည့်လို့ကောင်းတာ
ကွ... အပြင်မှာ ငွေဘယ်လောက်ကုန်တယ်များမှတ်သလဲ...’

‘အဲ...’

‘အဲတွေဘာတွေလုပ်မနေနဲ့... ဗီဇကအစ ဟိုမှာနေဖို့ရဖို့က
အလယ် လေယာဉ်လက်မှတ်ကအဆုံး အားလုံးဘယ်လောက်ရင်းထားရ
သလဲမင်းသိလား...’

‘ဟို အဲဒါ... အဲဒါ...’

‘ဘာအဲဒါလဲကွ... ဘာအဲဒါလဲ... မင်းအခုလေယာဉ်နဲ့
မလိုက်သွားတော့ ငါ့ငွေတွေဆုံးပြီကွ ဆုံးပြီ...’

‘ဟို... ဟိုလေ ရုပ်ရှင်ထဲကလို့...’

‘ဪ... မင်းကဒီအချိန်ထိရုပ်ရှင်ထဲကလိုလုပ်ချင်နေတုန်း
ပဲလား... ဟုတ်လား... အေး ဒါဆို ငါကလည်း ရုပ်ရှင်ထဲကလို
ယောက္ခမကသမက်ကိုဆုံးမခန်းလေးကြည့်ပါဦး... ကဲကွာ...’

‘ကတောင်...’

‘ဟိုက်... ဆော်ပဟ’

အဘိုးကြီးလက်ထဲ ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိသော တုတ်
ကောက်ကခေါင်းပေါ်ကျလာ၍ ကျွန်တော်လန့်အော်မိသည်။ ဒါကို
အဘိုးကြီးကအံ့ကြိတ်ပြီး...

‘ဪ... မင်းက ဒါမျိုးတော့နာတတ်တယ်ပေါ့လေ...
ကဲကွာ... ဟောဒါကလေယာဉ်လက်မှတ်ဖိုး...’

‘ကတောင်’

‘အောင်မလေး... သေပါပြီအမေရဲ့...’

‘အေး... မသေနဲ့ဦး... ငါဆုံးမပြီးမှသေ... ရော့ကွာ...
ဗီဇဖိုး...’

‘ကတောင်’

‘အောင်မလေး ကွဲပါပြီဗျ. . . ဟဟ မြင့်စန်းရီလေး ကြည့် ပြောပါဦး. . .’

ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုမှပြောမရသည့်အဆုံး ချစ်သူဘက် လှည့်၍ စစ်ကူတောင်းမိ၏။ ဒါကိုချစ်သူက ခါးကိုထောက်လိုက်ပြီး. . .

‘ဘာကြည့်ပြောပေးရမှာလဲ. . . အဲဒီတုတ်အဖေ့လက်ထဲ ကျွန်မ ထည့်ပေးလိုက်တာ. . . ချ. . . ချအဖေ. . . ဒီလောက်တောင် ညံ့တဲ့ ဦးနှောက် ပွင့်အောင်သာဆော်. . .’

‘ဗျာ. . .’

ချစ်သူစကားကြောင့် ကျွန်တော်မျက်လုံးကြီးပြူး၊ အောက်မေး ကြီးပြတ်၊ လက်နှစ်ဖက်ရှေ့ကာပြီး ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိတော့. . . ။

ချစ်သူကပါမြှောက်ပေးနေသဖြင့် အဘိုးကြီးကလည်းအား တက်သွားပြီး. . .

‘အေး ဆော်မှာပေါ့သမီးရယ်. . . ဆော်မှာပေါ့. . . ဒီလိုမျိုး အားရပါးရမတွယ်ရတာကြာပြီ. . . ကဲကွာ. . .’

‘ကတောင်’

‘အောင်မလေးအမေရဲ့. . . သားတော့လူပေါင်းမှားပြီဗျ. . .’

‘လူပေါင်းမမှားနဲ့ဦး. . . ဟောဒီမှာ နားထင်. . .’

‘ကတောင်’

‘အောင်မလေးဗျ ကွဲပါပြီ. . . အသည်း အသည်း’

ဟုဆို၍ ကျွန်တော်လည်း တုတ်ကောက်လွှတ်ရာထွက်ပြေး မည်ကြံစဉ်မှာပင် မြင့်စန်းရီက ကျွန်တော့်ကို နောက်ကသိုင်းချုပ် လိုက်ပြီး. . .

‘ဆော်. . . အဖေ. . . ဟောဒီမှာခေါင်း. . . ထိအောင်သာ ဆော်’

ဟုဆိုလိုက်ရာ နဂိုလက်သွေးချင်နေသောအဘိုးကြီးမှ. . .

‘ဒါမှ ငါ့သမီးကွ. . . အဖေအကြိုက်ကိုသိတဲ့သမီး အဖေတူ
သမီး. . . ကဲကွာ. . . ခေါင်း. . .’

‘ကတောင်’

လက်သံကပြင်းသည်။ ကျွန်တော်လည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ. . .

‘အောင်မလေး ကယ်တော်မူကြပါဗျို့. . . ကယ်တော်မူကြ
ပါ. . . ဒီမှာမြင့်စန်+ရီတို့သားအဖ ကျွန်တော့်ကိုနှိပ်စက်နေလို့
ကယ်တော်မူကြပါ. . .’

လေးစားကြိုးစားလျက်

အကြည်ဝန်

ဘကြည်ဝက်
အိပ်မက်အပိုဒ် ၉

